



«Εθνική στρατηγική» η υποταγή στους ιμπεριαλιστές

Με αγώνες μπορεί και πρέπει να μπει φραγμός



6 / 12: Όλοι στις διαδηλώσεις ενάντια στη φασιστικοποίηση

Σίγουρα δεν είναι και πολύ ευχάριστες οι μνήμες που ανασύρονται βλέποντας κανείς τη δουλοπρέπεια που χαρακτηρίζει τις κινήσεις της κυβέρνησης το τελευταίο διάστημα και ιδιαίτερα μετά την ανάληψη καθηκόντων από την εκπρόσωπο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, Γκιλφόιλ.

Και μόνο δυσάρεστα νέα για το λαό

προμηνύουν τα «γλέντια» και οι πανηγυρισμοί για την αναγνώριση από τις ΗΠΑ του ρόλου της χώρας ως «σταθερού στρατηγικού συμμάχου».

Γιατί αυτό που εξελίσσεται με ταχύτατους ρυθμούς τις τελευταίες μέρες, με την όλο και πιο αμερικανόστροφη πορεία της ασκούμενης πολιτικής, δεν είναι παρά μία ακόμη από-

δειξη του βαθέματος της εξάρτησης της χώρας από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Είναι μία ακόμη απόδειξη του εξαρτημένου χαρακτήρα της ντόπιας άρχουσας τάξης, της φύσης και του ρόλου της, που υπαγορεύεται από το ότι είναι δεμένη με χίλια μύρια νήματα από τους ιμπεριαλιστές.

συνέχεια στη σελίδα 2

Θέσεις
για το 22ο Συνέδριο
του ΚΚΕ

Παντός ελιγμού,
κάθε συμμόρφωσης και...
στο όνομα του σοσιαλισμού!

Οι θέσεις για τις διεθνείς εξελίξεις
Ο ιμπεριαλισμός
των επιχειρηματικών ομίλων δεν
έχει ιμπεριαλιστικά κράτη!

σελ. 12,13

Τραμπουκισμοί στο όνομα
των φοιτητικών συλλόγων
Διαχρονική πληγή στο κίνημα
με πολλούς πρωταγωνιστές

σελ. 6

Η μαθητική κατάληψη
τα έφερε στο προσκήνιο
Τα χρόνια προβλήματα
της μειονοτικής εκπαίδευσης

σελ. 8

«Κοινωνική συμφωνία» κυβέρνησης,
εργοδοτών & ΓΣΕΕ, να θάψουν τα εργα-
σιακά δικαιώματα

σελ. 11

Βιοπαλαιστές αγρότες-κτηνοτρόφοι
Στον δρόμο για την ανατροπή
της αντιαγροτικής πολιτικής
κυβέρνησης-ΕΕ-ΚΑΠ

σελ. 15



Ουκρανία

Το σχέδιο «ειρήνης» Τραμπ για Ουκρανία χάθηκε στη διαδρομή
Διαμορφώνονται νέοι όροι σύγκρουσης Δύσης /ΝΑΤΟ-Ρωσίας;

σελ. 17

«Εθνική στρατηγική» η υποταγή στους ιμπεριαλιστές

Με αγώνες μπορεί και πρέπει να μπει φραγμός

συνέχεια από σελίδα 1

Και ειδικά στη σημερινή περίοδο, την περίοδο της κρίσης, της αναταραχής και της αβεβαιότητας, των άγριων ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και της προετοιμασίας των όρων για μία γενικευμένη πολεμική αναμέτρηση, γίνεται ακόμη πιο έντονη και αναγκαία η αναζήτηση των «προστατών» της, του «ασφαλούς λιμανιού».

Αρκεί μια σύντομη αναδρομή στο πρόσφατο παρελθόν για να διαπιστώσει κανείς πόσο ασπόνδυλη και ανεργμάτιστη είναι η ντόπια άρχουσα τάξη.

Από τη γκρίνια για έλλειψη εθνικής στρατηγικής και πυγμής (που αγγίζουν και το εσωτερικό της ΝΔ) που έδιναν και έπαιρναν μόλις μερικές εβδομάδες πριν, κάτω από το βάρος των πολιτικών πρωτοβουλιών της τουρκικής αστικής τάξης, περάσαμε στους κομπασμούς για τη «βαρύτητα» της χώρας στους νατοϊκούς σχεδιασμούς.

Από τις δηλώσεις Μητσοτάκη περί πράσινης ανάπτυξης, πριν από 4-5 χρόνια, που καθόρισαν έναν νέο γύρο αφαίμαξης του λαού και καταστροφής του τόπου, ξαναγυρίσαμε στις «κλασικές» ενεργειακές πηγές, όπως επιβάλλουν τα αμερικανόπνευστα σχέδια και το «drill, baby, drill» του Τραμπ με στόχο την άμεση και εξασφαλισμένη ενεργειακή επιβολή στις χώρες της Ευρώπης και την αποκοπή τους

από το ρωσικό φυσικό αέριο.

Και από τους πανηγυρισμούς για την παραχώρηση του λιμανιού του Πειραιά στην κινεζική Κόσκο, περάσαμε στην άρον-άρον νομοθέτηση του υπουργού Ανάπτυξης, Θεοδωρικάκου, για την παραχώρηση του λιμανιού της Ελευσίνας στις ΗΠΑ. Δηλαδή, στην ευθεία αμφισβήτηση-αντιπαράθεση με την κινεζική παρουσία στην περιοχή, όπως απαιτούν τα συμφέροντα των ΗΠΑ.

Αλλά και τα παχιά λόγια περί «αυτοδύναμης ανάπτυξης» πόσο μπορούν να πείσουν όταν ο πρωτογενής τομέας ξεπατώνεται κάτω από το βάρος των εντολών της ΕΕ και της λεγόμενης Κοινής Αγροτικής Πολιτικής; Όταν η αγροτιά συρρικνώνεται και η επαρχία βουλιάζει (και κυριολεκτικά!) κάτω από το βάρος της εγκατάλειψης;

Η λεγόμενη «εθνική στρατηγική» της ντόπιας άρχουσας τάξης δεν είναι παρά η επαναλαμβανόμενη δήλωση υποταγής στους ιμπεριαλιστές, μία διαρκής υπενθύμιση του πόσο πρόθυμη είναι να υπηρετήσει τα συμφέροντά τους.

Οι μικρομεγαλισμοί και ο τυχοδιωκτισμός της είναι σύμφυτοι με τη δουλοπρεπεία της. Τα όνειρα για «μπίζνες στα Βαλκάνια» είναι συνυφασμένα με τους «φραπέδες» και τους «χασάπηδες», όλο αυτό το κληφναριό που συγκροτεί το δίκτυο επιρ-

ροής και επιβολής αυτής της πολιτικής. Και που προφανώς δεν αφορά μόνο τη σημερινή κυβέρνηση, αλλά το σύνολο του αστικού πολιτικού προσωπικού.

Συνθλίβουν τις ζωές του λαού - Υποθηκεύουν το μέλλον του

Κι αν κάποιος πρέπει να πληρώσει το τίμημα αυτών των επιλογών, αυτός είναι ο λαός. Τίμημα βαρύ, που αφορά τόσο το παρόν όσο και το μέλλον. Που αφορά τα δικαιώματά του στη δουλειά, στην εκπαίδευση, στην ασφάλιση, στην περίθαλψη. Που αφορά τις πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες.

Είναι πλέον ωμή η ομολογία και πρέπει να εμπεδωθεί από όλους. Πρέπει να ξεχάσουμε τις μέρες της «ευημερίας». Πρέπει να γίνουν θυσίες μπροστά στην ανάγκη για «αμυντικές δαπάνες». Πρέπει να εξοικειωθούμε με το μέλλον του πολεμικού αιματοκυλίσματος. Έχουμε πόλεμο!

Δεν πρόκειται για «αριστερή κινδυνολογία». Είναι δηλώσεις των ιδίων των ταγών του ιμπεριαλισμού και τις αναπαράγουν πρόθυμα και οι ντόπιοι υποτακτικοί τους.

Τα «ντηλ» με την αμερικανική κρατική αναπτυξιακή τράπεζα DFC και την αμερι-

κανική ONEX για το λιμάνι της Ελευσίνας πάνε χέρι-χέρι με τις δηλώσεις Δένδια: «Σήμερα η Ευρώπη δεν αντέχει να δει φέρετρα με σημαία πάνω, ούτε καν με την ευρωπαϊκή σημαία. Οι ΗΠΑ είναι εθισμένες σε αυτό το θέαμα. Πρέπει λοιπόν να κάνουμε μια σοβαρή και ειλικρινή συζήτηση στο πλαίσιο της Ευρώπης, μέχρι που είμαστε διατεθειμένοι να φτάσουμε».

Ο «ενεργειακός κόμβος» (όπως βαφτίζουν τη χώρα οι πλασιέ του αμερικάνικου φυσικού αερίου) πάει χέρι-χέρι με την ενίσχυση και επέκταση της αμερικανονατοϊκής στρατιωτικής παρουσίας και των βάσεων. Η παρουσία της πλωτής δεξαμενής LNG στον Βόλο είναι άμεσα συνυφασμένη με τη μετατροπή της Ελευσίνας σε κέντρο μεταφοράς εμπορευμάτων και στρατιωτικού εξοπλισμού για τους «δικούς μας», για τους «συμμάχους» μας, για τους ιμπεριαλιστές «προστάτες» (η λεγόμενη πολιτική του friend-shoring).

Πόσο προκλητικές (αλλά και γελοίες) ακούγονται οι δηλώσεις Θεοδωρικάκου για την Ελευσίνα: «Βλέπω ανθρώπους που ξαναβρήκαν ασφάλεια και σιγουριά, που αισθάνονται ότι δουλεύουν σε ένα Ναυπηγείο, το οποίο έχει προοπτική, που νιώθουν ότι δίπλα σε αυτή την προσπάθεια υπάρχει μια Κυβέρνηση η οποία ενδιαφέρεται πραγματικά για τη ναυπηγική βιομη-

«Κινούμενη άμμος το πολιτικό σκηνικό

Μπορεί ο Μητσοτάκης να έχει ως στόχο μια νέα αυτοδυναμία της ΝΔ στις επόμενες εκλογές, αυτό, ωστόσο, καθόλου δεν επαληθεύεται από τις δημοσκοπήσεις. Το ενδεχόμενο ακυβερνησίας (ή μη κυβερνησιμότητας, κατά τον Βενιζέλο) είναι ορατό, πράγμα που ενεργοποιεί όλους τους παράγοντες του συστήματος, εντός κι εκτός της χώρας. Μάλιστα, οι περισσότεροι το φοβούνται. Με πρώτον και καλύτερο τον πρόεδρο της δημοκρατίας που έχει αρχίσει να «προβάρει ρόλους» και -κατά δήλωσή του- να προετοιμάζεται για την εφαρμογή των σχετικών άρθρων του Συντάγματος. Το πρόβλημα, πάντως, για τα αστικά και ιμπεριαλιστικά επιτελεία είναι βαθύτερο.

Η πορεία των πολιτικών εξελίξεων διεθνώς απαιτεί μια εσωτερική πολιτική σταθερότητα. Αυτήν κραδαίνει ως ατού το σημερινό κυβερνητικό κόμμα, με στόχο να αποσπάσει εκ νέου τη στήριξη των κέντρων εξουσίας. Η φθορά του, όμως, είναι μεγάλη. Επιπρόσθετα, το σύνολο των ζητημάτων που έχουν τεθεί (συμπλεύσεις-αντιθέσεις ΗΠΑ-ΕΕ, (προ)πολεμική κατάσταση, τερματισμός πακέτων στήριξης, ελληνοτουρκικά και εξελίξεις στη νοτιοανατολική Μεσόγειο, λήξη της όποιας ανοχής των λαϊκών στρωμάτων κ.ά.) πιέζουν την ντόπια ολιγαρχία του πλούτου και το πολιτικό της προσωπικό να πάρουν ακόμη πιο ξεκάθαρη θέση, διαμορφώνοντας τις αντίστοιχες λύσεις. Αντικρουόμενες τοποθετήσεις εκφράζουν αυτήν την αγωνία.

Κάτω από την επιφάνεια αλλά ενίοτε και στο προσκήνιο εμφανίζονται οι

μεγάλες αντιθέσεις των δύο επικυρίαρχων ιμπεριαλιστικών κέντρων που τσακώνονται για τη λεία (ΗΠΑ-ΕΕ), δίπλα στους ρόλους υπεργολάβων που έχουν αναθέσει σε μερίδες του ντόπιου εξαρτημένου κεφαλαίου. Αυτές οι τελευταίες μόνο μονιασμένες δεν είναι!

Υπ' αυτό το πρίσμα, οι δηλώσεις Τασούλα και Βενιζέλου φαίνονται πως κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου. Αφορούν το σύνολο των αστικών πολιτικών δυνάμεων και ιδιαίτερα των κομμάτων εξουσίας. Ποια, ωστόσο, ακριβώς είναι αυτά σήμερα; Γιατί, απ' τη μια, η δεξιά πολυκατοικία έχει έναν κατακερματισμό, ανεξάρτητα αν ένας κυβερνητικός πυρήνας της παραμένει συμπαγής, με κόμματα στα δεξιά της ΝΔ να προβάλλουν με αξιώσεις (Ελληνική Λύση, ΝΙΚΗ (;), Φωνή Λογικής και ό,τι άλλο ακροδεξιό ή φασιστικό μάρφωμα προκύψει). Απ' την άλλη, η λεγόμενη κεντροαριστερά (αν υποθέσουμε ότι εντάσσονται σε αυτήν κόμματα σαν το ΠΑΣΟΚ, τον ΣΥΡΙΖΑ, τη Νέα Αριστερά, την Πλεύση Ελευθερίας (;), το Κίνημα Δημοκρατίας (;) ή ό,τι άλλο) βρίσκεται σε φάση δημοσκοπικής καθήλωσης ή και πτώσης. Δύσκολα τα πράγματα για όλες τις παραλλαγές αστικής διαχείρισης.

Και, αν για την εν γένει δεξιά παράταξη τα προβλήματα δείχνουν ότι μπορούν, ίσως, να αμβλυνθούν (με την υποσημείωση μιας ενδεχόμενης εμφάνισης ενός κόμματος Σαμαρά που θα αυξήσει τους δεξιούς... πονοκεφάλους), για την άλλη πλευρά τα δεδομένα δείχνουν ότι πολύ δύσκολα θα μπορούσαν να αναστραφούν. Η πολυδιάσπαση εί-

ναι τόσο και τέτοια που, λόγω και της πλατιάς αποκάλυψης της αντιλαϊκής πολιτικής τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και του ΣΥΡΙΖΑ, είναι περισσότερο πιθανή μια ακόμη... διάσπαση παρά μια σύμπλευση. Αφήστε που η κυοφορούμενη πολιτική κίνηση Τσίπρα έχει ταραξεί τα νερά και έχει δημιουργήσει μια επιπρόσθετη αγωνία κυρίως στον υπό διαμόρφωση δεύτερο αστικό πυλώνα (τον, ας πούμε, «κεντρώο»), χωρίς, βέβαια, να αφήνει απέξω και τον έτερο, αυτόν της εν γένει δεξιάς.

Αναφορικά με αυτό το τελευταίο, ήδη στην αντιπολίτευση καταγράφεται μια πολιτική, ας την ονομάσουμε, αστάθεια και κινητικότητα. Μέλη και στελέχη του ΠΑΣΟΚ παρουσιάζονται στην αστική ειδησιογραφία να μην αποκλείουν -για να το πούμε κομψά- μια «συνομιλία» με ένα ενδεχόμενο κόμμα Τσίπρα, με πιο χαρακτηριστικές τις πρόσφατες δηλώσεις της βουλευτριάς Θεσσαλονίκης Θρασκιά, που μεταπήδησε στο ΠΑΣΟΚ από τον ΣΥΡΙΖΑ. Ακόμη πιο αποκαλυπτική ήταν η, επίσης πρόσφατη, συνέντευξη της Διαμαντοπούλου, που «τα έβαλε» με τη νέα πρέσβειρα των ΗΠΑ και, στην ουσία, έκφρασε τις φιλοευρωπαϊκές μερίδες της άρχουσας τάξης. Ο πόλεμος επιρροής μαίνεται στο παρασκήνιο και η συγκεκριμένη αστή πολιτικός έχει δώσει τα διαπιστευτήριά της στις ευρωπαϊκές καγκελαρίες, χωρίς, βέβαια, να έχει κάποιο πρόβλημα να τα επαναλάβει στους αμερικάνους ιμπεριαλιστές, κατά τα πρότυπα του «μέντορα» της, Σημίτη.

Από την άλλη, στελέχη και μέλη τόσο του ΣΥΡΙΖΑ όσο και της Νέας Αριστεράς δεν το κρύβουν ότι καλοβλέπουν

ένα κόμμα Τσίπρα. Σε σημείο, μάλιστα, που αστοί δημοσιογράφοι να τους «πετούν» κατόμουτρα ότι είναι βουλευτές και στελέχη των κομμάτων τους «υπό προθεσμία»(!) και να μην ιδρώνει το αυτί τους. Πράγματι, ο οπορτουνιστικός κατήφορος δεν έχει τέλος. Είναι κι αυτό ένα μέτρο για τα «φυράματα» που έδωσε στην πολιτική ζωή αυτού του τόπου η γραμμή του ρεφορμισμού, του «καπιταλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο» και της «ανανέωσης», προβοκάροντας (παρέα με τις ανάλογες κινήσεις και του ΚΚΕ) την εν γένει έννοια της Αριστεράς στα μάτια του λαού.

Δεν μας έπιασε, φυσικά, καμιά προμούρα για τα πολιτικά αδιέξοδα της ντόπιας πλουτοκρατίας και του πολιτικού της συστήματος. Αν αναφερόμαστε σε όλα αυτά, είναι για να αποδομήσουμε την αστική και ιμπεριαλιστική προπαγάνδα περί δήθεν παντοδυναμίας του συστήματος και περίπου τακτοποιημένης κατάστασης που δεν αφήνει κανένα περιθώριο στους εργαζόμενους, το λαό και τη νεολαία. Ίσα ίσα, για να δείξουμε ότι υπάρχει άλλη διεξόδος, έξω και ενάντια στους συστημικούς υπολογισμούς και υπέρ των λαϊκών συμφερόντων. Είναι αυτή που μπορούν να χαράξουν οι λαϊκές μάζες με την πάλη τους στα διάφορα μέτωπα που αναδεικνύει ο πόλεμος, η επίθεση και η φασιστικοποίηση. Εκεί που μπορούν να μείνουν σχέδια επί χάρτου οι ιμπεριαλιστικοί και αστικοί σχεδιασμοί. Στο πεδίο αυτό ήδη δοκιμάζονται και πρέπει να κερδίσουν τη λαϊκή εμπιστοσύνη οι πραγματικά αριστερές απόψεις και οι κομμουνιστές!

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

χανία». Είναι δηλώσεις -όπως τόσες ακόμη από χείλη αστών και κυβερνητικών- που γίνονται σε βάρος ενός λαού που είναι βαθιά εξοργισμένος και που το δείχνει με κάθε τρόπο. Ενός λαού που όλο και πιο δύσκολα χωράει στα καλούπια που θέλουν να τονβάλουν και που αναζητά αγωνιστική διέξοδο. Κι αν τολμούν να κάνουν τέτοιες δηλώσεις, είναι γιατί νιώθουν ότι έχουν (τουλάχιστον στο επίπεδο της καταδυνάστευσης του λαού) τη στήριξη των αφεντικών τους.

Ο λαός, λοιπόν, οφείλει να δώσει τη δική του απάντηση. Να ταραξει για μια ακόμη φορά το αστικό πολιτικό σύστημα. Να αμφισβητήσει την προοπτική που του ετοιμάζουν. Να αντιπαρεσθεί στα αφηγήματα που θέλει να επιβάλει ο ιμπεριαλισμός και οι ντόπιοι υποτακτικοί του. Για τον λαό μας, ο αγώνας για τη ζωή και το μέλλον είναι αγώνας ενάντια στην κυριαρχία της ντόπιας άρχουσας τάξης, είναι αγώνας ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση.

Συμφωνία Ελλάδας-Ουκρανίας

Επικίνδυνη εμπλοκή της χώρας στον ενεργειακό ανταγωνισμό και στο πολεμικό μέτωπο για λογαριασμό των ΗΠΑ

Το ανδρείκελο Ζελένσκι και ο υποτακτικός Μητσοτάκης συναντήθηκαν στην Αθήνα για να υπογράψουν το συμβόλαιο που έβαλε στο τραπέζι το μεγάλο αφεντικό, το συμβόλαιο που τιτλοφορείται στον αστικό Τύπο ως «ιστορική» συμφωνία. Μέσα σε έξι ώρες η δουλειά τελείωσε. Για να είμαστε ακριβείς, άρχισε και... θα δούμε πώς θα τελειώσει.

Θα μπορούσε βέβαια η επίσκεψη να ήταν πολύ πιο σύντομη, στο άψε... υπόγραψε. Να είχε περιοριστεί χρονικά εκεί, στο δωμάτιο του Μαξίμου, όπου τα δυο πρωτοπαλίκαρα υπό την παρουσία και την επίβλεψη της Κίμπερλι, της πρέσβειρας του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, έβαζαν τις τζίφρες τους στο συμβόλαιο.

Άλλωστε η προεργασία είχε γίνει. Κοτζάμ Ρ-ΤΕC (Διατλαντικό Συνέδριο Ενεργειακής Συνεργασίας) πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα στις 6-7/11 για να ξεκαθαρίσουν ρητώς οι ΗΠΑ προς την Ε.Ε., με τις δηλώσεις των αρμόδιων υπουργών και υφυπουργών που παραβρέθηκαν αλλά και των εκπροσώπων των αμερικανικών ενεργειακών μονοπωλίων, ότι «κάθε μόριο ρωσικού φυσικού αερίου... που πάει στις ρωσικές τσέπες και στη ρωσική πολεμική μηχανή» θα αντικατασταθεί με το αμερικανικό υδρογονάνθρακα (LNG). Καθώς επίσης, αποδομώντας την «πράσινη ενέργεια και μετάβαση», ότι σε περίοδο προετοιμασίας παγκοσμίου πολέμου «ο κόσμος τρέχει με πετρέλαιο, αέριο και άνθρακα» και οι ΗΠΑ έχουν «καταπληκτική αφθονία».

Οι ΗΠΑ έθεσαν εκ νέου με ωμό, κυνικό και πιεστικό τρόπο στην ημερήσια διάταξη, με όρους διοίκησης Τραμπ, το γεωπολιτικό τους σχέδιο στο ενεργειακό πεδίο, επιβάλλοντας την ενεργειακή απεξάρτηση της Ευρώπης από τη Ρωσία με την ενεργειακή εξάρτηση από τις ΗΠΑ, επιχειρώντας και επιδιώκοντας την ενεργειακή ηγεμονία αλλά και κυριαρχία τόσο απέναντι σε στρατηγικούς αντιπάλους (Ρωσία-Κίνα) όσο και σε στρατηγικούς «εταίρους» (ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΕ).

Ωωω, τι σύμπτωση! Η Ελλάδα, ο ντόπιος εξαρτημένος καπιταλισμός, να αξιοποιείται και πάλι από το μεγάλο αφεντικό για τη βρώμικη δουλειά! Μένοντας στην πρόσφατη ιστορία, το 2010 ως ο αδύναμος κρίκος για να μετακυλήσουν οι ΗΠΑ την οικονομική κρίση τους στην ΕΕ. Ενώ τώρα ως «πυλώνας σταθερότητας» για «το τέ-

λος ενός πλοκαμιού του ρωσικού ενεργειακού δικτύου... η πύλη εισόδου στην Ευρώπη για το αμερικανικό LNG» (διά στόματος του υπ. Ενέργειας των ΗΠΑ).

Αυτή είναι η ιστορική συμφωνία που υπεγράφη εν μέσω της 52η επέτειου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, που «αναβαθμίζει» τη χώρα ως μεσάζοντα και πρωτοπαλίκαρα των ΗΠΑ στον γεωπολιτικό ανταγωνισμό των μεγάλων δυνάμεων, βαθαίνοντας την ιμπεριαλιστική εξάρτηση και την άμεση εμπλοκή στους πολεμικούς σχεδιασμούς τους, εντείνοντας το ξεζούμισμα των εργαζομένων και του λαού για να στηριχθούν οι στρατιωτικοποιημένοι προϋπολογισμοί των εξοπλιστικών προγραμμάτων, κλιμακώνοντας τη φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής για να προετοιμαστεί η κοινωνία να δεχτεί τα φέρετρα με τη σημαία που θα γυρίζουν από τα πεδία των μαχών πολέμωντας για τη Μεγάλη Αμερική και τα κέρδη μιας χούφτας ντόπιων κεφαλαιοκρατών σε ρόλο εργολάβου.

Γι' αυτό άλλωστε η συμφωνία, εκτός από τον «Κάθετο Διάδρομο» και την «ενεργειακή ασφάλεια», επεκτείνεται στην «αμυντική συνεργασία και βιομηχανία», στην «κυβερνοασφάλεια», καθώς και σε μια σειρά δεσμεύσεις της Ελλάδας (στρατιωτικές, οικονομικές, πολιτικές) για τη στήριξη της Ουκρανίας ενάντια στη Ρωσία. Καμαρώνει την εθελοδουλία του το ντόπιο αστικό πολιτικό προσωπικό και διάφοροι παράγοντες τύπου Κ. Μπαλωμένου, διαπιστώνοντας ότι αυτή αναγνωρίζεται ευρέως αφού διεθνή μέσα «όπως το Politico σημειώνουν πως η Ελλάδα είναι η πρώτη χώρα της Ε.Ε. που συμμετέχει ενεργά στο σχέδιο απεξάρτησης της Ευρώπης από το ρωσικό φυσικό αέριο, υιοθετώντας εκ των πραγμάτων την ενεργειακή ατζέντα των ΗΠΑ».

Κοινώς και συνολικώς, «είμαστε σε υβριδικό πόλεμο με τη Ρωσία», όπως επανέλαβε η Ν. Μπακογιάννη τρεις μέρες μετά την υπογραφή της συμφωνίας. Και ενώ η χώρα ξανά στοχοποιείται από τη Ρωσία με τη διαπίστωση της Μ. Ζαχάροβα ότι «Η Ελλάδα ακολουθεί προκλητική, συγκρουσιακή πολιτική έναντι της Ρωσίας και προβαίνει σε ειλικρινά εχθρικές ενέργειες», καταλήγοντας ότι «θα ακολουθήσει η δέουσα αντίδραση», ο Π. Μαρινάκης συμπεραίνει ότι «εμείς κάνουμε σωστά τη δουλειά μας», δηλαδή ανήκουσμε, υπηρετούμε και είμαστε πρόθυμοι να θυσιάσουμε το λαό για τη Δύση.

Αποψη

Το ένα μετά το άλλο ανακοινώνονται τα σχέδια ετοιμότητας και οι «οδικοί χάρτες» στρατιωτικής εγρήγορσης από την Κομισιόν. Στις πολεμικές κραυγές πρωτοστατούν και συναγωνίζονται Γαλλία και Γερμανία, επιδιώκοντας ενισχυμένο ιμπεριαλιστικό ρόλο στα παγκόσμια πράγματα, ανεβάζοντας συνεχώς επίπεδο και δημιουργώντας συναγερμό ότι η θερμή σύγκρουση είναι προ των πυλών: «Η Ευρώπη έζησε το τελευταίο ειρηνικό καλοκαίρι» διαμήνυσε ο γερμανός υπουργός Άμυνας, Πιστόριους, ενώ ο αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων της Γαλλίας κάλεσε τη χώρα «να ετοιμαστεί να χάσει παιδιά» σε έναν πόλεμο με τη Ρωσία!

Σε απόλυτο συντονισμό ο Δένδιας προβληματίστηκε κατά πόσο η Ευρώπη είναι έτοιμη να δεχτεί φέρετρα, ενώ οι εκτιμήσεις από ευρωπαϊκές μυστικές υπηρεσίες φέρνουν την επίθεση της Ρωσίας στην Ευρώπη και το ΝΑΤΟ όλο και νωρίτερα, το '28 ή το '29. Στο ίδιο μήκος κύματος δίνονται στους ευρωπαίους πολίτες αλληπάλληλες οδηγίες μέσω επίσημων ανακοινώσεων για να καταφέρουν να επιβιώσουν τις πρώτες 72 ώρες!

Προκλητικά και χωρίς κανένα πρόσχημα απαιτούν και διατάζουν τους λαούς να μα-

Κομισιόν

Στρατιωτική κινητικότητα και πολεμικά «εμβατήρια»

τώσουν, να υποστούν αμέτρητες θυσίες και να υποφέρουν, τρομοκρατώντας τους με υστερική προπαγάνδα ότι απειλείται η υποτιθέμενη ασφάλεια και ευημερία τους. Προκλητικά και χωρίς κανένα πρόσχημα απαιτούν από τους λαούς πόνο και αίμα! Να προσφέρουν τα παιδιά τους βορά στο πολεμικό μακελειό, να ζήσουν πάνω σε νεκροταφεία δικαιωμάτων και να αποδεχτούν έναν κόσμο απίστευτης αγριότητας και απανθρωπιάς!

Πάντα στο όνομα της ειρήνης

Στο όνομα της «προάσπισης της ειρήνης», όπως γίνεται πάντα, το νέο σχέδιο της Κομισιόν αποσκοπεί στη γρήγορη, ασφαλή και συντονισμένη μετακίνηση στρατευμάτων και στρατιωτικού υλικού σε μεγάλη κλίμακα και ταχύτητα, δημιουργώντας μέχρι το 2027 μια ευρωπαϊκή ζώνη στρατιωτικής κινητικότητας «απέναντι στη ρωσική επίθεση και για τη στήριξη της Ουκρανίας». Σύμφωνα με αυτό, μειώνονται δραστικά οι χρόνοι διασυναρισκών εγκρίσεων από 45 σε 3 μέρες σε καιρό ειρήνης, ενώ τα κονδύλια για να διασχίσουν χώρες «σε καιρό πολέμου» θα χρειάζονται μόνο μια προειδοποίηση 6 ωρών για να έχουν προτεραιότητα σε λιμάνια, αεροδρόμια, σιδηροδρομικά δίκτυα, οδικά δίκτυα κ.λπ. Παράλληλα θα δημιουργηθεί μια «δεξαμενή αλληλεγγύης» που θα «ζητά» στα κράτη μέλη να διαθέτουν τρένα, πλοία ή στρατηγικές αερομεταφορές προς χρήση από άλλα κράτη!

Στην ουσία προαναγγέλλεται η επιστροφή και η επίταξη όλων των υποδομών και των μέσων των κρατών μελών για να εξυπηρετηθούν οι πολεμικές ανάγκες των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και του ΝΑΤΟ!

Όχι τυχαία λοιπόν αυτός ο κανονισμός ονομάστηκε «Στρατιωτικό Σύνγκεν» για να διασφαλιστεί ότι τα στρατά θα βρίσκονται «στο σωστό μέρος της σωστή στιγμή», όπως διαμήνυσε η ύπατη εκπρόσωπος του πολεμικού προσκλητηρίου, Κάγια Κάλας, και έδωσε το σύνθημα να υπερθεματίσουν κι άλλοι Επίτροποι, μεταξύ των οποίων και ο έλληνας παπαγάλος, Επίτροπος Μεταφορών Απ. Τζιτζικώστας, τονίζοντας το επείγον του πράγματος «αφού δεν έχουμε καιρό για χάσιμο»!

Τέτοια ήταν η ζέση και ο ενθουσιασμός του για τις επερχόμενες μπίζνες των εγχώριων αναδόχων στα έργα «διπλής χρήσης» (εμπορική-στρατιωτική) που αποκάλυψε τη γύμνια και την ξετσιπωσιά του «παραγωγικού μοντέλου» της υποτέλειας του αστισμού.

Η χρηματοδότηση ή, αλλιώς, ποιος πληρώνει το μάρμαρο

Το νέο πακέτο για τη στρατιωτική κινητικότητα εντάσσεται στα μεγαλεπήβολα σχέδια ReArm Europe-Readiness 2030. Περιλαμβάνει τον «Οδικό Χάρτη Μετασχηματισμού της Αμυντικής Βιομηχανίας της ΕΕ», στοχεύοντας στην επιτάχυνση νέων τεχνολογιών, τον εκσυγχρονισμό και την αξιοποίηση καινοτομιών (drones, κβαντικά συστήματα, διαστημικές τεχνολογίες), τις επενδύσεις σε κυβερνοασφάλεια και ενεργειακή ασφάλεια και παράλληλα εντοπίζει 500 «κρίσιμα σημεία» (γέφυρες, σήραγγες, λιμάνια, αεροδρόμια) που χρειάζονται βελτιώσεις για να υποστηρίξουν στρατιωτικό εξοπλισμό σύμφωνα με τα πρότυπα του ΝΑΤΟ.

Η χρηματοδότηση αυτής της τρομακτικής εξοπλιστικής κούρσας έχει ήδη αποφασιστεί στη σύνοδο του ΝΑΤΟ κατ' απαίτηση των ΗΠΑ για αύξηση των αμυντικών δαπανών των χωρών της ΕΕ στο 3,5%+1,5%. Ο τρέχων προϋπολογισμός του ΠΔΠ (Πολυετές Δημοσιονομικό Πλαίσιο) έχει διαθέσει 1,7 δισ. για έργα διπλής χρήσης μέσω του Μηχανισμού «Συνδέοντας την Ευρώπη», που χαρακτηρίζονται σταγόνα στον ωκεανό, ενώ ο επόμε-

νος 2028-2034 προβλέπει δεκαπλασιασμό στα 17,65 δισ. αλλά και πάλι δεν επαρκούν, αφού οι εκτιμήσεις απαιτούν 100 δισ.!

Όλα τα λεγόμενα χρηματοδοτικά εργαλεία -τι ωραίες λέξεις- και ο πακτωλός δισεκατομμυρίων έχουν μία και μόνη πηγή: τη θηριώδη εκμετάλλευση των εργατικών μαζών και την απογείωση της ληστείας των εξαρτημένων χωρών όπως η Ελλάδα.

Γεωπολιτικοί ανταγωνισμοί και βάθεμα της εξάρτησης

Οι ισχυροί της Ευρώπης ακονίζουν τα εργαλεία τους απέναντι στους λαούς. Πατώντας πάνω σε αυτούς αναζητούν τον παγκόσμιο πολεμικό βηματισμό τους, ως αναβαθμισμένη μεν, αλλά συμπληρωματική δύναμη κρούσης των ΗΠΑ - ΝΑΤΟ, ενώ οι μεταξύ τους ανταγωνισμοί, εντός ΕΕ και διατλαντικά, είναι ενεργοί, εμφανίζονται και αποτυπώνονται σε κάθε βήμα.

Τα όποια στρατιωτικοτεχνικά ζητήματα, πόσο μάλλον το «στρατηγικό όραμα» ReArm, αναπόφευκτα σκοντάφτουν σε αυτές τις «λεπτομέρειες» καθώς το όχημα της ΕΕ σπαράσσεται από αντιθέσεις, ο αμερικανικός στρατηγικός εκβιασμός εντείνεται και Γάλλοι και Γερμανοί διεκδικούν ο καθένας για τον εαυτό του την πρωτοκαθεδρία της... «διαπραγμάτευσης» με τις ΗΠΑ. Οπότε, ποια «κοινή ευρωπαϊκή άμυνα», με ποιον «κοινό» στρατό και με ποια «κοινή» στρατηγική!

Για την διπλά εξαρτημένη Ελλάδα έρχονται κι άλλες αλυσίδες και θηλιές, απαιτείται η πλήρης παράδοσή της και το «γην και ύδωρ» θεωρείται δεδομένο. Η χώρα πολιτικά, οικονομικά, στρατιωτικά ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΗ ΔΥΣΗ! Τελεία και παύλα! Αυτό το διαχρονικό δεδομένο για την ντόπια αστική τάξη, που το πολιτικό της προσωπικό το κάνει «εθνική σημαία» για να ντύσει τα στενά ταξικά της συμφέροντα, έχει ο λαός να αντιπαλέψει κόντρα στην καταστροφή και τη βαρβαρότητα που του υπόσχονται οι ξένοι «προστάτες» και οι ντόπιοι υποτακτικοί τους! Και να βγάλει αληθινούς τους φόβους τους πως ούτε δεδομένος μπορεί να θεωρηθεί ούτε παραδομένος θα μείνει στη μοίρα του!

Ο νεοναζί Πλεύρης προκαλεί - Οι «θεσμοί» συναινούν - Το ΚΚΕ απολογείται...

Παρά το γεγονός ότι το ΚΚΕ, ως «επίσημη κοινοβουλευτική δύναμη», «τηρεί τις διατυπώσεις της νομοθεσίας για τα οικονομικά των κομμάτων, δηλώνει κανονικά τα έσοδά του από συνδρομές και εισφορές, δωρεές - κληρονομίες, τα δημοσιοποιεί στον ετήσιο ισολογισμό του και όλα αυτά στέλνονται και ελέγχονται από ορκωτούς ελεγκτές - λογιστές και την αρμόδια Επιτροπή της Βουλής, ενώ είναι συνεπές στις φορολογικές του υποχρεώσεις μέχρι το τελευταίο ευρώ», όπως αναφέρει σχετική ανακοίνωση της Κεντρικής του Επιτροπής, αυτό δεν εμπόδισε τον φασίστα Κωνσταντίνο Πλεύρη να το μηνύσει για τα οικονομικά του θέματα. Αλλά ούτε και την Εισαγγελία να λάβει σοβαρά υπόψη και να μεταβιβάσει τη σχετική δικογραφία στη Βουλή, η οποία ζητά μέχρι και άρση ασυλίας του Κουτσούμπα.

«Νομικά μη... αβάσιμες» χαρακτήρισε ο Άρειος Πάγος τις «κατηγορίες» του φασίστα, καλύπτοντάς τον. Το γεγονός είναι ενδεικτικό για το σημείο που έχει φτάσει, σήμερα, η φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής. Που «αγγίζει» ακόμα και μια ρεφορμιστική δύναμη, η οποία με τη σειρά της απολογείται πως είναι «όλα νόμιμα», σαν να ήταν επιχείρηση. Ο δηλωμένος θαυμαστής των ναζί και αντικομμουνιστής Πλεύρης κάνει τη δουλειά του. Δεν θα περίμενε κανείς κάτι διαφορετικό απ' αυτόν. Και οι επίσημοι κρατικοί θεσμοί υπολογίζουν και αξιοποιούν τη «δουλειά» αυτή σε μια κατεύθυνση ελέγχου, φακελώματος και επιβολής των όρων τους. Ας μην ξεχνάμε και την επιβολή προστίμων για αφίσες και πανό σε κόμματα και οργανώσεις.

Ούτε αυτοί θα μπορούσαν να λειτουργήσουν διαφορετικά. Διαφορετική θα έπρεπε να είναι η στάση όσων αναφέρονται στο λαό και τους αγώνες, από πολιτικές δυνάμεις μέχρι σωματεία. Που λογοδοτούν μόνο στο λαό, δεν αποδέχονται ελέγχους απ' το αστικό κράτος, ούτε τις επιχορηγήσεις του, δεν πληρώνουν τα πρόστιά του και καλούν σε μαζική αντίσταση απέναντι σε οποιαδήποτε προσπάθεια πολιτικής δίωξης.

Τρέχοντα «στιγμιότυπα»....

- Παράταση της προφυλάκισης του Νίκου Ρωμανού και των άλλων κατηγορούμενων για την «υπόθεση της έκρηξης σε διαμέρισμα των Αμπελοκήπων», για ακόμα 6 μήνες, αποφάσισε το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών. «Ξεπερνώντας» ακόμα και τον εισαγγελέα Πρωτοδικών που εισηγήθηκε αποφυλάκιση με «κατ' οίκον περιορισμό» και «βραχιολάκι». Ο Ρωμανός κρατείται με βάση το μοναδικό και έωλο «στοιχείο» ενός δακτυλικού αποτυπώματός του σε μια σακούλα (κινητό αντικείμενο). Είχε προηγηθεί τον περασμένο Μάη ακόμα μια δμνηνη παράταση της προφυλάκισής του. Οι μεθοδεύσεις καλά κρατούν...

- Συνεχείς μεθοδεύσεις με αναβολές και διακοπές γνωρίζει και η δίκη των 6 αστυνομικών της Αστυνομικής Διεύθυνσης Μαγνησίας (4 της ΟΠΚΕ και 2 της Ασφάλειας Βόλου) για τον βασανισμό του αγωνιστή Βασίλη Μάγγου, που είχε σαν αποτέλεσμα τον θάνατό του, ένα μήνα μετά, στις 13/6/2020. Η δίκη στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Καρδίσσας, που είχε οριστεί, μετά από αναβολή, για τις 20/11, αναβλήθηκε ξανά για τις 26/11, όπου διακόπηκε για τις 11/12... Ο πατέρας του Βασίλη, Γιάννης Μάγγος, ζητά το αυτονόητο δικαίωμα συμμετοχής της οικογένειας στη δίκη (παράσταση), που έχει απορριφθεί με βούλευμα, καθώς και τη μετατροπή των κατηγοριών σε κακουργήματα (είναι πλημμελήματα). Να δικαιωθεί! Να καταδικαστούν η πολιτική της φονικής κρατικής βίας και οι πολιτικοί και φυσικοί αυτουργοί!

- Σε Πειθαρχικό για τις 15 και 16 Δεκέμβρη κάλεσε ο πρόεδρος του ΕΜΠ τους 9 φοιτητές και φοιτήτριες της Αρχιτεκτονικής που είχαν συλληφθεί στις 13/10 μετά την εισβολή αστυνομικών δυνάμεων στο Πολυτεχνείο, γιατί πραγματοποίησαν κατάληψη της σχολής τους, σύμφωνα με απόφαση της Γ.Σ. του φοιτητικού τους συλλόγου. Δεν «έφτασε» η ποινική τους δίωξη, «χρειάζεται» και η πειθαρχική και οι απειλές, ακόμα και για διαγραφές. Η τρομοκράτηση αυτή δεν πρέπει να περάσει! Και είναι μια μάχη του φοιτητικού κινήματος που πρέπει να δοθεί, με το λαό πλάι του.

- Φασιστική πρόκληση, με αναγραφή συνθημάτων και απειλές που στοχοποιούσαν μέλος της Λαϊκής Δράσης - Ομάδας Κομμουνιστών/Αγωνιστών και του Μετώπου Λαϊκού Αγώνα «Ηλέκτρα Αποστόλου», έγινε στην περιοχή των Αμπελοκήπων. Το γεγονός καταγγέλλθηκε και δεν κατάφερε να εκφοβίσει.

- Προς εφαρμογή της νέας φασίζουσας απαγόρευσης συγκεντρώσεων στο χώρο του Αγνωστού Στρατιώτη, το Σάββατο 15/11, μέλη του «Ρουβίκωνα» που πραγματοποιούσαν μια διαμαρτυρία δέχθηκαν απροσχημάτιστη επίθεση των ΜΑΤ με κλομπ και χημικά. Συνελήφθησαν 23 άτομα για «παραβίαση του νόμου» και «απέιθεια κατά υπαλλήλων».

- Ακόμα 3 νεκροί μετανάστες και 10-13 αγνοούμενοι ύστερα από «ανατροπή λέμβου» νότια της Γαύδου... Το δράμα στο οποίο έχουν καταδικάσει τους πρόσφυγες και τους μετανάστες δεν σταματά. Ακόμα κι αν περνά «στα ψιλά» των ΜΜΕ.

δημοκρατικά δικαιώματα



17 χρόνια μετά τον Δεκέμβρη του '08 Ο αγώνας ενάντια στη φασιστικοποίηση γίνεται κάτι περισσότερο από αναγκαίος!

Η 6η Δεκέμβρη έχει πλέον χαραχθεί στη μνήμη του λαού και της νεολαίας ως ημέρα της ωμής αστυνομικής δολοφονίας του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου. Μια δολοφονία που πυροδότησε έναν ολόκληρο ξεσηκωμό, κυρίως της νεολαίας, στην Αθήνα και σε μια σειρά πόλεις της χώρας. Κατ' επέκταση αποτελεί, από τότε, ημέρα καταγγελίας της φονικής κρατικής τρομοκρατίας και της βίας και καταστολής που ασκούν οι πραιτοριανοί του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, κατ' εντολή των κυβερνήσεων - διαχειριστών του.

Βέβαια, όλα τα επόμενα χρόνια γίναμε μάρτυρες κι άλλων κρατικών και παρακρατικών δολοφονιών, όπως του Παύλου Φύσσα, του Σαχζάτ Λουκμάν, του Βασίλη Μάγγου, του Ζακ Κωστόπουλου ή των Ρομά, Σαμπάνη και Φραγκούλη. Γίναμε μάρτυρες της προσπάθειας των κυβερνήσεων «να βγάλουν λάδι» και τους φυσικούς αυτουργούς της δολοφονίας, Κορκονέα και Σαραλιώτη, με αποφυλάκιση του πρώτου το 2019 και ξανά φυλάκισή του τον Ιούνιο που μας πέρασε, μετά τις αντιδράσεις, και με αποφυλάκιση και στη συνέχεια αθώωση (!) του δεύτερου.

Γίναμε μάρτυρες της καταστολής των ΜΑΤ, με κλομπ και χημικά στις επετειακές διαδηλώσεις, των προσαγωγών και των συλλήψεων. Γίναμε, επίσης, μάρτυρες της ποινικοποίησης των κινητοποιήσεων της επετείου -όπως το 2020, με πρόσχημα την πανδημία του COVID 19- σε μια σειρά πόλεις, και του συρσίματος αγωνιστών σε δικές.

Η δολοφονία Γρηγορόπουλου και οι άλλες δολοφονίες, παρόλο που αποτελούν διαφορετικές περιπτώσεις, αποτελούν παράγωγα της κυρίαρχης πολιτικής. Του «κλίματος» που δημιουργούσε κάθε φορά, που όπλιζε τα χέρια των φυσικών αυτουργών και τους έδινε το «πράσινο φως». Ουσιαστικά και τυπικά.

Σήμερα, η πολιτική του συστήματος φα-

σιστικοποιείται μέρα με τη μέρα. Μια πολιτική που δεν έχει, πλέον, να «τάξει» στο λαό κανένα «αφήγημα» και στη νεολαία κανένα μέλλον. Παρά μόνο αυτό της άγριας εκμετάλλευσης, της φτώχειας, των απολύσεων, της ανεργίας και του πολέμου. Καλούν τη νεολαία να γίνει «κρέας για τα κανόνια» των ιμπεριαλιστών και των ντόπιων αστών και το λαό (και τους λαούς) ν' αποκτήσουν «κουλούρα» φέρετρου, «καλυμμένου με τη σημαία», για τα συμφέροντα των επικυρίαρχων...

Γι' αυτό και το μόνο που έχει απομείνει στην ντόπια αστική τάξη και τη διαχείρισή της είναι το ξύλο, οι διώξεις, τα κάθε είδους «πειθαρχικά», οι απαγορεύσεις, η ένταση της καταστολής και της τρομοκρατίας, τα ΜΑΤ και τα χημικά, η περιστολή ακόμα και στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Χτυπούν με ρόπαλα διαδηλωτές υπέρ της Παλαιστίνης, στοχοποιούν μαθητές και φοιτητές, εργαζόμενους, συνδικαλιστές και εκπαιδευτικούς. Ρίχνουν χημικά ακόμα και σε μικρά παιδιά.

Αν αυτή είναι η μια πλευρά, όμως, υπάρχει και η άλλη. Ο φόβος που έχουν οι κυρίαρχοι μπροστά σε αγώνες αλλά και σε ξεσπάσματα και εξεγέρσεις των «από κάτω». Ο φόβος της νεολαίας. Ο φόβος όσων δεν έχουν να χάσουν πια τίποτα. Γι' αυτό και φροντίζουν, ακόμα και σε επετείους σαν της 6η του Δεκέμβρη, που δίνεται η ευκαιρία να κατέβει ξανά ο λαός στους δρόμους, να προετοιμάσουν την επιχείρηση εκφοβισμού και τα κατασταλτικά μέτρα.

Οι διαδηλώσεις που θα γίνουν μπορούν και πρέπει να είναι μαζικές και μαχητικές. Και κυρίως να ενταχθούν σ' έναν μεγάλο και μακρύ αγώνα ενάντια στην κλιμακούμενη αντιλαϊκή πολιτική και στη φασιστικοποίηση που την υπηρετεί. Για την ανατροπή της πολιτικής αυτής! Για την απόκρουση της κρατικής και παρακρατικής τρομοκρατίας, για την αποτροπή νέων κρατικών και συστημικών εγκλημάτων!

ΒΟΛΟΣ

Καρκίνος στον αέρα, καρκίνος στο νερό

Η κινητοποίηση της Κυριακής 23/11 στην παραλία του Βόλου ενάντια στη δημιουργία Πλατφόρμας LNG στον Παγασητικό συσπείρωσε χιλιάδες κόσμου. Έκδηλη ήταν η ανησυχία του λαού για την υγεία του, για τη ρύπανση, για τη μετατροπή του τόπου σε πεδίο κερδοφορίας του κεφαλαίου. Δεν έλειψε ο φόβος για ένα ατύχημα στην πλατφόρμα, η οποία σε συζητήσεις και συνθήματα χαρακτηρίζεται ως «βόμβα». Άλλωστε, ο λαός θυμάται τα εκατομμύρια νεκρά ψάρια στον Παγασητικό, τις υλικές καταστροφές και υγειονομικούς κινδύνους που έφεραν οι πλημμύρες, τις εκρήξεις πυρομαχικών στο στρατόπεδο της Νέας Αγχιάλου. Πολύ καλά γνωρίζει τα ποσοστά καρκίνου που η καύση σκουπιδιών προκαλεί. Πολύ καλά γνωρίζει ότι η ζωή του βρίσκεται σε πραγματικό κίνδυνο από τη δολοφονική πολιτική του συστήματος και έχει

χάσει κάθε εμπιστοσύνη στις υποσχέσεις των συστημικών παραγόντων.

Έτσι, οι κινητοποιήσεις ενάντια στην πλατφόρμα LNG στις 23/11/2025 αλλά και στις 9/12/2024 αποτέλεσαν δύο από τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις της τελευταίας δεκαετίας για τοπικά ζητήματα. Ο «κενός χρόνος» ανάμεσα στις δύο διαδηλώσεις αποτελεί ευθύνη του μονοπατιού της συνδιαλλαγής εντός δημοτικών και περιφερειακών συμβουλίων. Μάλιστα, ο Σύλλογος Προστασίας και Ανάδειξης του Παγασητικού έχει φτάσει να χαρακτηρίζεται ως «ο μόνος υπεύθυνος» για τη διοργάνωση ενός σχεδιασμού, με αντιλήψεις που κυρίως αναζητούν αντιπολιτευτικές «καρέκλες» εντός αστικού κράτους. Δεν είναι τυχαίο ότι στο σύλλογο επικρατεί η λογική «έξω τα κόμματα» με την ταυτόχρονη συμμετοχή στελεχών της ΝΔ, του ΣΥΡΙΖΑ, του ΠΑΣΟΚ, της Δημοτι- ►

Η σύγκρουση των ιμπεριαλιστών για τον έλεγχο των λιμανιών της χώρας αγριεύει

Η πρόσβης των ΗΠΑ στην Ελλάδα στην πρώτη συνέντευξη (ΑΝΤ1) λίγο μετά την άφιξη της χαρακτηρίσε «ατυχές το γεγονός ότι το λιμάνι του Πειραιά βρίσκεται σε κινεζικά χέρια» και σημείωσε ότι «υπάρχει τρόπος να διαχειριστούν οι ΗΠΑ την κατάσταση και να αντισταθμίσουν την κινεζική επιρροή στο λιμάνι του Πειραιά».

Δεν πέρασαν παρά λίγες μέρες από τη συνέντευξη και στο υπουργείο Ανάπτυξης ο Τ. Θεοδωρικάκος ανακοίνωσε μετά την επίσκεψη της Γκιλφόιλ την ανάληψη νομοθετικής πρωτοβουλίας με την οποία η ΟΝΕΧ που ελέγχει τα ναυπηγεία και το λιμάνι της Ελευσίνας και χρηματοδοτείται 100% από την αμερικάνικη κρατική τράπεζα US Development Finance Corporation (DFC) θα έχει τη δυνατότητα να επεκτείνει τη δραστηριότητά της στον εμπορικό, διαμετακομιστικό, λιμενικό, ενεργειακό και αμυντικό τομέα.

Σύμφωνα με τα σχέδια που ήδη δημοσιεύονται, το νέο λιμάνι προβλέπεται να εξυπηρετεί από εμπορικά και πολεμικά πλοία έως φορτία LNG, ενώ σχεδιάζεται να συνδεθεί με σιδηροδρομική γραμμή με το Θριάσιο Εμπορευματικό Κέντρο, έτσι ώστε να αποτελέσει έναν από τους μεγαλύτερους κόμβους logistics της Νοτιοανατολικής Ευρώπης.

Η απάντηση της κινεζικής πρεσβείας ήταν άμεση και ιδιαίτερα σκληρή, όπου αναφέρει ότι «οι σχετικές δηλώσεις, διαποτισμένες με ψυχροπολεμική νοοτροπία και λογική ηγεμονισμού, αντιβαίνουν στη θεμελιώδη επαγγελματική δεοντολογία ενός διπλωμάτη και αποκαλύπτουν πλήρως τη δόλια πρόθεση των ΗΠΑ να εξυπηρετήσουν τα δικά τους γεωπολιτικά συμφέροντα, εκμεταλλευόμενες το Λιμάνι του Πειραιά αλλά ακόμη και την Ελλάδα».

Σε όλα τα παραπάνω να προσθέσουμε

ότι έχει «κλειδώσει» η επίσκεψη του Μ. Ρούμπιο, υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ στη χώρα μας το επόμενο διάστημα, στα πλαίσια του βου γύρου του «Στρατηγικού Διαλόγου ΗΠΑ -Ελλάδας», όπου μεταξύ των άλλων κεντρικό ζήτημα αποτελεί η «αναβάθμιση» λιμανιών της χώρας στα οποία οι ΗΠΑ θα έχουν τον απόλυτο έλεγχο (Ελευσίνα, Βόλος, Αλεξανδρούπολη). Και στο σημείο αυτό αξίζει να αναφέρουμε ότι δεν έχει περάσει πολύς χρόνος (Φλεβάρης 2025) από τότε που το Υπερταμείο, με απόφαση της κυβέρνησης, ακύρωσε το διαγωνισμό παραχώρησης για το λιμάνι του Βόλου, τον οποίο είχε κερδίσει ο ΟΛΘ του Ιβάν Σαββίδη. Όπως επίσης ότι μόλις λίγες ώρες μετά τις δηλώσεις Γκιλφόιλ για το λιμάνι του Πειραιά και την απάντηση της κινεζικής πρεσβείας, η ΟΛΘ Α.Ε. και η ΜΕΤΚΑ ΑΤΕ-ΤΕΚΑΛ Α.Ε. υπέγραψαν σύμβαση κατασκευής για την επέκταση του βου προβλήτα στη Θεσσαλονίκη, ένα σχέδιο «παγωμένο» για δεκαετίες.

Είναι προφανές ότι αυτή η συμφωνία αναβαθμίζει τη ρωσική παρουσία σε μία σημαντική γεωπολιτική υποδομή που είναι «μέσα στα πόδια» του λεγόμενου κάθετου διαδρόμου των αγωγών του αμερικάνικου LNG. Οι ΗΠΑ μπορεί να «παρέκαμψαν» τη Θεσσαλονίκη, μέσω Αλεξανδρούπολης, για τις στρατιωτικές τους επιχειρήσεις και τις αποστολές στην Ουκρανία, αλλά, όπως και στην περίπτωση του Πειραιά, δεν μπορούν να αποδεχθούν αυτό το γεγονός. Δεν είμαστε καθόλου σίγουροι για την πορεία αυτής της επένδυσης και πολύ πιθανόν να έχει την «τύχη» της παραχώρησης του λιμανιού του Βόλου.

Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές δεν «μασάνε τα λόγια» τους, λένε ακριβώς αυτό που επιδιώκουν και στοχεύουν κάθε φορά και ιδιαίτερα αυτή την περίοδο που η όξυνση του ανταγωνισμού τους με Ρωσία

και Κίνα κλιμακώνεται. Τα λιμάνια είναι κρίσιμη γεωστρατηγική υποδομή όχι μόνο για εμπορική διείσδυση αλλά για πολιτικό και στρατιωτικό έλεγχο και για τη δημιουργία logistics πολέμου. Τόσο, που μπορούμε να παραφράσουμε το παλιό λαϊκό τραγούδι «κάθε λιμάνι και καημός» σε «κάθε λιμάνι και στρατός». Και σε αυτές τις υποδομές δεν χωράνε πολλά ιμπεριαλιστικά αφεντικά.

Από την άλλη μεριά, η ντόπια άρχουσα τάξη, η κυβέρνηση της ΝΔ και όλοι οι παρατρεχάμενοι του συστήματος της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης πανηγυρίζουν για το νέο ξεπούλημα ακόμα μίας σημαντικής υποδομής της χώρας και όσα θα ακολουθήσουν. Ενισχύοντας τα δεσμά της εξάρτησης με τις ΗΠΑ θεωρούν ότι παίρνουν «πόντους» στον αντιδραστικό ανταγωνισμό με την τούρκικη αστική τάξη για πιο αναβαθμισμένο ρόλο στην περιοχή. Ενώ, από την άλλη, σημαντικά θα είναι τα κέρδη για το ντόπιο κεφάλαιο στο γνωστό ρόλο του υπεργολάβου των ιμπεριαλιστικών σχεδίων.

Λιμάνια σε ΗΠΑ, Κίνα, Ρωσία, αεροδρόμια και τηλεφωνία σε Γερμανία, τράπεζες σε γαλλικά, γερμανικά και αμερικανικά κεφάλαια, σιδηρόδρομος σε Ιταλία, ορυκτός πλούτος σε αμερικάνικες, καναδικές, γαλλικές εταιρείες. Το ξεπούλημα της χώρας αποτελεί οργανικό στοιχείο της ύπαρξης και της πορείας της ντόπιας άρ-



χουσας τάξης και του πολιτικού της προσωπικού.

Για τον εργαζόμενο λαό, η υπόθεση του ξεπουλήματος κάθε στρατηγικής υποδομής στη χώρα έχει δύο πλευρές. Από τη μία ενισχύει τα δεσμά της πολιτικής, οικονομικής, στρατιωτικής εξάρτησης. Εντείνεται ο βαθμός εκμετάλλευσης και καταπίεσης, ενισχύεται η υπερ-αντιδραστική πολιτική της επίθεσης ενάντια στα δικαιώματα και τη ζωή του, γίνεται στόχος αντιποίνων από τους αντιπάλους, αντιμετωπίζει τον κίνδυνο της άμεσης πολεμικής εμπλοκής και, τέλος, η χώρα γίνεται έρμαιο των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων με σοβαρές επιπτώσεις σε όλα τα επίπεδα.

Από την άλλη πλευρά, όταν η εργατική τάξη και ο εργαζόμενος λαός αποφασίσουν να πάρουν τη χώρα στα δικά τους χέρια θα βρεθούν αντιμέτωποι απευθείας με τους ιμπεριαλιστές επικυρίαρχους που θα στηρίξουν τόσο τα δικά τους συμφέροντα όσο και την κυριαρχία του ντόπιου εξαρτημένου συστήματος που εγγυάται τη διαιώνιση αυτών των συμφερόντων.

Η Ελλάδα ενεργειακός κόμβος του αμερικάνικου φυσικού αερίου Χωρίς πάτο η βουτιά στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό για την ενέργεια

Οι ιδιαίτερα οξυμμένος ανταγωνισμός μεταξύ ΗΠΑ - Ρωσίας έχει πυροδοτήσει μία σειρά αλλαγών στην ενεργειακή στρατηγική της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Με φόντο τον πόλεμο στην Ουκρανία, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός προσπαθεί να επιβάλει τις πολιτικές που προωθούν τα συμφέροντά του στην περιοχή, τόσο σε εχθρούς όσο και σε «φίλους».

Χρησιμοποιώντας ως όχημα την απεξάρτηση της ΕΕ από το ρωσικό αέριο, η αμερικάνικη πολιτική στη Γηραιά Ήπειρο θέλει να επιβάλει την επικράτηση του αμερικανικού υδρογονομένου αερίου (LNG). Στο στόχαστρο έχει μπει και το φυσικό αέριο του Αζερμπαϊτζάν με πρόσημα τις καταπατήσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην χώρα αυτή.

Η Ελλάδα μπαίνει όλο και πιο βαθιά στο πεδίο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών με την αμερικανική πολιτική να την ανακηρύσσει σε ενεργειακό κόμβο για την τροφοδότηση της Ανατολικής Ευρώπης με αμερικάνικο LNG. Έτσι,

εκτός από την Ουκρανία, το LNG θα μεταφέρεται και σε Βουλγαρία, Ρουμανία, Ουγγαρία και Μολδαβία.

Αυτό αποτυπώνεται και στη συμφωνία που υπογράφηκε κατά τη διάρκεια της επίσκεψης του Ζελένσκι στην Αθήνα την Κυριακή 16 Νοεμβρίου. Σε αυτήν παραβρέθηκαν ο Μητσοτάκης, ο υπουργός Ενέργειας της Ελλάδας Σταύρος Παπασταύρου και η πρέσβειρα των ΗΠΑ Κίμπερλι Γκιλφόιλ. Η συμφωνία που υπεγράφη την Κυριακή επισημοποίησε μια δήλωση προθέσεων μεταξύ της ελληνικής εταιρείας φυσικού αερίου ΔΕΠΑ Εμπορική και της ουκρανικής Naftogaz.

Όσο για την ενεργειακή ασφάλεια και πράσινη ανάπτυξη της ΕΕ, φαίνεται ότι και τα δύο μένουν στα χαρτιά και μεταφέρονται στο μέλλον. Ήδη αυξάνεται η εξάρτηση από το αμερικάνικο LNG, το οποίο το 2024 ήταν στο 45% των εισαγωγών ενέργειας, ενώ στους πέντε πρώτους μήνες του 2025 ξεπέρασε το 50%. Συνεπώς, και αυτό είναι κάτι που το γνωρίζουν και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, η μεταβί-

βαση της ενεργειακής εξάρτησης από τη Ρωσία στις ΗΠΑ σίγουρα δεν συνιστά αύξηση της ενεργειακής ασφάλειας.

Για το περιβάλλον και την πράσινη ανάπτυξη οι επιπτώσεις θα είναι ιδιαίτερα αυξανόμενες. Για την Ελλάδα, η ανακήρυξή της σε ενεργειακό κόμβο συνεπάγεται ένα ιδιαίτερα μεγάλο περιβαλλοντικό αποτύπωμα. Αυτό θα είναι το αποτέλεσμα από την εκτεταμένη κατασκευή αποθηκών και εγκαταστάσεων υδρογονομένου φυσικού αερίου, που απαιτούνται για να γίνεται η μεταφορά του στην Ανατολική και Κεντρική Ευρώπη.

Όσον αφορά τη μετάβαση σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, συνολικά για την Ευρώπη η εξάρτηση από εισαγόμενο φυσικό αέριο θα καθυστερήσει την επίτευξη των περιβαλλοντικών στόχων που έχει θέσει η ίδια. Στον αντίποδα, η Κίνα το 2024 ξεπέρασε το 56% εγκατεστημένης ισχύος από ΑΠΕ και έχει εγκαταστήσει μπαταρίες αποθήκευσης ενέργειας με χωρητικότητα μεγαλύτερη από αυτή που έχουν η Ευρώπη και η Αμερική μαζί.

► κής Αρχής και της Περιφέρειας - μέλη που κρύβονται πίσω από σφραγίδες περιβαλλοντικών φορέων, επιστημονικών ομάδων κ.ά. Κορύφωση αυτών των χαρακτηριστικών αποτέλεσε η συμμετοχή του Περιφερειάρχη Θεσσαλίας στην κεφαλή της διαδήλωσης της 23/11, ο οποίος κατέλαβε την κινητοποίηση.

Η πραγματικότητα τους ξεμπροστιάζει ως χρόνιους υποστηρικτές της αντιλαϊκής πολιτικής, της προστασίας των συμφερόντων ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, ως υποτελείς σε ΗΠΑ - NATO - ΕΕ, που αν δεν μπει φραγμός από τους λαϊκούς αγώνες, θα συνεχίσουν να θυσιάζουν τα δικαιώματα και τη ζωή του λαού και της εργατικής τάξης. Ακόμα και η αντίθεση που εκφράζουν κομμάτια της ΝΔ όσον αφορά την πλατφόρμα LNG έχουν να κάνουν με την εξυπηρέτηση των συμφερόντων ντόπιων και ξένων επενδυτικών τομέων που δραστηριοποιούνται με το real estate και τον τουρισμό.

Η αγανάκτηση που εκφράζεται στις κινητοποιήσεις ενάντια στην πλατφόρμα, όπως εκφραζόταν στις κινητοποιήσεις ενάντια στην καύση σκουπιδιών, αφορά τη συνολική ασυδοσία του συστήματος που δυσχεραίνει τους όρους ζωής. Η απάντηση στα τοπικά ζητήματα βρίσκεται στους όρους ανάπτυξης της κεντρικής πολιτικής πάλης που καλείται ο λαός να δώσει ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το κεφάλαιο, την ντόπια αστική τάξη και κυβερνητική πολιτική. Απαραίτητος είναι ο απολογισμός τού μέχρι τώρα αγώνα ενάντια στην καύση σκουπιδιών, που όχι μόνο καταστάθηκε από τους κρατικούς μηχανισμούς, με θύμα τον νεολαίο Βασίλη Μάγγο, αλλά οδηγήθηκε σε αδιέξοδα βάσει των αιτημάτων του ρεφορμισμού ότι «η καύση σκουπιδιών θα μείνει στα χαρτιά» και του ακτιβισμού ότι «τα καράβια θα μπλοκαριστούν».

Αντίστοιχα, απαραίτητο είναι το άνοιγμα της υπόθεσης στα μαζικά και συλλογικά όργανα πάλης της νεολαίας, του λαού και της εργατιάς, ώστε οι επετειακές διαμαρτυρίες να μετατραπούν σε κίνημα οργανωμένο από τους ίδιους τους κατοίκους αυτού του τόπου.

Τραμπουκισμοί στο όνομα των φοιτητικών συλλόγων Διαχρονική πληγή στο κίνημα με πολλούς πρωταγωνιστές

Οι τραμπουκισμοί και οι ξυλοδαρμοί οπαδικού τύπου στο όνομα των φοιτητικών συλλόγων αποτελούν διαχρονική πληγή του κινήματος. Ένα σίριαλ με αμέτρητα επεισόδια, όπου μόνο οι πρωταγωνιστές του εναλλάσσονται. Μετά την κατάρρευση του εορτασμού του Πολυτεχνείου, ταξιδεύοντας πίσω στο χρόνο μπορεί κανείς να θυμηθεί αμέτρητα στιγμιότυπα καπληγίας των φοιτητικών συλλόγων από δυνάμεις που δυστυχώς αναφέρονται στο κίνημα.

Ποιος μπορεί να ξεχάσει τα περσινά άγρια επεισόδια που οδήγησαν σε 8 τραυματισμούς -με ξύλα και με κράνη να κατεβαίνουν πάνω σε κεφάλια και από τις δύο πλευρές- μεταξύ μπλοκ με την υπογραφή των φοιτητικών συλλόγων της ΚΝΕ και της ΑΡΑΣ στην αρχή της μεγάλης πανεκπαιδευτικής διαδήλωσης στην Αθήνα, στις 8 Φλεβάρη του 2024, ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια; Επεισόδια που αμαύρωσαν τη μεγάλη κινητοποίηση της νεολαίας με μοναδικό επίδικο το ποιος θα είναι μπροστά και θα φανεί στις κάμερες των ΜΜΕ.

Ποιος μπορεί να ξεχάσει την 6η Δεκέμβρη του 2022, όταν μεταξύ ΑΡΑΣ και ΑΡΙΣ στην πρωινή διαδήλωση για την επέτειο της δολοφονίας του Α. Γρηγορόπουλου στα Προπύλαια, στο όνομα των

φοιτητικών συλλόγων ένωσαν την άνεση να ανταλλάξουν γροθιές για το μούρασμα της πρώτης αλυσίδας;

Ποιος δεν θυμάται τον Απρίλιο του 2021 τη βεντέτα μεταξύ αναρχικών ομάδων από τη μία και σχημάτων των ΕΑΑΚ από την άλλη, που κυνηγιούνταν για μέρες και συγκρούονταν σε διάφορες σχολές της Αθήνας (Μαθηματικό, ΕΜΠ, ΠΑΠΕΙ), με γηπεδικούς και απολίτικους όρους, δόθηκαν για την επιτυχή έκβαση της πάλης ενάντια στον νόμο Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη και μάλιστα τη στιγμή που ήταν επιτακτική ανάγκη να μαζικοποιηθούν οι γενικές συνελεύσεις και η πάλη των φοιτητών ενάντια στον νόμο;

Ποιος μπορεί να ξεχάσει τους ξυλοδαρμούς μεταξύ της ΑΡΙΣ και του ΝΑΡ τον Οκτώβρη του 2020 -που κατά τ' άλλα συμμετείχαν τότε από κοινού στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και στα ΕΑΑΚ- οι οποίοι ξεκίνησαν από τη Θεσσαλονίκη σε Αρχιτεκτονική και Φιλολογία και συνεχίστηκαν με την μορφή «αντιποίνων» στο Γεωπονικό της Αθήνας; Τους τραμπουκισμούς με την αιγίδα των φοιτητικών συλλόγων ακόμη και σε διαδηλώσεις όπως της 9ης Ιούλη του ίδιου έτους, ημέρα ψήφησης του χουντικής έμπνευσης νομοσχεδίου για τις διαδηλώσεις ή της 28ης Σεπτεμβρίου για την επίσκεψη του τότε ΥΠΕΞ των ΗΠΑ Μάικ Πομπέο, με επίδικο το ποιος θα πρωτοκαθίσει στην κεφαλή της πορείας ή της αλυσίδας;

Η λίστα ανάλογων περιστατικών είναι ατελείωτη και χάνεται πίσω στις δεκαετίες, από τις αρχές του 2000 όταν η ΑΡΑΣ ναύλωνε λεωφορεία για να πάει στην Πάτρα να ρίξει ξύλο στους πρώην συντρόφους της ΑΡΑΝ και ακόμη πιο πίσω όταν στα τέλη της δεκαετίας του '70 η πρώτη διδάσασα, η ΚΝΕ, επέβαλε την... τάξη ειςβάλλοντας με πλήρως εξοπλισμένες δυνάμεις («ΚΝΑΤ») στο Χημείο στην Αθήνα για να σπάσει τις φοιτητικές καταλήψεις ενάντια στον νόμο 815. Οι ρεβιζιονιστικές πολιτικές αντιλήψεις περί «προστασίας» του κινήματος από «προβοκάτορες», που αποτέλεσαν τη μήτρα των κατάρπτων αυτών πρακτικών, υιοθετήθηκαν και από πολλά μετέπειτα κομμάτια της ρεφορμιστικής αριστεράς. Έτσι, είναι θλιβερό το πώς τόσα χρόνια τώρα μέλη παρατάξεων που έχουν αναφορά στην αριστερά ή και τον κομμουνισμό διαπαιδαγωγούνται σαν κοινοί τραμπούκοι της νύχτας και συνδεσμίτες οπαδοί και επιδίδονται σε δολοφονικές επιθέσεις που από καθαρή τύχη δεν έχουν κοστίζει ως τώρα τη ζωή κάποιου νέου ανθρώπου.

Πέρα από το γεγονός ότι καμία από τις τραμπούκικες αντιπαραθέσεις δεν τίθεται ποτέ στους συλλόγους και τις γενικές τους συνελεύσεις, παρότι γίνεται στο όνομά τους, κανείς από όλους τους πρωταγωνιστές δεν έχει απολογηθεί ή δεν έχει κάνει έστω μια στοιχειώδη αυτοκριτική για τη στάση του αυτή στο κίνημα. Πρόκειται για πολιτικές δυνάμεις που μπορεί να διαφέρουν σε διάφορα σημεία, αλλά συγκλίνουν στο εξής ένα: στην αποδοχή του καπιταλιστικού μονόδρομου, στο να ξοδεύεται ένα αγωνιστικό δυναμικό και να εκτονώνεται σε αδιέξοδους δρόμους η νεανική αμφισβήτηση. Η συνηθέστερη μέθοδος καπληγίας των φοι-

τητικών συλλόγων είναι η απονέκρωση των γενικών συνελεύσεων και η κατάχρηση των διοικητικών συμβουλίων, έτσι που αθέατα να συγκαλούνται συχνά-πυκνά και να επικυρώνουν την όλη γραμμή και τον σχεδιασμό της εκάστοτε δύναμης που ηγεμονεύει σε αυτά, χωρίς να καλούνται οι φοιτητές να συζητήσουν για τα φλέγοντα ζητήματα, που σήμερα είναι οι επικείμενες διαγραφές και τα πειθαρχικά μέτρα της κυβέρνησης.

Οι χουλιγκανίστικες πρακτικές και οι δολοφονικές επιθέσεις στη λογική της «βεντέτας» είναι ξένες και ανταγωνιστικές προς το κίνημα, την αριστερά και τις αξίες της. Βρίσκονται στον αντίποδα της συντροφικότητας, της συναγωνιστικής αλληλεγγύης, της υγιούς πολιτικής αντιπαράθεσης και του πολιτικού διαλόγου. Κουβαλούν μέχρι και φασίζοντα χαρακτηριστικά, που δεν απέχουν πολύ από τις αστικές διόδους στρεβλής συλλογικοποίησης της νεολαίας, μέσω του οπαδισμού και των συμμορίτικων ραντεβού με ρόπαλα και μαχαίρια. Όταν τα πολιτικά κενά είναι μεγάλα, αυτό που «δένει» αυτές τις δυνάμεις και τις ντοπάρει είναι η εμφύσηση λογικών οπαδισμού στα μέλη τους. Τέτοιες πρακτικές καμία σχέση δεν έχουν με τους φοιτητικούς συλλόγους και το φοιτητικό κίνημα. Ίσα ίσα απομακρύνουν τον κόσμο από τις συλλογικές διαδικασίες. Είναι αντανάκλαση της ανημπορίας αυτών των δυνάμεων να αντιπαρατεθούν πολιτικά. Και βέβαια, αποτελούν βούτυρο στο ψωμί του συστήματος, που νιώθει όλο και πιο άνετα να προωθεί ανοιχτά τη διάλυση του φοιτητικού συνδικαλισμού και το χτύπημα των δημοκρατικών ελευθεριών, όπως άλλωστε θα επιχειρήσει εκ νέου και την κατάρρευση του τριήμερου εορτασμού του Πολυτεχνείου.

Το Πολυτεχνείο μετατρέπεται σε ρινγκ οργανωτικών αντιπαραθέσεων και το σύστημα «τρίβει» τα χέρια του

Δύο βδομάδες έχουν περάσει από την έναρξη του τριήμερου εορτασμού του Πολυτεχνείου. Και αντί αυτές οι γραμμές να καταπιάνονται με τις παρακαταθήκες που άφησε η 52η επέτειος της εξέγερσης στους φοιτητές και τους φοιτητικούς συλλόγους, αναγκαζόμαστε να γράψουμε για τη δολοφονική επίθεση της ΑΡΑΣ και τους αναρχικούς φοιτητές που έστειλε στο νοσοκομείο. Μια επίθεση που συντεταγμένα κυβέρνηση και πρυτανεία του ΕΜΠ αξιοποιούν για να περιγράψουν τον νέο τρόπο εορτασμού της 17ης Νοέμβρη από το 2026 αλλά και το «κλείσιμο των πυλών στους ταραξίες» (πρωτοσέλιδο Καθημερινής 26/11)...

Η έναρξη του τριήμερου εορτασμού του Πολυτεχνείου σηματοδεύτηκε από τα «επεισόδια» που έγραψαν οι αστικές φυλλάδες. Η δολοφονική επίθεση του πανελλαδικού δυναμικού της ΑΡΑΣ σε βάρος αναρχικών φοιτητών σημάδεψε την πρώτη μέρα του τριήμερου εορτασμού. Στο όνομα των φοιτητικών συλλόγων (είχαν περιβραχιόνια και αυτοκολλητάκια) με κράνη και παλούκια με κόκκινες σημαίες έστειλαν κόσμο στο νοσοκομείο. Και ενώ τα πρωτοπαλίκαρα της ΑΡΑΣ κυνηγούσαν κόσμο οδηγώντας τον να κρέμεται από τα παράθυρα, από πίσω η «οπισθοφυλακή» με περίσσιο θράσος φώναζε συνθήματα για να τους εμψυχώσουν...

Η απάντηση του α/α/α χώρου ήταν να προχωρήσει σε δημόσιο κάλεσμα αποκλεισμού της ΑΡΑΣ από το Πολυτεχνείο τη δεύτερη μέρα, ενώ η αποκώρυσή της και οι «προειδοποιήσεις» κατέληξαν στις ανάλογες εικόνες, αυτή τη φορά με τον α/α χώρο έξω από το κτίριο ΜΑΧ να προσπαθεί να επιβάλει την κυριαρχία του. Άλλωστε στον συγκεκριμένο χώρο αυτές οι πρακτικές δεν είναι καθόλου ξένες... Η ΑΡΑΣ ξα-

να εμφανίστηκε μία ακόμα φορά με στρατιωτικούς όρους την τρίτη μέρα, λίγο πριν κλείσουν οι πύλες του Πολυτεχνείου και ξεκινήσουν οι προσυγκεντρώσεις.

Ενώ λοιπόν γινόντουσαν όλα αυτά τα αποκρουστικά...

- Το Πολυτεχνείο ήταν γεμάτο από κόσμο που ερχόταν να τιμήσει την εξέγερση του Νοέμβρη.

- Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις γυρόφερναν στα Εξάρχεια έτοιμες να «αποκαταστήσουν την τάξη».

- Πέρασε στα πολύ ψιλά ότι ο πρύτανης Χατζηγεωργίου (που διέταξε την εκκένωση της κατάληψης της Αρχιτεκτονικής στις 13/10 και έχει προχωρήσει τις πειθαρχικές διώξεις) προσπάθησε να καταθέσει στεφάνι στον χώρο του Πολυτεχνείου.

- Πρυτανεία και υπουργείο έτριβαν τα χέρια τους και είχαν ήδη αρχίσει να σκέφτονται πώς θα αξιοποιήσουν τα γεγονότα για να επεκτείνουν την καταστολή σε βάρος του φοιτητικού κινήματος.

Είναι φανερό ότι δεν μιλάμε πλέον απλά για οργανωτικές αντιπαραθέσεις. Μιλάμε για μια γνωστή βεντέτα που αυτές οι δυνάμεις προσπαθούν να απαντήσουν μέσα στους χώρους ασύλου, πόσο μάλλον στον ιστορικό χώρο του Πολυτεχνείου. Αυτές οι πρακτικές δεν είναι απλά ότι δεν έχουν θέση στο φοιτητικό κίνημα. Είναι επικίνδυνες και εκφυλιστικές! Πρυτανεία - υπουργείο - κυβέρνηση έχουν πάρει την καλύτερη πάσα για να προωθήσουν ακόμα περισσότερο τη φασιστικοποίηση μέσα στα πανεπιστήμια, να προχωρήσουν τις επιδιώξεις τους μέχρι να εφαρμοστούν οι διαγραφές, τα πειθαρχικά, να μπουν ακόμα περισσότερες κάμερες και συστήματα ελεγχόμενης εισόδου...

Όλη η Ελλάδα τίμησε την 52η επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου

Σε όλες τις πόλεις, μικρές και μεγάλες, είχαμε και φέτος μαζικές διαδηλώσεις για το Πολυτεχνείο. Παρά το κλίμα τρομοκρατίας και συκοφάντησης από μεριάς κυβέρνησης, ιδιαίτερα η νεολαία, φοιτητές, μαθητές έδωσαν το στίγμα τους και στις φετινές συγκεντρώσεις. Την τιμητική της, όπως ήταν αναμενόμενο, είχε η παλαιστινιακή σημαία, από άκρη σε άκρη σε όλη την Ελλάδα!

Στην Αθήνα, χιλιάδες ΜΑΤ, πάνω από 1.000 σωματικοί έλεγχοι, δεκάδες προσαγωγές και κλειστοί σταθμοί του Μετρό δεν κατάφεραν να ανακόψουν τη θέληση του κόσμου να τιμήσει την εξέγερση.

Χαρακτηριστική ήταν και στις περισσότερες πόλεις η προσπάθεια της κυβέρνησης να σπείρει τρόμο, παρατάσσοντας ΜΑΤ, θέλοντας να στείλει μήνυμα πυγμής.

Από κοντά και οι ιδιοκτησιακές-τραμπούκικες λογικές οργανώσεων της αριστεράς, που σε πόλεις όπως την Πάτρα και τον Βόλο στέρησαν ένα δυναμικό διαδηλωτών από τις συγκεντρώσεις. Σε πόλεις όπως Γιάννενα και Θεσσαλονίκη η μαζικότητα των συγκεντρώσεων επιβεβαιώθηκε και από την κατάσταση του φοιτητικού κινήματος.

Αντίστοιχα, ΚΚΕ και ΚΝΕ στις περισσότερες πόλεις επέλεξαν να περιχα-

κωθούν ξανά, πραγματοποιώντας τις γνωστές, δικές τους ξεκομμένες συγκεντρώσεις.

52 χρόνια δε σβήνει η εξέγερση! Στην Αθήνα, πάνω από 25 χιλιάδες κόσμου διαδήλωσε μέχρι την -για ακόμα μια φορά σιδηροδόφρακτη- αμερικάνικη πρεσβεία. Στη Θεσσαλονίκη, με πορεία από το Πολυτεχνείο μέχρι το αμερικανικό προξενείο. Στην Πάτρα από το Παράρτημα, μέχρι το κέντρο της πόλης. Στην Ξάνθη, περνώντας από το μνημείο του Καπνεργάτη, καταλήγοντας στα ΠΡΟΚΑΤ. Προκλητική παντού ήταν η παρουσία και η στάση της αστυνομίας.

Παρόλα αυτά, και φέτος μαζικά λαός και νεολαία πανελλαδικά, τίμησαν το Πολυτεχνείο και την εξέγερση του Νοέμβρη, με τη συμμετοχή τους στις διαδηλώσεις. Τίμησαν την παλαιστινιακή αντίσταση και διαδήλωσαν ενάντια στη καταστολή, τη φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής.

Οργανώσεις του ΚΚΕ(μ-λ) συμμετείχαν στις συγκεντρώσεις με μπλοκ σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Ιωάννινα, Ξάνθη, Ηράκλειο, Χανιά, Τρίκαλα, Βόλο, Ηγουμενίτσα, Σάμο, Άγιο Νικόλαο και αλλού, με αντιιμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό στίγμα, ενάντια στο ΝΑΤΟ και τις ΗΠΑ, ενάντια στην εξάρτηση, για αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη.

Το απόστημα θα σπάσει με την ενίσχυση της επαναστατικής-κομμουνιστικής αντίληψης και πρακτικής

Τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στην Αθήνα κατά τη διάρκεια του τριήμερου εορτασμού της εξέγερσης του Πολυτεχνείου είναι πλέον γνωστά σε όλους. Ωστόσο, και παρά τη γενική κατακραυγή, η ηγεσία της ΑΡΑΣ εξακολουθεί να ζητάει και τα ρέστα, αποδεικνύοντας έτσι ότι η άγρια επίθεση που ενορχήστρωσε ήταν μια πλήρως συνειδητή επιλογή και όχι κάποιου είδους «άτυχη στιγμή» ή παρέκκλιση, όπως και το ότι εξίσου συνειδητά επιλέγει να συνεχίσει να τροφοδοτεί το έκτρωμα που έχει οικοδομήσει.

Με μια ανακοίνωση-μνημείο διαστροφής της πραγματικότητας, αναρτημένη στην ιστοσελίδα της, που εκδόθηκε αρκετές ημέρες μετά τα συμβάντα, η ηγεσία αυτή επιχειρεί να κάνει το άσπρο μαύρο και να παρουσιαστεί ως αυτόκλητος «σωτήρας» του κινήματος, την ίδια στιγμή που οι ενérγειές της έδωσαν μια πρώτης τάξης αφορμή στις δυνάμεις του συστήματος να αμφισβητήσουν ευθέως το τριήμερο του Πολυτεχνείου, με την εξαγγελθείσα από την πρυτανική αρχή «αναθεώρηση του πλαισίου του εορτασμού». Είναι σαφές, επίσης, ότι η ανακοίνωση διαπνέεται κυρίως από την ανάγκη της ΑΡΑΣ να καταθέσει τα διαπιστευτήριά της στο πρυτανικό και καθηγητικό κατεστημένο, καθώς και από την αγωνία της μπροστά στη διαδικασία αποπομπής της από μια σειρά από εκλογικά σχήματα όπου έχει εθιστεί στο να προσκολλάται, παρά από την οποιαδήποτε προσπάθεια μιας -έστω και προσχηματικής- αυτοκριτικής απέναντι στο κίνημα.

15 χρόνια πριν, το 2010, μετά τα βάναυσα επεισόδια «ξεκαθαρίσματος λογαριασμών» μεταξύ ΑΡΑΣ και ΑΡΑΝ στην Πάτρα, σε άρθρο της ΠΣ με τίτλο «Στο έδαφος της κρίσης του συστήματος, η κρίση της Αριστεράς» μεταξύ άλλων σημειώναμε: «*Η όποια απάντηση πρέπει να δοθεί με πολιτικούς ορούς και όχι εκλογικούς στο όνομα μιας επίπλαστης ενότητας. Ακόμα και ένα καλό εκλογικό ποσοστό δεν αποτελεί απάντηση, αντίθετα μπορεί να αποτελέσει την αφορμή για να μην αντιμετωπιστεί το πρόβλημα. Όταν όμως, με την πρώτη ευκαιρία, ξανατεθεί, η έντασή του θα είναι σφοδρότατη και τα θλιβερά γεγονότα που διαδραματίστηκαν ίσως δεν είναι το κερασάκι στην τούρτα.*»

Οφείλουμε, λοιπόν, να υπενθυμίσουμε σε μια σειρά από δυνάμεις, που υποκριτικά παριστάνουν το τελευταίο διάστημα ότι πέφτουν από τα σύννεφα, πως τα όσα συντελέστηκαν δεν προέκυψαν σαν από παρθενογένεση τα ξημερώματα της 15ης του Νοέμβρη 2025. Και η υπενθύμιση αυτή δεν αφορά μόνο τη χρόνια -εκλογικίστικου χαρακτήρα- συνύπαρξή τους με την ΑΡΑΣ σε μια σειρά από μετωπικές συνεργασίες, από σχήματα σε χώρους δουλειάς και δικηγορικούς συλλόγους έως και την ΕΑΑΚ, από την ΕΝΑΝΤΙΑ έως και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και από τη ΛΑΕ, που για λόγους πολιτικής επιβίωσης παρέχει πλήρη πολιτική κάλυψη στην ΑΡΑΣ έως και το ΜέΡΑ 25 του Βαρουφάκη, που δήθεν ζούσε στο σκοτάδι και ανακάλυψε ξαφνικά το ποιόν της και επέλεξε να διαχωρίσει τη θέση του κατόπιν εορτής, με τον ίδιο ομορτουνιστικό τρόπο που την είχε «ενώσει» στο παρελθόν.

Γιατί τα εκφυλιστικά φαινόμενα που

για άλλη μια φορά ζήσαμε, οι τραμπουκισμοί, οι πραξικοπηματικές πρακτικές, η οργανωτική «επίλυση» πολιτικών διαφορών, η στρατιωτικού τύπου αντιπαράθεση μεταξύ συνιστωσών του κινήματος δεν είναι παρά η έκφραση μιας αντιδραστικής, εκθρικής προς την υπόθεση της μαζικής πάλης κουλτούρας και αντίληψης, που έχει εκτραφεί και αναπτυχθεί στους κόλπους της ποικιλώνυμης αριστεράς και του κινήματος εδώ και δεκαετίες. Με υπόβαθρο την ήττα του κομμουνιστικού κινήματος και την οπισθοχώρηση των επαναστατικών ιδεών και αξιών, οι νοοτροπίες και πρακτικές αυτές αποτελούν στην πραγματικότητα ευθεία αντιγραφή των αστικών λογικών και μεθόδων. Κατά τα πρότυπα, μάλιστα, των κρατικών κατασταλτικών μηχανισμών, φτάνουν στο σημείο να συγκροτούν μηχανισμούς εσωτερικής καταστολής της αντίθετης άποψης εντός του κινήματος, με στόχο τη φίμωση των «αντιπάλων», που συνήθως αναγορεύονται σε ύψιστη απειλή και βαφτίζονται «χαφιέδες» και «προδότες», καθώς και την επίτευξη μιας ψευδεπίγραφης κυριαρχίας με μικροπολιτικά τερτίπια, ηγεμονισμού και καθρόνια.

Η δύναμη που τα εισήγαγε όλα αυτά στο κίνημα, φυσικά, δεν ήταν άλλη από το ΚΚΕ και την ΚΝΕ, σε απόλυτη εναρμόνιση με τη γραμμή του διεθνούς ρεβιζιονισμού που καθοδηγούνταν από την ηγεσία της ΕΣΣΔ μετά το 1956 και χρησιμοποιούσε τη βία, τις κάθε είδους μεθοδεύσεις, ακόμα και τις δολοφονίες κομμουνιστών, για να καταπνίξει την επαναστατική κατεύθυνση. Από τα διαβόητα ΚΝΑΤ και το χτύπημα στο Χημείο το 1978, τα αμέτρητα καπελώματα, την ταύτιση του κινήματος με το «κόμμα», μέχρι και τις υποτιθέμενες «περιφρουρήσεις», που ως βασικό εκθρό ορίζουν τις άλλες αριστερές τάσεις και όχι την κρατική καταστολή: Το υπ' αριθμόν ένα ζήτημα για τον ρεφορμισμό διαμέσου αυτών των πρακτικών ήταν και είναι πάντα ο έλεγχος των μαζών, ο περιορισμός της κίνησής τους στα μέτρα και τα όρια που είναι επιτρεπτά από το σύστημα και του δίνουν τη δυνατότητα να συνδιαλέγεται ανενόχλητος μαζί του.

Στη βάση της χρόνιας κυριαρχίας του ρεφορμισμού, τούτες οι πρακτικές αναπαράχθηκαν και εξακολουθούν να αντιγράφονται αυτούσιες από μια σειρά δυνάμεων και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τον «βίο και την πολιτεία» της πάλας ποτέ ΕΑΑΚ. Είναι ατελείωτα τα περιστατικά ξυλοδαρμών και βί-



αις αναμέτρησης μεταξύ των -κάποτε- συνιστωσών της, σε όλες τις πιθανές διασταυρώσεις, αλλά και της οργανωτικού τύπου επιβολής τους απέναντι σε άλλες αριστερές δυνάμεις. Το αποκρουστικό θέαμα με τις ομάδες κρούσης της ΑΡΑΣ στο Πολυτεχνείο, για τους παροικούντες την Ιερουσαλήμ, άλλωστε, κάθε άλλο παρά πρωτόγνωρο και αποκλειστικότητα της ΑΡΑΣ ήταν!

Από κοινού με το ΚΚΕ, σε συλλόγους, σωματεία και γειτονίες αυτές οι δυνάμεις έχουν πρωτοστατήσει σε ποικίλες άθλιες πρακτικές, στην οικειοποίηση των συλλογικών οργάνων ως σφραγίδα που άγεται και φέρεται, σε πραξικοπήματα, σε ψεύτικους «συντονισμούς» για το καπέλωμα του κινήματος και σε κάθε λογής μικροηγεμονισμούς. Ευθεία συνέχεια όλων αυτών είναι οι τραμπουκισμοί και οι στρατιωτικοποίηση της αντιπαράθεσης! Μέσω αυτών, επί της ουσίας, δεν κάνουν άλλο από το να συγκαλύπτουν την ιδεολογική και πολιτική τους γύμνια, επιχειρώντας να ντοπάρουν (και να διαλύσουν συνειδησιακά) ένα αγωνιστικό δυναμικό μπροστά στα πολιτικά τους αδιέξοδα. Δεν εκφράζουν τίποτε άλλο παρά την ανεμπιστοσύνη τους στις δυνάμεις των μαζών, την άρνησή της δυνατότητάς τους να ορίσουν την κίνηση και την πάλη τους.

Σε ό,τι αφορά τον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο, πάει πολύ να εμφανίζεται ως δικαιωμένος μετά τα συμβάντα που εκτυλίχθηκαν, βρίσκοντας ευκαιρία να εκφράσει το παραδοσιακό του μένος ενάντια στην αριστερά και την κομμουνιστική κατεύθυνση. Γιατί όλοι ξέρουν ότι στη βάση του δομικού αντικομμουνισμού του έχει αντιμετωπίσει διαχρονικά ακόμα και με τις πιο ακραίες μορφές βίας άλλες δυνάμεις του κινήματος, έχει πρωταγωνιστήσει σε πρακτικές αποκλεισμών και απαγορεύσεων (με χαρακτηριστικό παράδειγμα τους εορτασμούς του Πολυτεχνείου), ενώ συμπεριφέρεται πάντα με τις χειρότερες ιδιοκτησιακές λογικές και ως ο μεγαλύτερος «εξουσιαστής» στις διαδικασίες του κινήματος.

Η αντιμετώπιση του εκτρώματος, λοιπόν, που για άλλη μια φορά έκανε την εμφάνισή του δεν θα γίνει με πρακτικές και λογικές που δεν αποτελούν παρά την προβολή και αναπαραγωγή του με άλλους όρους, με νέες ενέδρες, με λογικές βεντέτας και χτυπημάτων. Απαιτείται το πολιτικό ξερίζωμα των αιτιών του, η υπεράσπιση της δημοκρατίας του κινήματος, ως ουσιαστική συμβολή στην αυτενέργεια των μαζών, στη δύναμη της μαζικής πάλης και την ενίσχυση της επαναστατικής αντίληψης.

Το ΜεΡΑ 25... πέφτει απ' τα σύννεφα

Μετά την επίθεση της ΑΡΑΣ στις 15/11, μεταξύ των συλλογικοτήτων που έβγαλαν ανακοίνωση καταγγελίας της επίθεσης ήταν και το ΜεΡΑ 25. Την επόμενη μέρα μάλιστα ανακοίνωσε πως σταματάει την συνεργασία του με την ΑΡΑΣ.

Το ΜεΡΑ 25 λοιπόν «έπεσε από τα σύννεφα» με τη δράση της ΑΡΑΣ, με την οποία συνεργάζεται σταθερά μέσω του μετωπικού σχήματος ΜεΡΑ 25 - Ανταρπτική, Οικολογική, Αριστερά από το 2023.

- Δεν είχε «ψυλίστει» κάτι από τη βεντέτα ΑΡΑΣ - αναρχίας και τις εκατέρωθεν επιθέσεις εδώ και ένα χρόνο (Νομική, ΑΣΟΕΕ, Πάντειο κ.λπ.).

- Δεν είχε ακούσει κάτι για αυτή την οργάνωση από το 2024 που «έπαιζε καθρόνιες» με την ΚΝΕ στην πανελλαδική διαδήλωση ενάντια στα ιδιωτικά για το ποιο πανό θα μπει πρώτο ή για τα «ξύλα» μεταξύ των δυνάμεων στα πλαίσια των πάλας ποτέ ενιαίων ΕΑΑΚ.

- Δεν είπε κανείς τίποτα στον Βαρουφάκη πριν τις εκλογές του Μάη του 2023, όταν μιλούσε σε προεκλογική συγκέντρωση για την οργάνωση νεολαίας της ΑΡΑΣ, που συμμετέχει στο μετωπικό σχήμα.

Το ΜεΡΑ 25 ήξερε για τις πρακτικές που διαχρονικά ακολουθεί η ΑΡΑΣ. Δεν το ένοιαζε

όσο δε συνδέονταν με αυτό. Βλέποντας πως πλέον αυτές οι πρακτικές του Βάζουν πρόβλημα τις καταδίκασε. Δεν ταιριάζει δα σε ένα σύγχρονο κόμμα, ευρωπαϊκό, με διεθνείς συμμαχίες (diem 25) να έχει επαφές με μια οργάνωση που αξιοποιεί τη βία για να λύσει τις όποιες πολιτικές διαφορές θεωρεί πως έχει. Άλλωστε, γι' αυτό τερμάτισε τη συνεργασία του με την ΑΡΑΣ άμεσα, ενώ με τη ΛΑΕ (στην οποία η ΑΡΑΣ είναι η μεγαλύτερη συνιστώσα) μια βδομάδα μετά και αφού η ΛΑΕ έβγαλε ανακοίνωση που δεν καταδίκασε την επίθεση.

Δεν έπεσε από κανένα σύννεφο ο Βαρουφάκης και το κόμμα του. Γνώριζε τις πρακτικές της ΑΡΑΣ. Δεν τον πείραζαν όσο η ΑΡΑΣ ήταν η μόνη παρέμβασή του στη νεολαία. Όσο ήταν αυτή που μαζικοποιούσε τα μπλοκ του στις διαδηλώσεις και έδινε στο ΜεΡΑ 25 «κινηματικό» προσωπείο. Δεν το πείραζαν όσο η ΛΑΕ (και η ΑΡΑΣ) ήταν το... 0,3% που χρειαζόταν ακόμα για να μπει στη Βουλή. Τώρα που οι δημοσκοπήσεις βγάζουν το ΜεΡΑ 25 εντός Βουλής, η ΑΡΑΣ δεν του χρειάζεται και οι «Πρακτικές βίας και ακραίου αυταρχισμού που θέτουν σε κίνδυνο τη σωματική ακεραιότητα ανθρώνων στο όνομά της Αριστεράς, δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτές»!

Η μαθητική κατάληψη τα έφερε στο προσκήνιο Τα χρόνια προβλήματα της μειονοτικής εκπαίδευσης

Πραγματικά δεν μπορεί να αποφυγεί κανείς ένα χαμόγελο (ειρωνείας) διαβάζοντας την τελευταία παράγραφο της ανακοίνωσης που έβγαλε η Αναπληρώτρια Περιφερειακή Διευθύντρια Εκπαίδευσης ΑΜΘ στις 6 Οκτώβρη 2025: «Αντιλαμβανόμαστε ότι η πραγματικότητα του ανανεωμένου εκπαιδευτηρίου και τα χαμόγελα μαθητών και εκπαιδευτικών κατά την επίσκεψη της υπουργού Παιδείας Σοφίας Ζαχαράκη ήταν μια έκπληξη για πολλούς...».

Το εκπαιδευτήριο στο οποίο αναφέρεται η κα Διευθύντρια είναι το Μειονοτικό Γυμνάσιο-Λύκειο Ξάνθης, ένα κτίριο του 19ου αιώνα, που στην αρχή ήταν καπνομάγαζο και από το 1968 στεγάζει το (τότε Ιδιωτικό) Μειονοτικό Γυμνάσιο-Λύκειο και που το περασμένο καλοκαίρι «ευπρεπίστηκε» (όπως αναφέρει η ανακοίνωση). Πρόκειται για ένα κτίριο με ακατάλληλες αίθουσες, εκ των οποίων οι πέντε είναι ημιυπόγειες (κάποιες λειτουργούν ως εργαστήρια), χωρίς Γυμναστήριο και αίθουσα Εκδηλώσεων και έναν αύλειο χώρο που μετά βίας χωράει τα 420 παιδιά που φοιτούν φέτος και τα οποία, γι' αυτό τον λόγο, δεν βγαίνουν όλα στην αυλή στα διαλείμματα. Και ας σημειώσουμε ότι πριν από λίγα χρόνια, υπήρχαν περίπου 700 μαθητές, οι οποίοι συνωστίζονταν σε τμήματα των -έως και- 36 παιδιών!!

Ήταν πραγματικά τόσα «τα χαμόγελα των μαθητών», ώστε για μια ακόμη φορά έκαναν κατάληψη στις 6 Νοέμβρη, με κυ-

ρίαρχο αίτημα ένα «*νέο ασφαλές και σύγχρονο σχολικό κτίριο*», τονίζοντας μάλιστα τα ζητήματα της ασφαλούς εκκένωσης σε περίπτωση πυρκαγιάς ή σεισμού, κάτι που δεν εξασφαλίζεται από τις σημερινές κτιριακές συνθήκες!!

Οι «πολλοί» που εξεπλήγησαν από το «*ανανεωμένο εκπαιδευτήριο*» και τους οποίους καλεί η κα Διευθύντρια να σεβαστούν τον νόμο, είναι η Σχολική Εφορεία, την οποία με εντολές υπουργείου πέταξε έξω από το σχολείο, επειδή -όπως ισχυρίζεται- δεν έχει καμιά δουλειά μέσα σ' αυτό, αφού «*δεν υφίσταται πλέον ιδιοκτήτης ή ιδρυτής*» του σχολείου.

Το Ιδιωτικό Μειονοτικό Γυμνάσιο-Λύκειο Ξάνθης ιδρύθηκε το 1965 με βάση τη Συνθήκη της Λωζάννης και τα Μορφωτικά Πρωτόκολλα Ελλάδας-Τουρκίας, σύμφωνα με τα οποία η Τουρκική Μειονότητα είχε το δικαίωμα να ιδρύει τα δικά της σχολεία δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και να τα διαχειρίζεται ως Κοινότητα, αφού το κράτος παρέχει μόνο πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Αργότερα ψηφίστηκε ο νόμος 694/1977, που καθιέρωσε ένα ιδιαίτερο καθεστώς για τα σχολεία αυτά. Είναι διγλωσσα, την ευθύνη τους την έχει το κράτος, αλλά βρίσκονται εκτός της δημόσιας δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, αφού η ίδρυσή τους γίνεται (μπορεί να γίνει) ύστερα από αίτηση ικανού αριθμού γονέων και σχετική έγκριση από τον Περιφερειακό Διευθυντή Εκπαίδευσης, ενώ για την ίδρυση και λειτουργία τους ισχύει η

νομοθεσία για την Ιδιωτική Γενική Εκπαίδευση. Το Μειονοτικό Γυμνάσιο-Λύκειο Ξάνθης εντάχθηκε σ' αυτό το καθεστώς με το άρθρο 17 του ν. 4563/2018 και έκτοτε λειτουργεί «*ως μειονοτικό σχολείο της μουσουλμανικής μειονότητας*».

Το καθεστώς που επιβλήθηκε με τον νόμο του 1977 είναι στην ουσία ένα ερμαφρόδιτο καθεστώς, που μάλλον χειροτέρευσε παρά βελτίωσε την κατάσταση. Απαλλάσσει μεν τη Μειονότητα από το βάρος κάποιων λειτουργικών εξόδων, της αφαιρεί όμως το δικαίωμα να έχει ουσιαστικό λόγο στην εκπαίδευση των παιδιών της, την ίδια στιγμή που δεν της παρέχεται ισότιμη και πλήρης εκπαίδευση. Και μόνο να σκεφτεί κανείς ότι στον νομό Ξάνθης, που η Μειονότητα αποτελεί το 45% περίπου του πληθυσμού, υπάρχουν 37 σχολικές μονάδες δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης εκ των οποίων μόνο μία μειονοτική, κατανοεί πόση ισοτιμία υπάρχει. Αλλά και αυτή η μοναδική σχολική μονάδα, προβάλλεται (στην ανακοίνωση της Περιφέρειας) ως «*ανιδιοτελής επιλογή της Ελλάδας*», ως παραχώρηση και ως μεγαλοθυμία δηλαδή, και όχι ως αυτονόητη υποχρέωση ενός κράτους προς τους πολίτες του. Παράλληλα, με το άρθρο 5 του ν.694/77, η ισοτιμία των μειονοτικών σχολείων με τα δημόσια τίθεται σε καθεστώς «*αμοιβαιότητας*» (με τα αντίστοιχα της Κωνσταντινούπολης) κάτι που καταφανώς αντιβαίνει στην έννοια του δικαιώματος κάθε παιδιού στην εκπαίδευση.

Στην πραγματικότητα, το κράτος συνεχίζει να αρνείται την παροχή δημόσιας, δωρεάν, πλήρους και χωρίς περιορισμούς μειονοτικής εκπαίδευσης (διατήρηση και ανάπτυξη γλωσσικής και εθνοτικής ταυτότητας). Η επίκληση συμφωνιών και πρωτοκόλλων δεν αναιρεί καθόλου το γεγονός ότι δρα με όρους καταπίεσης και διακρίσεων σε ένα θεμελιώδες δικαίωμα. Φυσικά, αυτό το δικαίωμα το αφαιρεί με χίλιους δυο τρόπους από τα παιδιά όλων των φτωχών λαϊκών οικογενειών, αλλά εδώ αναφερόμαστε σε ένα ακόμη επίπεδο καταπίεσης, πέρα από το ταξικό.

Παρόλα αυτά, οι δύο παραπάνω νόμοι διατηρούν κάποιες αρμοδιότητες στην κοινότητα. Ορίζεται ως «Ιδρυτής» του σχολείου ένας γονέας (άρθρο 5 του ν. 694/1977), ενώ μία τριμελής Σχολική Εφορεία ασκεί τη «διοίκηση» του σχολείου (άρθρο 7 του ν.4563/2018). Αυτές τις αρμοδιότητες επιχειρούν να αφαιρέσουν «παράνομα» το Υπουργείο και η Περιφερειακή Διεύθυνση Εκπαίδευσης μέσα από Εγκυκλίους και άλλες Αποφάσεις, αποξενώνοντας και απομονώνοντας τη Σχολική Εφορεία από το σχολείο και χρησιμοποιώντας τις γνωστές κατηγορίες για «εργαλειοποίηση» που εκτοξεύονται σε κάθε περίπτωση διεκδίκησης δικαιωμάτων.

Το ζήτημα, βέβαια, δεν είναι ότι «παράνομοι» η Διευθύντρια και το υπουργείο Παιδείας. Γιατί επί της ουσίας δεν «παράνομουν», απλώς εφαρμόζουν μια καταπιεστική πολιτική, η οποία εκφράζεται και υλοποιείται είτε με «νόμιμες» είτε με «παράνομες» αποφάσεις. Άλλωστε, τα δικαιώματα της Μειονότητας γενικά, το δικαίωμα στη μειονοτική εκπαίδευση, πιο συγκεκριμένα, δεν μπορούν να τίθενται στο καντάρι της νομιμότητας. Είναι αυθύπαρκτα, κατακτημένα μέσα στην κοινωνική εξέλιξη και τους λαϊκούς αγώνες και μόνο μέσα από αυτούς μπορούν να υπάρχουν και να κατοχυρώνονται.

Σ.Χ.

Κινητοποιήσεις εκπαιδευτικών στην Κύπρο ενάντια στην αξιολόγηση

Στην Κύπρο, οι εκπαιδευτικοί, και συνολικά οι δημόσιοι υπάλληλοι, περνούν από σύστημα αξιολόγησης απ' το 1976. Στην περίπτωση της αξιολόγησης των εκπαιδευτικών υπάρχουν ειδικοί αξιολογητές, οι επονομαζόμενοι «Επιθεωρητές».

Πριν μερικούς μήνες, η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι θα καταθέσει νομοσχέδιο για ένα νέο σύστημα αξιολόγησης των εκπαιδευτικών με την αιτιολογία ότι το υπάρχον είναι «απαρχαιωμένο». Αποκαλυπτικό είναι το επιχείρημα της κυβέρνησης ότι το σύστημα αξιολόγησης «δεν λειτουργεί» επειδή τα τελευταία 5 χρόνια έχουν απολυθεί μόνο δύο δημόσιοι υπάλληλοι, ενώ έχουν υποβιβαστεί σε κατώτερη κλίμακα μόνο τρεις!

Το νομοσχέδιο φέρνει τις εξής αλλαγές: 1) τους εκπαιδευτικούς πλέον θα αξιολογεί ο επιθεωρητής μαζί με τον διευθυντή της σχολικής μονάδας, 2) δημιουργείται μια νέα θέση, ο «Ανώτερος εκπαιδευτικός», τον οποίο το υπουργείο χαρακτηρίζει «μέντορα» και για την προαγωγή του θα επιβραβεύεται με μείωση διδακτικού χρόνου κατά δύο ώρες τη βδομάδα, 3) θα αξιολογούνται και οι ίδιες οι σχολικές μονάδες (όπως αντίστοιχα και στην Ελλάδα με το σύστημα αξιολόγησης που προσπαθεί χρόνια τώρα να εφαρμόσει η κυβέρνηση) 4) θα αξιολογούνται και οι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί αν εργάζονται πέραν των 3 μηνών, και 5) θα υπάρχουν «επί δοκιμασία μόνιμοι εκπαιδευτικοί», ένα νέο στάδιο ανάμεσα στους αναπληρωτές και τη μονιμοποίηση.

Μετά την ανακοίνωση του νομοσχεδίου, το υπουργείο Παιδείας ξεκίνησε

τον λεγόμενο «κοινωνικό διάλογο» με την ΟΕΑΜΕΚ (τη συνδικαλιστική οργάνωση των εκπαιδευτικών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης) και την ΠΟΕΔ (την αντίστοιχη της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης) για να προλάβει αντιδράσεις. Αξίζει ν' αναφερθεί ότι η κατάσταση στις ομοσπονδίες των εκπαιδευτικών στην Κύπρο, που ελέγχονται απ' το ΑΚΕΛ, είναι απελπιστική: οι διαδικασίες σπανίζουν, κινητοποιήσεις δεν γίνονται, και οι συμβιβασμένες ηγεσίες παίζουν τον ρόλο του μεσάζοντα ανάμεσα στην κυβέρνηση και τους εκπαιδευτικούς. Σ' αυτή την κατεύθυνση κινήθηκαν και στην περίπτωση του νέου νομοσχεδίου, με βασικά συνθήματα: «Θέλουμε νέα αξιολόγηση, όχι οπισθοδρόμηση» και «Λέμε να σε ένα νέο δικαιο σύστημα αξιολόγησης», κάνοντας ξεκάθαρο ότι δεν πρόκειται να δώσουν τη μάχη ενάντια στο νομοσχέδιο, πόσο μάλλον ενάντια στην αξιολόγηση γενικά. Όχι μόνο δεν αντέδρασαν στη σκλήρυνση της στάσης του υπουργείου, αλλά φρόντισαν να είναι σε κάθε δήλωσή τους υπέρ της αξιολόγησης, με την κριτική τους να περιορίζεται στο ότι το νομοσχέδιο δεν είναι «ξεκάθαρο» και κατ' επέκταση είναι «ανεφάρμοστο». Έθεσαν ως «κόκκινες γραμμές» ν' αφαιρεθούν οι διατάξεις που αναφέρονται στη συμμετοχή των διευθυντών στην αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και στη νέα θέση του «ανώτερου εκπαιδευτικού» και μίηκαν σε συνδιαλλαγή με το υπουργείο, το οποίο απάντησε ότι αυτές οι διατάξεις δεν πρόκειται ν' αφαιρεθούν και έφερε το νομοσχέδιο για διαβούλευση στη Βουλή. Την περασμένη βδομάδα, οι

ομοσπονδίες προχώρησαν σε στάση εργασίας στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και απεργία στην πρωτοβάθμια. Μετά τις απεργιακές κινητοποιήσεις, ρόλο συνομιλητή με τις ομοσπονδίες ανέλαβε η Επιτροπή Παιδείας στη Βουλή, για να απαντήσει στο παράπονο των ηγεσιών τους ότι δεν προηγήθηκε επαρκής «κοινωνικός διάλογος».

Οι εκπαιδευτικοί συμμετείχαν στην απεργία ακριβώς επειδή καταλαβαίνουν πολύ καλά ότι η αξιολόγηση είναι ένα εργαλείο καταστολής στα χέρια του υπουργείου και του κράτους. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες όμως συνεχίζουν να σπέρνουν αυταπάτες γύρω απ' το ζήτημα.

Οι εκπαιδευτικοί της Κύπρου, που το 2018 προχώρησαν σε πολύ μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις (με τη συμμετοχή πάνω από 12.000 εκπαιδευτικών) και έφτιαξαν επιτροπές αγώνα σε κάθε σχολείο διεκδικώντας να μην αυξηθούν οι διδακτικές ώρες και να μονιμοποιηθούν όλοι οι αναπληρωτές, βιώνουν απ' την είσοδο τους στο σχολείο το πώς αξιοποιείται η αξιολόγηση για να χτυπηθεί ευθέως το δικαίωμά τους στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Όσο κι αν προσπαθούν οι εργατοπατέρες να τους πείσουν ότι υπάρχει καλή και κακή αξιολόγηση, κανένα σύστημα αξιολόγησης δεν μπορεί να είναι υπέρ των εργαζομένων και των δικαιωμάτων τους. Ως τέτοιο πρέπει να το αντιληφθούν οι εκπαιδευτικοί στην Κύπρο, και οι εργαζόμενοι παντού, και να παλέψουν να καταργηθεί η αξιολόγηση όπου υπάρχει, με όποιο πρόσχημο κι αν εμφανίζεται.

Σε τροχιά νέων Τεμπών

Σε πεδίο σκληρής εφαρμογής της αντεργατικής πολιτικής έχει διαμορφωθεί το εσωτερικό της Hellenic Train. Έχοντας ξεκινήσει ήδη απ' τις 28 Φλεβάρη της φετινής χρονιάς με την απομάκρυνση 90 εργολαβικών μέσων της «λήξης» της σύμβασής τους, το μπαράζ απολύσεων και εργοδοτικής τρομοκρατίας συνεχίζεται ακάθεκτο.

Νέα ωμή εκκαθάριση προσωπικού της Hellenic Train πραγματοποιείται το τελευταίο διάστημα. Η εταιρία, χρησιμοποιώντας την εγκληματική αιτιολογία ότι η δουλειά βγαίνει με λιγότερους εργαζόμενους, αλλά και με χαρακτηριστικά που στοχοποιούν τη συνδικαλιστική δράση και όποιον τολμά ν' ανοίγει θέματα ασφαλείας των σιδηροδρόμων, προχωρά σε νέες απολύσεις. Σύμφωνα με ανακοίνωση της ΠΕΠΕ (μηχανοδηγοί), μέσα στο καλοκαίρι απολύθηκαν 3 μηχανοδηγοί, 1 τεχνίτης και 1 εργαζόμενος στις διοικητικές υπηρεσίες χωρίς αιτιολόγηση, ενώ είχε ήδη προηγηθεί η απόλυση του πρόεδρου της παρά τη μετέπειτα, έστω σε πρώτο βαθμό, ακύρωσή της απ' το Πρωτοδικείο.

Ακριβώς επειδή το έγκλημα των Τεμπών παραμένει ανοικτό ζήτημα που

Εθνικό απολυτήριο και πολλαπλό βιβλίο

Νέο ταξικό «combo» ενάντια στα παιδιά των λαϊκών οικογενειών

Εκίνησαν τα κυβερνητικά επιτελεία να σχεδιάζουν την εφαρμογή του νέου μεγάλου κόφτη του Εθνικού Απολυτηρίου στα Λύκεια της χώρας. Ήδη σε συνάντηση της υπουργού Παιδείας με τον πρωθυπουργό μπήκε ο στόχος της εφαρμογής του από τους μαθητές που θα πάνε στο Λύκειο την επόμενη σχολική χρονιά (2026-2027).

Το αφήγημα της κατάργησης των πανελλαδικών εξετάσεων έγινε... τρεις χρονιές πανελλαδικές εξετάσεις, καθώς ο τελικός βαθμός του Λυκείου (βαθμός Εθνικού Απολυτηρίου, που θα αποτελεί και κριτήριο εισαγωγής στην τριτοβάθμια) θα υπολογίζεται από τους βαθμούς και των τριών τάξεων του Λυκείου (με συντελεστή βαρύτητας), με πανελλαδικού τύπου εξετάσεις και στην Α' και στην Β' Λυκείου. Σύμφωνα με τις επιδιώξεις του υπουργείου, η -κακόφημη- Τράπεζα Θεμάτων θα εφαρμοστεί καθολικά, με το 100% των θεμάτων στις εξετάσεις των σχολείων να μπαίνουν από αυτή, χωρίς καμία δυνατότητα των εκπαιδευτικών να προσαρμόζουν τα θέματα στις δυνατότητες των μαθητών.

Ο στόχος είναι ξεκάθαρος: πώς θα συνεχιστεί και θα κλιμακωθεί η εκκαθάριση του πεδίου σε ό,τι αφορά όχι μόνο το δικαίωμα στις σπουδές, αλλά ακόμα και την απόκτηση απολυτηρίου Λυκείου. Ήδη με την εφαρμογή της Τράπεζας Θεμάτων, αλλά και με την ΕΒΕ (Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής), η αποθάρρυνση ήταν πολύ μεγάλη. Ας φανταστούμε τι θα γίνει τώρα με το Εθνικό Απολυτήριο. Ο μαθητής θα πρέπει να προετοιμάζεται από πολύ νωρίς (αν έχει την οικονομική δυνατότητα) προκειμένου να μπορέσει να ανταπεξέλθει σε αυτόν τον κυκεώνα εξετάσεων και φραγμών. Αυτό βαφτίζει το υπουργείο αναβάθμιση του Λυκείου. Όπως αντίστοιχα αναβάθμιση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης βαφτίστηκε όλη η επίθεση που έχει οδηγήσει να εισέρχονται στα Πανεπιστήμια όλο και λιγότεροι φοιτητές. Παιδεία για λίγους και εκλεκτούς.

Την ίδια στιγμή μέσα στα σχολεία προωθείται από το ΥΠΑΙΘ και το ΙΕΠ (Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής) και το «πολλαπλό βιβλίο», με στόχο την εφαρμογή του -και αυτού- από την επόμενη σχολική χρονιά. Πίσω από τις δήθεν «φουτουριστικές» διαφημίσεις του (άλλωστε έχουμε συνηθίσει να χρησιμοποιούνται όμορφες λέξεις για να κρύψουν μια άσχημη αλήθεια), από διάφορα στελέχη εκπαίδευσης φαίνονται οι στοχεύσεις της πολιτικής τους.

Το πολλαπλό βιβλίο θα αποτελέσει ένα σύστημα

σύμφωνα με το οποίο για κάθε μάθημα οι εκπαιδευτικοί κάθε σχολείου θα επιλέγουν ένα βιβλίο διδασκαλίας για το μάθημά τους από μια λίστα βιβλίων. Τα υπόλοιπα μπορούν επίσης να τα χρησιμοποιούν στη διάρκεια του μαθήματος.

Τα παραπάνω θα σημαίνουν στην πράξη δύο πράγματα:

1) Ενώ το σχολείο θα χρησιμοποιεί ένα έντυπο βιβλίο, στην πραγματικότητα των πολλαπλών πανελλαδικών εξετάσεων από την Τράπεζα Θεμάτων, στην ύλη (ή «προσδοκώμενα μαθησιακά αποτελέσματα» όπως την ονομάζουν) θα συνυπολογίζονται όλα τα συγγράμματα. Αυτό σημαίνει απόλυτη ρευστοποίησή της, με τους μαθητές να καλούνται να την αφομοιώσουν ώστε να ανταπεξέλθουν στον κυκεώνα των εξετάσεων.

2) Το κάθε σχολείο θα έχει διαφορετικό βιβλίο, που θα ανταποκρίνεται στο επίπεδο των μαθητών του σχολείου (που συνήθως ταυτίζεται και με την κοινωνική τους τάξη), οδηγώντας σε περαιτέρω κατηγοριοποίηση των σχολείων. Μετά λοιπόν τα Πρότυπα, τα Πειραματικά και τα Ωνάσεια, θα έχουμε σε μεγάλη κλίμακα σχολεία διαφορετικών ταχυτήτων αλλά και «προσδοκιών» από τους μαθητές.

Όλα αυτά σε μια σχολική πραγματικότητα διάλυσης. Με το σύστημα να επιδιώκει να μπλοκάρει τον δρόμο όχι μόνο για τις σπουδές και την τριτοβάθμια εκπαίδευση, αλλά και μέσα στο Λύκειο. Είναι φανερό η στόχευση της αποθάρρυνσης από την προοπτική αυτή προς τους μαθητές των φτωχών και λαϊκών οικογενειών, σε ένα δημόσιο σχολείο που γίνεται όλο και πιο αφιλόξενο. Την ίδια ώρα που και τα γενικότερα αδιέξοδα (έλλειψη προοπτικής, φτώχεια, πόλεμος) δημιουργούν την εικόνα του μέλλοντος για τη νέα γενιά.

Τα εκπαιδευτικά ζητήματα δεν «αφορούν» την εκπαίδευση. Το δικαίωμα στη δωρεάν δημόσια παιδεία είναι ζήτημα που αφορά όλο τον λαό και τη δυνατότητα των παιδιών του να μπορούν να ονειρεύονται και να σχεδιάζουν καλύτερα το αύριο. Γι' αυτό και είναι και δική του ευθύνη να το υπερασπιστεί και να το διεκδικήσει. Άλλωστε η πολλαπλή προσπάθεια του συστήματος να καταστείλει (με διάφορους τρόπους και μέσα) ακόμα και την προοπτική της κινητοποίησης των μαθητών για ζητήματα τέτοια, δείχνει και την αγωνία του να μην εκφραστεί αγωνιστικά κάτι ευρύτερο που βράζει. Αυτό πρέπει να ευνοηθεί!

10ο τακτικό συνέδριο ΟΣΥΠΕΣΔΔΑ

Στις 27 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε, στον χώρο του Εθνικού Τυπογραφείου, το 10ο συνέδριο της Ομοσπονδίας Συλλόγων Υπουργείου Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης (ΟΣΥΠΕΣΔΔΑ), με μέλη τους Συλλόγους των Υπαλλήλων του Υπουργείου Εσωτερικών, των Εργαζομένων της Γενικής Γραμματείας Δημόσιας Διοίκησης, του Προσωπικού Εθνικού Τυπογραφείου, των Υπαλλήλων του Εθνικού Κέντρου Δημόσιας Διοίκησης και των Εργαζομένων της Γενικής Γραμματείας Ισότητας των Φύλων.

Το βασικό ζήτημα που κυριάρχησε στο συνέδριο ήταν η παντελής απουσία της ομοσπονδίας όλη την προηγούμενη τριετία από όλα τα σημαντικά ζητήματα που αναδείχθηκαν (αξιολόγηση, μονιμότητα, πειθαρχικά, καθηλωμένοι μισθοί), από τους αγώνες και τις όποιες κινητοποιήσεις των δημοσίων υπαλλήλων. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι καθ' όλη τη διάρκεια της τριετίας δεν πραγματοποιήθηκε καμία συνεδρίαση του Δ.Σ., παρά μόνο η πρώτη της συγκρότησής του και η τελευταία της προκήρυξης του συνεδρίου. Γεγονός άκρως αποκαλυπτικό για το πώς βλέπουν τη λειτουργία αυτού του δευτεροβάθμιου οργάνου οι κυρίαρχες παρατάξεις: η ΔΑΚΕ που είχε την απόλυτη πλειοψηφία στην τελευταία θητεία, αλλά κι η ΠΑΣΚ που είχε την πλειοψηφία στο παρελθόν είτε μόνη της είτε σε συνεργασία με τη ΔΑΚΕ. Μια κατάσταση διάλυσης, αρκετά συνηθισμένη σε μια σειρά μικρές ομοσπονδίες του δημοσίου που αντιπροσωπεύουν εργαζόμενους κυρίως σε υπουργεία και μικρές δημόσιες υπηρεσίες.

Χαρακτηριστικό δε είναι το γεγονός ότι η απραξία της ομοσπονδίας έδωσε λαβή στη ΔΑΣ (ΠΑΜΕ), που δεν έχει ούτε έναν σύνεδρο στην ΟΣΥΠΕΣΔΔΑ, να θέσει στα σοβαρά ζήτημα να αποκλειστούν οι αντιπρόσωποί της στο επικείμενο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ.

Το βασικό ωστόσο στοιχείο του συνεδρίου ήταν η πλήρης διάλυση και εξευτελισμός εντέλει των συνδικαλιστικών διαδικασιών. Τοποθετήσεις ελάχιστων συνεδρων, συνέδριοι που ήρθαν μόνο για ψηφοφορία, κανένας χρόνος για ψηφίσματα και άλλα τέτοια ευτράπελα.

Οι 5 σύνεδροι της Αγωνιστικής Κίνησης Εθνικού Τυπογραφείου (στην οποία μετέχει και η Ταξική Πορεία), με τους 4 συνέδρους της πρωτοεμφανιζόμενης Συσπείρωσης Εργαζομένων του Υπουργείου Εσωτερικών και έναν σύνεδρο του Συλλόγου Εργαζομένων της Γενικής Γραμματείας Ισότητας των Φύλων, συγκρότησαν, και σε αυτό το συνέδριο, την Αριστερή Κίνηση, που κατήγγειλε τη στάση των ΔΑΚΕ και ΠΑΣΚ-ΣΥΡΙΖΑ, τόσο όσον αφορά την απουσία τους όλη αυτή τη θητεία, όσο και τους χειρισμούς τους ενόψει του συνεδρίου. Είναι φανερό ότι, στο παιχνίδι των αριθμών και της «καρέκλας», ήταν μεγάλος πονοκέφαλος για όλους αυτούς η ενισχυμένη παρουσία της Αριστερής Κίνησης, που σ' αυτό το συνέδριο βρέθηκε με υπερτριπλάσιο αριθμό συνεδρων και με το προεδρείο του Συλλόγου Προσωπικού Εθνικού Τυπογραφείου. Τα αποτελέσματα του συνεδρίου καταγράφουν μια μεγάλη αύξηση των δυνάμεων της Αριστερής Κίνησης, η οποία κατάφερε να στείλει και έναν σύνεδρο στην ΑΔΕΔΥ.

η εργοδοτική τρομοκρατία στη Hellenic Train

συγκεντρώνει τη λαϊκή οργή, κινητοποιεί και απ' την αντίθετη πλευρά τις επιθετικές διαθέσεις της εργοδοσίας της Hellenic Train, με παράλληλη στήριξη απ' τους αστικούς θεσμούς. Κι αν ο Γενηδούνας του ΣΥΡΙΖΑ κι η συνδικαλιστική ηγεσία της ΠΕΠΕ είναι αυτή που μπαίνει στο στόχαστρο σε πρώτη φάση, η πίεση που δέχεται έχει κύριο αποδέκτη τους εργαζόμενους και τον λαό.

Βέβαια, πέρα του φανερού στόχου συγκάλυψης των πραγματικών συστημικών ευθυνών, βασική πλευρά που τροφοδοτεί τις εξελίξεις είναι η εμπέδωση απ' τους εργαζόμενους της Hellenic Train αλλά και ευρύτερα, του αντεργατικού πλαισίου.

Ύστερα από τρεις 24ωρες απεργίες (17/6, 1/9, 8/11) που έχει προχωρήσει η συνδικαλιστική ηγεσία της ΠΕΠΕ, με συμμετοχή και του Σωματείου Εργαζομένων της Hellenic Train στην τελευταία, αναδεικνύονται δύο βασικές πλευρές:

• Πέραν του έχουν και του ρόλου της που θέλει να υπερασπιστεί, η συνδικαλιστική ηγεσία επιδιώκει να συγκρατήσει τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων στα στενά όρια της νομιμότητας. Ενδεικτική είναι η προσφυγή στον ΟΜΕΔ, όπου βέβαια η Hellenic Train αρνείται

συνάντηση. Προσφυγή που συνοδεύεται κάθε φορά με τα διαπιστευτήρια για την τήρηση των υποχρεώσεων που προβλέπει ο νόμος Χατζηδάκη σχετικά με το προσωπικό ασφαλείας. Αποτέλεσμα να πραγματοποιείται το 1/3 των δρομολογίων κατά τη διάρκεια των απεργιών, απονευρώνοντάς τις.

• Όσο αυξάνεται η πίεση που δημιουργεί η αντεργατική πολιτική, τα παραπάνω όρια γίνονται όλο και πιο δύσκολα να τηρηθούν προκειμένου να βγαίνουν αποφάσεις που να καλύπτουν τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων. Αυτό που λείπει δεν είναι το δήθεν πιο επιθετικό αίτημα για κρατικοποίηση του ΟΣΕ, όπως σύσσωμη η «εντός και εκτός των τειχών» αριστερά διαλαλεί. Τελικά το βασικό ζήτημα είναι οι εργαζόμενοι να στηριχθούν στις δικές τους δυνάμεις, να πάνε κόντρα στις απαιτήσεις των αντεργατικών νόμων και μέσα από μαζικές απεργίες να επιβάλουν τις διεκδικήσεις τους στην εργοδοσία. Όσο οι εργατικές διεκδικήσεις θα συνεχίζουν να ποντάρουν στον ΟΜΕΔ, τα αστικά δικαστήρια, τις προτάσεις νόμου και τις εναλλακτικές κυβερνήσεις, τόσο θα ατονούν και θα σβήνουν μεταξύ των χειρισμών της αστικής πολιτικής.

	2025		2022	
	Για Δ.Σ. Ψήφοι (έδρες)	Για ΑΔΕΔΥ Ψήφοι (αντ.)	Για Δ.Σ. Ψήφοι (έδρες)	Για ΑΔΕΔΥ Ψήφοι (αντ.)
Αριστερή Κίνηση	10 (4)	11 (1)	3 (1)	3 (-)
Αγωνιστική Πρωτοβουλία ¹	6 (2)	7 (-)	12 (4)	12 (1)
ΔΑΚΕ Ενωτική Κίνηση ²	6 (2)	-	6 (2)	6 (-)
ΔΑΚΕ Εθνικού Τυπογραφείου	-	-	4 (2)	-
ΔΑΚΕ Υπ. Εσωτερικών	-	-	8 (3)	-
ΔΑΚΕ Εθνικού Τυπογραφείου - Υπ. Εσωτερικών	-	-	-	12 (1)
Αγωνιστική Κίνηση Εργαζομένων ³	3 (1)	-	3 (1)	3 (-)
Νέα Σελίδα ⁴	3 (1)	-	-	-
Ενιαία Ανεξάρτητη Κίνηση ⁵	8 (3)	-	-	-
Ενιαία Ενωτική Κίνηση ⁶	-	19 (1)	-	-
Λευκά	1	-		
	37 (13)	37 (2)	36 (13)	36 (2)

¹συνεργασία ΠΑΣΚ-ΣΥΡΙΖΑ

²ΔΑΚΕ πρώην Υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης

(το 2022 η ΔΑΚΕ είχε χωριστεί σε 3 διαφορετικά ψηφοδέλτια)

³ανεξάρτητο ψηφοδέλτιο εργαζομένων στο Εθνικό Κέντρο Δημόσιας Διοίκησης

⁴ΔΑΚΕ Εθνικού Τυπογραφείου

⁵ΔΑΚΕ Υπ. Εσωτερικών

⁶ΔΑΚΕ Υπ. Εσωτερικών-Εθνικού Τυπογραφείου-πρώην Υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης

Θωρακίζουν τα νοσοκομεία...

Μη τυχόν και περάσει τις πύλες τους κανένας άρρωστος

Μας ενημερώνει ο υπ. Υγείας Γεωργιάδης: «*Το μόνο που προσδοκούμε με συστήματα σαν κι αυτά είναι να μειώσουμε ενδεχομένως την πίεση στα επείγοντα*». Το απόσπασμα είναι απ' την ανακοίνωση συνεργασίας με την αμερικάνικη εταιρία Sword Health για την ενσωμάτωση εργαλείων τεχνητής νοημοσύνης (AI) στο ΕΣΥ. Θα το ονομάσουν «ψηφιακό βοηθό», θα προγραμματίζει ραντεβού και θα συμβουλεύει τον ασθενή με βάση τα συμπτώματα αν πρέπει να πάει ή όχι στο νοσοκομείο! Η συμφωνία ανακοινώθηκε παρουσία της Αμερικανίδας πρέσβειρας Γκίλφοϊλ, αναδεικνύοντας τις μπιζνες με τα ξένα αφεντικά στα πλαίσια της εξάρτησης και στην υγεία.

Σταθερή η κατεύθυνση ν' αποτραπεί η πρόσβαση του λαού στην περίθαλψη, με τέτοιους φραγμούς ώστε να μη φτάνει ποτέ στο νοσοκομείο. Ο θεσμός του «προσωπικού γιατρού» που ήδη λειτουργεί (σε όποιο βαθμό) ως τέτοιος είναι ενδεικτικός, αλλά δρομολογούνται κι άλλες φαινές απ' το υπουργείο.

Απ' το 2026, μεθοδεύουν να δώσουν έναν άλλο ρόλο στους φαρμακοποιούς, καθώς όπως λένε «*το εκτεταμένο δίκτυο φαρμακείων είναι κομμάτι της πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας*» και πρέπει ν' αξιοποιηθεί ώστε να παρέχει αντίστοιχες υπηρεσίες με σύμμαχο την τεχνολογία. Το ηλεκτρονικό βραχιολάκι στα επείγοντα θα διευρυνθεί, ώστε να μοιάζουν οι υγειονομικοί υπαίτιοι για τις μεγάλες αναμονές. Εφαρμόζονται από πέρυσι τα

DRGs, που κοστολογούν τα πακέτα νοσηλείας και δικαιολογούν τα ελάχιστα για τους ασθενείς. Μπαίνει σε πιλοτική εφαρμογή το πρόγραμμα HEALTH-IQ για τη μέτρηση και αξιολόγηση της ποιότητας της φροντίδας υγείας. Και φυσικά, προετοιμάζουν τους νέους οργανισμούς των νοσοκομείων, «*σύμφωνα με τις σύγχρονες ανάγκες τους*»: Δηλαδή λιγότεροι ασθενείς, λιγότεροι γιατροί και νοσηλευτές, άρα συγχωνεύσεις και κλεισίματα τμημάτων. Ο νέος υγειονομικός χάρτης που είναι στα σκαριά προβλέπει λουκέτα σε νοσοκομεία ή μετατροπή τους σε Κέντρα Υγείας-«εφημερατζήδικα». Ειδικά στην επαρχία σχεδιάζεται το μοντέλο του κόμβου-ακτίνα, όπου ο ασθενής θα γίνεται πραγματικά μπαλάκι μέχρι να καταλήξει σε κλίνη. Κάτι που είναι ήδη πραγματικότητα λόγω της υποστελέχωσης, αφού ο ασθενής δεν μπορεί ν' αντιμετωπιστεί κατάλληλα και διακομίζεται από νοσοκομείο σε νοσοκομείο. Η διακομιδή συνιστά απίστευτη ταλαιπωρία για τον ασθενή και τον εκθέτει σε αχρείαστο κίνδυνο. Ένα παραπάνω που το ΕΚΑΒ είναι αντίστοιχα υποστελεχωμένο και λειτουργεί έκτακτα με πράξη νομοθετικού περιεχομένου, εδώ και δύο χρόνια, με στρατιωτικούς οδηγούς στα ασθενοφόρα.

Θα κάνουν τα πάντα εκτός από αυτά που είναι πραγματικά αναγκαία για τον λαό και την υγεία του

Για την ακρίβεια, θα κάνουν τα απο-

λύτως αντίθετα. Δε σκοπεύουν σε καμία περίπτωση να κάνουν προσλήψεις προσωπικού. Δε σκοπεύουν να ενισχύσουν τις δομές υγείας και τους υγειονομικούς. Χτυπούν το δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη και θέλουν να περιορίσουν την πρόσβασή του στο ελάχιστο. Εκτός κι αν βάλει βαθιά το χέρι στην τσέπη, όποιος, όσο και για όσο έχει. Για να το πετύχουν αυτό, δεν έχουν πρόβλημα να ρίξουν πακτωλό χρημάτων σε λογισμικά, προγράμματα, AI και ανακαινίσεις ΤΕΠ, που πλημμυρίζουν την πρώτη μέρα λειτουργίας (βλ. ΤΕΠ Νίκαιας). Ταυτόχρονα, μέσω των εργολαβιών, ταΐζονται κι οι ημέτεροι.

Αν αυτή είναι η μία πλευρά της επίθεσης που αφορά το χτύπημα στην ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη, η άλλη είναι η κατάσταση που βιώνουν οι εργαζόμενοι υγειονομικοί καθημερινά. Η εντατικοποίηση, οι υπερωρίες, οι συνεχείς μετακινήσεις, τα εντάλλεσθε, η υπερεφημέρευση και τα χρωστούμενα ρεπό είναι καθεστώς. Πραγματική εξάντληση για τους εργαζόμενους. Ο μισθός δε φτάνει ούτε για τα βασικά και δεν πείθουν κανένα οι «αυξήσεις»-κοροϊδία των 30 ευρώ τον χρόνο που τάζει η κυβέρνηση. Μόνο αμελητέα δεν είναι η ώθηση εργαζομένων στην παραίτηση και την αναζήτηση εργασίας είτε στον ιδιωτικό τομέα, είτε στο εξωτερικό. Απαραίτητο συμπλήρωμα στην κυβερνητική πολιτική, για να υπηρετηθούν όλα τα παραπάνω, αποτελεί η τρομοκρατία των εργαζομένων για να μην αν-

τιδρούν: πειθαρχικά, ποινικοποίηση των «φωνασκιών» στα νοσοκομεία, αξιολόγηση για τον μόνιμο στόχο του συστήματος, το χτύπημα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά.

Οι εργαζόμενοι δείχνουν διαθέσεις αντίστασης

Με αφορμή την πρόσφατη απεργία των υγειονομικών και την παρέμβαση της Ταξικής Πορείας για την προπαγάνδισή της, διαπιστώνουμε ότι η βάση του κλάδου δυσανασχετεί κι αναγνωρίζει ως τέτοιες τις συνθήκες που περιγράφονται και παραπάνω. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες στον αντίποδα (αστικές και ρεφορμιστικές), πιστές στον ρόλο τους, πασχίζουν η αγανάκτηση να μη βρει αγωνιστική διέξοδο. Με φροντίδα δεν δίνουν συνέχεια στις κινητοποιήσεις, επιδίδονται στο κυνήγι της φωτογραφίας, διαγκωνίζονται μεταξύ τους ποιος θα είναι ο επίσημος συνομιλητής του συστήματος. Χαρακτηριστικά τα χαμόγελα και τα κεράσματα απ' τον υπουργό στα γραφεία της ΠΟΕΔΗΝ, την ημέρα μάλιστα της απεργίας. Από αυτή την τακτική δεν ξεχωρίζει ούτε η στάση του ΠΑΜΕ, που αποκαλύφθηκε για άλλη μία φορά με τη διασπαστική κίνηση που οργάνωσε για τις 28/11 για τον νοσηλευτικό κλάδο, υπονομεύοντας την οργάνωση των εργαζομένων. Πόσο μάλλον που όλη η προτασεολογία του ρεφορμισμού για ενίσχυση του ΕΣΥ, αύξηση του ποσοστού του ΑΕΠ και συνολικά οι προτάσεις στη Βουλή σαν το ανώτατο πεδίο της μάχης ναρκοθετούν την προοπτική των αγώνων.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, πραγματοποιούνται κινητοποιήσεις σε όλες τις πόλεις της Κρήτης. Οι εργαζόμενοι κι όλος ο λαός και θέλει και μπορεί να παλέψει για την υπεράσπιση του δικαιώματος στην περίθαλψη. Για να μην μπει λουκέτο στα νοσοκομεία, για να είναι άμεση, έγκαιρη και δωρεάν η πρόσβασή του σε αυτά, για να γίνουν μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και αυξήσεις στους μισθούς των υγειονομικών.

Το ξεπέρασμα των εμποδίων των συνδικαλιστικών ηγεσιών και το δυνάμωμα της πολιτικής γραμμής της αντίστασης και της διεκδίκησης έναντι των ρεφορμιστικών αποπροσανατολιστικών αφηγημάτων, είναι αναγκαίοι όροι για την οργάνωση και το δυνάμωμα της πάλης των εργαζομένων. Η Ταξική Πορεία στους χώρους δουλειάς και οι δυνάμεις του ΚΚΕ(μ-λ) συνολικά, σε κάθε στιγμή της ταξικής πάλης, αυτή τη συμβολή αναγνωρίζει ως υποχρέωσή της και καθήκον της. Με ρότα σύγκρουσης-αναμέτρησης με το σύστημα και όχι συμβιβασμού. Αυτή η γραμμή πρέπει να μαζικοποιηθεί. Να περάσει ο αγώνας στα χέρια των πραγματικών υποκειμένων, με συνελεύσεις στα σωματεία, με επιτροπές αγώνα στις πόλεις. Με σαφή στόχο τη συνέχεια του αγώνα και την όλο και μεγαλύτερη πολιτικοποίηση και μαζικοποίησή του. Μόνο έτσι μπορεί να μπει φραγμός στην επίθεση.

Εργατικές κατοικίες στο σφυρί

Πάνω από 40.000 εργατικές κατοικίες αφήνονται βορά σε τράπεζες και funds. Λαϊκές οικογένειες πετάγονται στο δρόμο και δημόσια περιουσία ξεπουλιέται, με ευθύνη της κυβέρνησης. Πρόκειται για κατοικίες που κατασκευάστηκαν από τον πρώην Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας (ΟΕΚ) ή αποκτήθηκαν με δάνεια που εκδόθηκαν από τον οργανισμό και είχαν σαν υποθήκη τα ίδια τα ακίνητα και αποτελούν δημόσια περιουσία.

Σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, μέχρι και για δέκα χρόνια μετά την αποπληρωμή αυτών των σπιτιών κανείς δεν έχει το δικαίωμα της κατάσχεσης και της μεταβίβασής τους σε άλλους δικαιούχους. Όσοι δηλαδή είχαν αποκτήσει σπίτια μέσω της Εργατικής Κατοικίας και του ΟΕΚ προστατεύονται από τις τράπεζες ακόμα και σε περιπτώσεις που δεν μπορούν να αποπληρώσουν τα δάνειά τους, προκειμένου φτωχοί άνθρωποι να μη χάσουν το σπίτι τους.

Σήμερα, δέκα χρόνια μετά τα μνημόνια, ο ΟΕΚ και η Εργατική Εστία που αφορούσαν τη στέγαση και ο ΟΑΕΔ που αφορούσε τους άνεργους έχουν καταργηθεί και στη θέση τους υπάρχει η Δημόσια Υπηρεσία Απασχόλησης (ΔΥΠΑ). Χιλιάδες είναι οι αναφορές που λαμβάνει η ΔΥΠΑ από ανθρώπους που απειλούνται με πλειστηριασμό και

άλλες τόσες οι ειδοποιήσεις από τα γεράκια που αρπάζουν τα σπίτια του κόσμου και εμφανίζονται ως νέοι ιδιοκτήτες και απαιτούν από το δημόσιο την αναγνώριση της ιδιοκτησίας τους. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις η ΔΥΠΑ έχει το δικαίωμα και την υποχρέωση να παρέμβει και να σταματήσει τους πλειστηριασμούς. Το δικαίωμα να ζητήσει την εφαρμογή του νόμου που απαγορεύει τους πλειστηριασμούς και την υποχρέωση να υπερασπιστεί τη δημόσια περιουσία, που περιλαμβάνει και τα υποθηκευμένα ακίνητα που αποκτήθηκαν με χρήματα του ΟΕΚ.

Σύμφωνα με καταγγελίες των εργαζομένων σε ΟΑΕΔ-τ.ΟΕΕ-τ.ΟΕΚ, η ΔΥΠΑ δεν κάνει καμία ενέργεια για να αποτρέψει τους πλειστηριασμούς ούτε διεκδικεί τα ακίνητα να παραμείνουν στην κατοχή του δημοσίου. **Εναρμονίζεται με την κυβερνητική πολιτική, στηρίζοντας τα συμφέροντα των τραπεζών και των funds, αδιαφορώντας για αυτούς που πετάγονται στο δρόμο σε περιόδους αυξημένης φτώχειας και ακρίβειας. Κάνει δώρο στο κεφάλαιο περιουσία εκατομμυρίων, ξεπουλώντας κεφάλαια και ακίνητα που έχουν φτιαχτεί από το μόχθο των εργαζομένων μέσω της φορολογίας και της υφαρπαγής του παραγόμενου πλούτου.**

Για δεκαετίες, οι εργατικές κατοικίες του ΟΕΚ και τα δάνεια που έδινε για την απόκτηση πρώτης κατοικίας κάλυπταν μέρος των αναγκών για στέγη φτωχών λαϊκών οικογενειών και ανθρώπων με αυξημένες ανάγκες, όπως πολύτεκνους και ΑμεΑ. Σίγουρα δεν έλυναν το στεγαστικό πρόβλημα του λαού, έδιναν όμως τη δυνατότητα σε χιλιάδες εργαζόμενους να αποκτήσουν ένα σπίτι είτε ως παροχή είτε με ευνοϊκούς όρους, όπως άτοκα δάνεια και πολύ χαμηλές μηνιαίες δόσεις αποπληρωμής. Δεν αποτελούσε επιλογή του συστήματος ούτε προτεραιότητα άλλων κυβερνήσεων. Αποτελούσε κατάκτηση του εργατικού κινήματος που διεκδικούσε εργασιακά και λαϊκά δικαιώματα και ανάγκαζε το σύστημα να κάνει υποχωρήσεις. Το κίνημα είχε επιβάλει την αναγνώριση δικαιωμάτων για στέγη, δωρεάν περίθαλψη και δημόσια δωρεάν παιδεία. Σε περιόδους που ο λαός οργανωμένος πάλευε και διεκδικούσε, ο καπιταλισμός, το ίδιο απάνθρωπος και αχόρταγος όπως και σήμερα, αναγκαζόταν να κάνει πίσω και να καλύπτει αυτές τις ανάγκες, σε κάποιο βαθμό, προκειμένου να αποφύγει την παραπέρα αναμέτρηση και κάτω από το φόβο απεργιών και διαδηλώσεων.

«Κοινωνική συμφωνία» κυβέρνησης, εργοδοτών & ΓΣΕΕ, να θάψουν τα εργασιακά δικαιώματα

Με αμοιβαίες φιλοφρονήσεις και βαρύγδουπες δηλώσεις, η υπ. Εργασίας, ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ κι οι πρόεδροι των εργοδοτικών ενώσεων ΣΕΒ, ΓΣΕΒΕΕ, ΕΣΕΕ, ΣΕΤΕ και ΣΒΕ, συνυπέγραψαν στο υπουργείο την «κοινωνική συμφωνία» τους, στις 26/11/2025, με τα σημεία σχετικά με τις συλλογικές συμβάσεις στα οποία συμφώνησαν, μετά από 7 μήνες μεταξύ τους διαβουλεύσεων. Η προτυπωμένη ημερομηνία στο κείμενο, 24/11, μάλλον υποδεικνύει τη βιασύνη της κυβέρνησης, στη μόνιμη αγωνία να παρουσιάζει «μέτρα ενίσχυσης» στους εργαζόμενους. Αυτούς που δεν είχαν κανέναν λόγο στην πρακτικά μυστική διαδικασία, που βιώνουν τα αποτελέσματα των προηγούμενων «μέτρων ενίσχυσης», που ασφυκτιούν ανάμεσα στην ατέλειωτη δουλειά, τους μισθούς που δεν φτάνουν, την όλο και πιο βάρβαρη καθημερινότητα και προοπτική.

Το κοινό έδαφος που επέτρεψε αυτή τη συμφωνία είναι ο «κοινωνικός εταιρισμός»: η πολιτική που αποκρύπτει την αγεφύρωτη αντίθεση των συμφερόντων κεφαλαίου και εργαζομένων, με σκοπό την υποταγή των δεύτερων. Αυτό το «κοινό» πολιτικό πλαίσιο εκφράστηκε απ' όλους τους συμμετέχοντες. Η Κεραμέως πχ. δήλωσε ότι «η ιστορική κοινωνική συμφωνία αποδεικνύει ότι είναι πολλά περισσότερα αυτά που μας ενώνουν από αυτά που μας χωρίζουν», ο Θεοδωρόπουλος (ΣΕΒ) ότι «ο διάλογος φέρνει στο τραπέζι τις δυνάμεις της εργασίας, εργαζόμενους και εργοδότες, που μόνο εξ όψεως έχουν αντίθετα συμφέροντα», ο Καφούνης (ΕΣΕΕ) ότι «οι αποστάσεις γεφυρώνονται με πυξίδα το εθνικό συμφέρον». Ο επιθετικός προσδιορισμός «εθνικός» άλλωστε συνοδεύει στο κείμενο τους «κοινωνικούς εταίρους», ακριβώς για να χτυπήσει την ταξική συνείδηση των εργαζομένων και, μαζί, τη δυνατότητά τους να υπερασπίζονται τα ταξικά τους συμφέροντα. Ο δε τίτλος, «κοινωνική συμφωνία», επιχειρεί να χρίσει την κυβέρνηση, τις εργοδοτικές ενώσεις και τη ΓΣΕΕ «εκπροσώπους» ολόκληρης της κοινωνίας, με στόχο οι εργαζόμενοι ν' αποδεχτούν τη συμφωνία των «από πάνω» σαν δική τους. Και κυρίως, να μη διανοηθούν τον αγώνα για τα δικά τους συμφέροντα, βασισμένοι στις δικές τους δυνάμεις.

Γιατί το μόνο βέβαιο είναι ότι ούτε η κυβέρνηση, ούτε οι εργοδότες, ούτε η ΓΣΕΕ δεν πρόκειται να τους χαρίσουν τίποτα. Η δήλωση του Παναγόπουλου (ΓΣΕΕ) ότι η συμφωνία κινείται σε κατεύθυνση «επαναρρύθμισης με άλλους όρους, εξαιρετικά, νομίζω, ευνοϊκούς για τη ΓΣΕΕ, του εργατικού συλλογικού δικαίου» αποκαλύπτει την ουσία αυτής της συμφωνίας. Στην παρουσίασή της, η Κεραμέως ξεκίνησε με το ζήτημα των όρων επέκτασης των κλαδικών και ομοιοεπαγγελματικών ΣΣΕ. Αν και οι τελικές ρυθμίσεις θα γίνουν πραγματικά γνωστές μόνο όταν το υπουργείο καταθέσει το σχετικό νομοσχέδιο στις αρχές της νέας χρονιάς, η συμφωνία προβλέπει μείωση απ' το 50% στο 40% του απαιτούμενου ποσοστού που απασχολούνται στις επιχειρήσεις-μέλη της εργοδοτικής ένωσης που υπογράφει τη ΣΣΕ, ώστε να εξετάσει ο υπουργός Εργασίας την επέκτασή της στο σύνολο του κλάδου ή του επαγγέλματος.

Η πιο σημαντική αλλαγή, όμως, αφορά τη δυνατότητα παράκαμψης αυτής της προϋπόθεσης: αν η ΓΣΕΕ και

μία απ' τις πέντε παραπάνω εργοδοτικές ενώσεις συνυπογράψουν μια κλαδική ή ομοιοεπαγγελματική ΣΣΕ, ο υπουργός μπορεί να την επεκτείνει κατά το δοκούν. Την ίδια ώρα που το δικαίωμα στον ελεύθερο συνδικαλισμό διώκεται με κάθε μέσο, το σύστημα αποδίδει στη ΓΣΕΕ (και στις τριτοβάθμιες εργοδοτικές ενώσεις) ειδικό βάρος. Αυτοί θ' αποφασίζουν σε ποιους κλάδους, και άρα σε ποιες ομοσπονδίες και σε ποια κλαδικά σωματεία, θα δίνουν τη δυνατότητα υπογραφής ΣΣΕ με ισχύ και σε ποιους όχι, πάντα υπό την έγκριση του κράτους, τόσο μέσω του υπουργείου όσο και μέσω του ΟΜΕΔ (η μονομερής προσφυγή στον οποίο συνεχίζει να επιτρέπεται μόνο σε επιχειρήσεις «κοινής ωφέλειας»). Διαμορφώνει έδαφος για συναλλαγή, πολιτικούς και συνδικαλιστικούς εκβιασμούς, επιβάλλοντας στα κατώτερα συνδικαλιστικά όργανα, που είναι πιο κοντά στους εργαζόμενους και πιο επιρρεπή στις πιέσεις τους, την αποδοχή των όρων που θα βάζει η ΓΣΕΕ (και ο ΣΕΒ ή όποιος άλλος μπλεχτεί).

Επιπλέον, η κυβέρνηση κάνει έναν ελιγμό για τα μητρώα οργανώσεων εργοδοτών και εργαζομένων (ΓΕΜΗΟΕ & ΓΕΜΗΣΟΕ), μειώνοντας τα στοιχεία που τηρούν και τη συνδικαλιστική δράση που απαγορεύεται να ασκούν (σε συμμόρφω-

ση με τη σχετική απόφαση του ΣτΕ), διατηρώντας όμως την εγγραφή ως προϋπόθεση για την επέκταση μιας ΣΣΕ και για προσφυγή στον ΟΜΕΔ. Χρησιμοποιεί τη «θεσμική αναγνώριση» ως μοχλό πίεσης -και συμμόρφωσης.

Το πλαίσιο που διαμορφώνουν κυβέρνηση, εργοδότες και συνδικαλιστικές ηγεσίες, σε εφαρμογή των ευρωπαϊκών κατευθύνσεων και σε συνέχεια της σειράς αντεργατικών νόμων, είναι για να παράξει συλλογικές συμβάσεις στα μέτρα του κεφαλαίου και για τις δικές του ανάγκες. Όχι μόνο για τον «υγιή ανταγωνισμό» που λέει η Κεραμέως, αλλά κυρίως για την «ευρεία κοινωνική συναίνεση» που λέει ο ΣΕΒ. Δηλαδή ως εργαλείο κατάπνιξης των αγωνιστικών διαθέσεων των εργαζομένων, περιορισμού των διεκδικήσεών τους και στοίχισής τους στις απαιτήσεις του συστήματος. Τέτοιες συλλογικές συμβάσεις, που νομιμοποιούν τα αντεργατικά μέτρα και τα εξειδικεύουν στις ιδιαίτερες ανάγκες του κεφαλαίου κάθε κλάδου, είναι ανεκτές, και σ' έναν βαθμό επιθυμητές, απ' το σύστημα.

Για τους εργαζόμενους, όμως, δεν χωράνε αυταπάτες. Καμία σημασία δεν έχει αν θα διατηρούνται όλοι οι όροι μιας ΣΣΕ μετά τη λήξη της (αντί μόνο για τους βασικούς μισθούς και τα επιδό-

ματα ωρίμανσης, τέκνων, σπουδών και επικίνδυνης εργασίας), αν αυτοί οι όροι δεν ανταποκρίνονται στις ανάγκες των εργαζομένων ή δεν υπάρχουν καν, όπως συμβαίνει σήμερα στην πλειοψηφία των λιγοστών ΣΣΕ σε ισχύ. Καμία βελτίωση δεν θα δουν οι εργαζόμενοι αν αφήσουν την τύχη τους στα χέρια της κυβέρνησης, των εργοδοτικών ενώσεων και των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών, που από κοινού πασάρουν το αφήγημα της «προστασίας των εργαζομένων» καθώς επελαύνει η αντεργατική πολιτική. Κανένα «οριστικό τέλος στους μνημονιακούς περιορισμούς» δεν δίνει η παγίωσή τους σε μόνιμη βάση, όπως έκανε η κυβέρνηση διατηρώντας τον κατώτατο στα χέρια του κράτους ή όπως κάνει τώρα ανοίγοντας το ζήτημα των ΣΣΕ με τους όρους του συστήματος.

Οι εργαζόμενοι μπορούν να υπερασπιστούν και να κατοχυρώσουν τα δικαιώματά τους με πραγματικές συλλογικές συμβάσεις μόνο βάζοντας τους δικούς τους όρους. Αυτό απαιτεί τη συγκρότηση της πάλης τους και των εργαλείων που θα την υπηρετούν. Χωρίς αυταπάτες ευκολίας, στη γραμμή της σύγκρουσης με την πολιτική του συστήματος, κόντρα στην αναζήτηση διαύλων επικοινωνίας και συνδιαλλαγής.

10 Δεκέμβρη - Απεργία στον κλάδο της κατασκευής

Αγώνας για πραγματικές αυξήσεις και δουλειά με δικαιώματα!

Όχι άλλοι νεκροί στον βωμό του κέρδους!

Με απόφαση της Ομοσπονδίας Οικοδόμων κηρύχτηκε για τις 10 του Δεκέμβρη πανελλαδική απεργία στον κλάδο. Τα αιτήματα που προκρίνει είναι να κηρυχτεί η τελευταία κλαδική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΣΣΕ) ως υποχρεωτική για όλους τους εργοδότες, το 7ωρο-5νθημέρο-35ωρο, η αναγνώριση και διανομή των υπέρ αγνώστων ενσήμων, η κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων, η μείωση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης των οικοδόμων και των εργαζομένων στα βαρέα και εξασφάλιση μέτρων υγείας και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς.

Πριν σχεδόν έναν χρόνο, τον Φλεβάρη του 2025, υπογράφηκε η ΣΣΕ των «εργατοτεχνιτών οικοδόμων και συναφών κλάδων». Παρότι η νέα ΣΣΕ παρουσιάστηκε απ' τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ, κυρίαρχες στον κλάδο των οικοδόμων, ως μεγάλη νίκη για το εργατικό κίνημα, τα προβλήματα παραμένουν και εντείνονται. Η κριτική για την αναντιστοιχία της ΣΣΕ σε σχέση με τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων του κλάδου συνεχίζει να ισχύει στο ακέραιο. Η ανάγκη παρατεταμένης πίεσης για να εφαρμοστούν τα συμφωνηθέντα αναδεικνύει ότι ένας πραγματικά νικηφόρος αγώνας δεν μπορεί να βασίζεται σε ανακοινώσεις «νίκης», αλλά στη συγκρότηση όρων διαρκούς αντιπαράθεσης με την εργοδοσία του κλάδου.

Ένας νέος θάνατος εργαζόμενου στα εργοτάξια Riviera Galleria της

ΜΕΤΚΑ, στο Ελληνικό, συγκλονίζει τον κλάδο. Ημέρα Σάββατο μετά το σχόλασμα της βάρδιας, μετά από συνεχόμενα 10-12ωρα εργασίας, συνάδελφος καταρρέει και πεθαίνει πριν φτάσει στο σπίτι του. Η δήμερη δουλειά και τα 12ωρα θεωρούνται εδώ και καιρό καθεστώς στον κλάδο της κατασκευής, ενώ μόνο σπάνιες δεν είναι οι υπερβάσεις ακόμα και των «νόμιμων» ορίων. Οι εργάτες κι οι εργαζόμενοι του κλάδου πληρώνουν βαρύτατο τίμημα στα εργοτάξια της χώρας για την αιματοβαμμένη ανάπτυξη του κεφαλαίου.

Ο νέος εργασιακός νόμος ήρθε να νομιμοποιήσει και να επεκτείνει την εργασιακή βαρβαρότητα. Είναι πολιτική απόφαση της κυβέρνησης και του κεφαλαίου να τσακίσει το 5ήμερο-8ωρο, να καταργήσει τα συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματα, το δικαίωμα των σωματείων ν' αποφασίζουν συλλογικά κι ελεύθερα τους αγώνες τους και να κάνει καθεστώς τις ΣΣΕ που εξασφαλίζουν τα συμφέροντα της εργοδοσίας και τους νόμους του αστικού κράτους. Αλλά και, ειδικά για τον κλάδο της κατασκευής, να φορτώσει την ευθύνη για τήρηση των μέτρων ασφάλειας στις πλάτες των εργατών, σφυρίζοντας αδιάφορα για τα εργοδοτικά εγκλήματα, που απ' την αρχή του έτους κινούνται σε αριθμούς ρεκόρ.

Στην απεργία στις 10 Δεκέμβρη συμμετέχει και το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ) μετά από από-

φαση γενικής συνέλευσης στα τέλη Σεπτέμβρη και επικύρωση της τελικής ημερομηνίας απ' το ΔΣ. Κεντρικά αιτήματα η υπογραφή ΣΣΕ με αυξήσεις στους μισθούς και η διεύρυνση των εργασιακών δικαιωμάτων. Το ΣΜΤ συνεχίζει ν' ακολουθεί τα απεργιακά ραντεβού της Ομοσπονδίας Οικοδόμων. Η τακτική αυτή, αν απ' τη μια πλευρά ανοίγει δρόμους για τους μισθωτούς τεχνικούς εντός των εργοταξίων, όπως υποστηρίζει η πλειοψηφία του ΔΣ (ΕΣΑΚ), απ' την άλλη σταθερά υποβιβάζει κι εγκλωβίζει την ανάγκη αυτόνομης συγκρότησης όρων πίεσης και αντιπαράθεσης του σωματείου και των συναδέλφων με την εργοδοσία του κλάδου.

Σ' ένα τέτοιο κλίμα, η κλαδική απεργία στις 10 Δεκέμβρη πρέπει να συνδεθεί με τα άμεσα και μεγάλα ζητήματα και διεκδικήσεις του κλάδου. Οι αυξήσεις στους μισθούς, η δουλειά με δικαιώματα, με αξιοπρεπή ωράρια και ασφάλεια, είναι τα βασικά ζητήματα που πρέπει και μπορεί να αναμετρηθεί ο κλάδος.

Πριν στεγνώσει το μελάνι του άρθρου, ήρθε να προστεθεί ένας ακόμη θάνατος εργατοτεχνίτη της ΣΤΑΣΥ κατά τη διάρκεια εργασιών στην επισκευαστική βάση στο Πέραμα. Με στάση εργασίας απάντησαν οι εργαζόμενοι σε Μετρό και Τραμ, διαμαρτυρόμενοι για τις συνθήκες εντατικοποίησης που αντιμετωπίζουν και τις ελλείψεις σε μέτρα ασφάλειας.

Θέσεις για το 22ο Συνέδριο του ΚΚΕ

Παντός ελιγμού, κάθε συμμόρφωσης και... στο όνομα του σοσιαλισμού!

Οι θέσεις για το 22ο Συνέδριο του ΚΚΕ έχουν ένα βασικό χαρακτηριστικό: «καταπίνονται» με όλα τα ζητήματα, καταφέροντας -το λιγότερο- να τα αποφεύγουν! Με θεωρητικό οδηγό τον οικονομισμό (με απίστευτες κατασκευές για την κατάσταση στον κόσμο), με εργαλείο την αυτοαναφορικότητα (χαρακτηριστικοί οι τίτλοι ιδιαίτερα των δύο πρώτων κεφαλαίων), με πολιτικό οδηγό τη μη δέσμευση σε θέσεις-εκτιμήσεις-καθήκοντα για την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία και με κριτήριο το σεβασμό των βασικών γραμμών της άρχουσας τάξης, η ηγεσία του ΚΚΕ καταφέρει με την πολυσέλιδη εισήγησή της να μένει εντός (μιας «κομμουνιστικής» ρητορικής), εκτός (όλων των κρίσιμων ζητημάτων που θέτει η ταξική πάλη και η ιμπεριαλιστική πολεμική προετοιμασία) και στην ίδια γραμμή συμμόρφωσης με το σύστημα που υπηρέτησε σταθερά από τον Ιούνιο του 2021 που έγινε το προηγούμενο 21ο συνέδριο.

Μεταξύ πολλών άλλων -αλλά με θαρύνουσα σημασία- είναι η καινοφανής «εκτίμηση» -που επαναλαμβάνεται με πολλούς τρόπους αρκετές φορές- για «τις αναβαθμισμένες δυνατότητες ενσωμάτωσης της εργατικής τάξης». Με την εκτίμηση αυτή, που οι θέσεις την κληροδοτούν ως βασική προίκα στη νέα ΚΕ που θα εκλεγεί στο 22ο Συνέδριο (σελίδα 129 σημείο 3), η ηγεσία του ΚΚΕ ανακαλύπτει το... αδιανόητο: Σε συνθήκες της πιο άγριας εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης μετά τον Β' ΠΠ, σε συνθήκες ολομέτωπης και γενικευμένης επίθεσης στο λαό και στους λαούς, σε συνθήκες στροφής στην πολεμική οικονομία, το καπιταλιστικό σύστημα (υποθέτουμε εννοούν και διεθνώς και στη χώρα μας) παρουσιάζεται με «αναβαθμισμένες δυνατότητες ενσωμάτωσης» όχι μόνο μικρών και μεσαίων αστικών στρωμάτων αλλά και της ίδιας της εργατικής τάξης!

Αυτό το... αδιανόητο επιστρατεύεται, όπως φαίνεται από το ίδιο σημείο των θέσεων, για να «διερευνηθεί η μακρόχρονη υποχώρηση του εργατικού κινήματος»! Επιστρατεύεται δηλαδή για να κατασκευαστεί ένα «αντικειμενικό ουχού» που όχι μόνο δεν θα κριτικάρει, αλλά θα υπεραποκρίνεται ολόκληρη την πορεία δεκαετιών της ρεβιζιονιστικής-ρεφορμιστικής στροφής, την πορεία συμμόρφωσης και υποταγής στο σύστημα που διεθνώς και στη χώρα μας, με πρωταγωνιστικό το ρόλο του ΚΚΕ, που ακολούθησαν τα κόμματα που στοιχήθηκαν στο χρυσοστοφισμό και όσα ακολούθησαν από το διαβόητο 20ό Συνέδριο του ΚΚΣΕ στο κομμουνιστικό κίνημα.

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο όξυνσης της ταξικής πάλης αλλά και εξαιρετικά αντιφατική. Η διαρκώς διογκούμενη εργατική-λαϊκή οργή, οι εκταμένες και εντεινόμενες αγωνιστικές ανησυχίες της νεολαίας βρίσκονται διαρκώς αντιμέτωπες με τις συνθήκες απο-πολιτικοποίησης και απο-ιδεολογικοποίησης που επικρατούν στο κίνημα και στον κόσμο που αγωνίζεται. Οι συνθήκες αυτές δεν έπασαν από τον ουρανό, είναι αποτέλεσμα της πορείας της υποχώρησης και της ήττας των προηγούμενων δεκαετιών. Θεωρούμε ότι συνολικά οι θέσεις του ΚΚΕ για το 22ο Συνέδριο αποτελούν συμβολή και ενίσχυση αυτών των αρνητικών συνθηκών και μάλιστα... από «αριστερά» και στο όνομα του «σοσιαλισμού».

Γι'αυτό θεωρούμε αναγκαία την κριτική των Θέσεων αυτών, την αντιπαράθεση στη σύγκυση που καλλιεργούν, την πολιτική και ιδεολογική απόκρουση των νέων συμβιβασμών και των νέων βημάτων στη γραμμή της υποταγής που προετοιμάζουν.

Στο φύλλο αυτό της ΠΣ δημοσιεύουμε την κριτική μας αναφορικά με το πρώτο μέρος του πρώτου κεφαλαίου των Θέσεων σχετικά με τη «διεθνή πραγματικότητα» όπως την ορίζουν οι Θέσεις του 22ου Συνεδρίου του ΚΚΕ.

Η σημερινή παγκόσμια κατάσταση είναι μια συνεχής πορεία προς τη βαρβαρότητα. Τη βαρβαρότητα των πολεμίου, της απόλυτης εξαθλίωσης των εργαζόμενων μαζών, του εξανδραποδισμού των λαών, της φασιστικοποίησης και του σκοταδισμού.

Καθήκον κάθε Κομμουνιστικού Κόμματος είναι να φωτίσει τις αιτίες αυτής της κατάστασης, να προσδιορίσει τους όρους και την πορεία κίνησης των πραγμάτων και βεβαίως -και κυρίως- να καθορίσει άξονες πάλης για το λαϊκό κίνημα.

Για άλλη μια φορά, η ΚΕ του ΚΚΕ, με τις Θέσεις της για τη διεθνή κατάσταση, δεν ανταποκρίνεται σε τίποτε από τα παραπάνω. Επμένει να διαβάξει τον σημερινό κόσμο μέσα από τους παραμορφωτικούς ρεφορμιστικούς φακούς της και να την προσαρμόζει σε προκατασκευασμένες θεωρίες και δικές της ανάγκες.

«Συνολική εκτίμηση για το πού βρισκόμαστε σήμερα» (θέση 1)

Σαν μια πρώτη εκτίμηση θα μπορούσαμε να πούμε ότι σε όλο το κείμενο των Θέσεων η ΚΕ περιορίζεται στη διατύπωση «γενικών νομοτελειών» («Η υπερσυσσώρευση κεφαλαίου και η εκδήλωση της κρίσης δημιουργείται περιοδικά από τη φυσιολογική λειτουργία της καπιταλιστικής οικονομίας»), δίπλα σε «δημοσιογραφικού τύπου» αναφορές και τίποτα παραπάνω. Είναι εντυπωσιακό ότι, ενώ από το 21ο Συνέδριο ως σήμερα έχει μεσολαβήσει ο πόλεμος στην Ουκρανία, που συγκλονίζει την ανθρωπότητα και αναδεικνύει ορατό τον κίνδυνο παγκόσμιας, και μάλιστα πυρηνικής αναμέτρησης, οι Θέσεις στέκονται με «απάθεια» απέναντί του, σαν κάτι που «απλώς» συμβαίνει λόγω «της φύσης του καπιταλιστικού συστήματος και της ανισόμετρης ανάπτυξης»!

Υπάρκει, θα λέγαμε, μια αμυχανία μπροστά στις διεθνείς εξελίξεις, γιατί δεν «ταυριάζουν» με το γενικό αφήγημα του ΚΚΕ, με τις «σχέσεις ανισότητας αλληλεξάρτησης που διέπουν τις σχέσεις όλων των καπιταλιστικών κρατών» (21ο Συνέδριο, 2ο κείμενο, θέση 13), οι οποίες, κατ' αυτόν τον τρόπο, συγκροτούν ένα παγκόσμιο σύστημα, να μεν με αντιθέσεις, να μεν με ανισόμετρα ανάπτυξη, αλλά ικανό να αυτορρυθμίζεται. Αυτή την «αυτορρυθμιση» υποκρύπτει και η εκτίμηση των σημερινών Θέσεων, για μια «σχετικά ελεγχόμενη καταστροφική κεφαλαίου» μέσω πολέμων και η οποία κατά συνέπεια θα ανοίξει έναν νέο κύκλο κερδοφορίας και ανάπτυξης του κεφαλαίου: αφού «δοκιμασθηκαν ξανά όλες οι διαχειριστικές επιλογές... προωθείται η στροφή προς την πολεμική οικονομία και την προετοιμασία για έναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο μεγάλης κλίμακας με στόχο... να διαμορφωθούν προϋποθέσεις για μια σχετικά ελεγχόμενη, μεγάλη απαξίωση, καταστροφή κεφαλαίου στις διάφορες πολεμικές εστίες» (θέση 1).

Μια τέτοια εκτίμηση είναι, βέβαια, απόλυτη στρέβλωση της πραγματικότητας, αλλά είναι συνέπεια της θέσης του ΚΚΕ για τον σημερινό κόσμο. Η αντίληψη της «ιμπεριαλιστικής πυραμίδας» (υπόκληση στην παγκοσμιοποίηση) και η «κατάργηση» του ιμπεριαλισμού, μια χαρά ταυριάζουν με μια «ελεγχόμενη» πορεία των πραγμάτων, «είνε δόξαν» και μακροημέρευση του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Στη σημερινή περίοδο, όμως, όπου η βαλκή δομική κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος συμπλέκεται με την αδυσώπητη πάλη των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων ΗΠΑ, Ρωσίας και Κίνας για την κατάκτηση της παγκόσμιας ηγεμονίας, «το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα που ζει και παραρχει έτσι κι αλλιώς εγκληματώντας σε βάρος της εργαζόμενης ανθρωπότητας... επιδιώκει διέξοδο για την αναπαγωγή του, για μια νέα περίοδο κυριαρχίας

του, απειλώντας το ίδιο το μέλλον της ανθρωπότητας και του πλανήτη». Σήμερα «το σύνολο των ανταγωνισμών και των προετοιμασιών που εξελίσσονται σε όλα τα επίπεδα (οικονομικό, εμπορικό, νομισματικό, ενεργειακό, στρατιωτικό, πολιτικό, στρατηγικό) συνιστούν πορεία προετοιμασίας προς τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο» [10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ)].

Η ηγεσία του ΚΚΕ αρνείται να δει αυτή την πραγματικότητα, βλέποντας «ελεγχόμενες» διεξόδους, και φυσικά αρνείται να θέσει τα ανάλογα καθήκοντα για τη συγκρότηση ενός μαζικού, αγωνιστικού και με ταξικά χαρακτηριστικά αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

«Ανισόμετρα ανάπτυξη και όξυνση των ανταγωνισμών» (θέση 2)

Με τον ίδιο τρόπο (φυσιολογικά) προχωράει και στην εξειδίκευση, θα λέγαμε, της γενικής εκτίμησης, στις επόμενες θέσεις. Στη θέση 2 διαπιστώνει (σωστά!) ότι «Βασικό στοιχείο της διαπάλης σε διεθνές επίπεδο είναι η αμφισβήτηση της πρωτοκαθεδρίας των ΗΠΑ και του μπλοκ των δυνάμεων ΝΑ-ΤΟ-ΕΕ». Εντοπίζει, όμως, αυτή την αμφισβήτηση σε καθαρά οικονομικό επίπεδο,

«στην υποχώρηση του μεριδίου των ΗΠΑ και στη σημαντική αύξηση του μεριδίου της Κίνας στο Παγκόσμιο Προϊόν... στη σημαντική διαφορά του ρυθμού ανάπτυξης ΗΠΑ-Κίνας, στο μεγάλο εμπορικό έλλειμμα των ΗΠΑ στο διμερές εμπόριο με την Κίνα και την ΕΕ, στη θεαματική αύξηση του αμερικανικού κρατικού χρέους», και φυσικά εντοπίζει σαν φορέα αυτής της αμφισβήτησης την Κίνα.

Αν έτσι «απλά οικονομικά» ήταν τα πράγματα, δεν θα είχε και πολλούς λόγους να ανησυχεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Γιατί καμία οικονομική ισχύς δεν μπορεί από μόνη της να δημιουργήσει όρους πρωτοκαθεδρίας, αν δεν συνοδεύεται από συνολική γεωστρατηγική ισχύ, με βασικό στοιχείο την ανάπτυξη στρατιωτικού οπλοστασίου στρατηγικού χαρακτήρα (πυρηνικά κ.λπ.). Η (υπαρκτή) ανησυχία, λοιπόν, των ΗΠΑ ως προς την Κίνα βρίσκεται ακριβώς στο ότι η μεγάλη ασιατική χώρα βαδίζει γοργά σε τέτοια κατεύθυνση. Γι' αυτό και εμφανώς πλέον ανήκει σ' αυτό που προσδιορίζουμε σαν ιμπεριαλιστική γεωστρατηγική τριάδα (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα), έστω κι αν παραμένει «τρίτη» στην ιεραρχία. Οστόσο, επίσης εμφανές είναι ότι η αντίθεση ΗΠΑ-Κίνας δεν είναι αυτή που δεσπόζει και καθορίζει την πορεία του ενδοίμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Ο πόλεμος στην Ουκρανία απέδειξε με τραγικό τρόπο αυτή την αλήθεια, την οποία το ΚΚΕ δεν ήθελε και δεν θέλει ακόμη να παραδεχτεί.

«Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος στην Ουκρανία» (θέση 4)

Αναζητούνται αλλά δεν βρίσκονται οι αιτίες του!

Για την ηγεσία του ΚΚΕ, ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι «ιμπεριαλιστικός και από τις δύο πλευρές» (θέση 4), αφού σύμφωνα με την αντίληψη της «ιμπεριαλιστικής πυραμίδας», όλες οι χώρες είναι ιμπεριαλιστικές

και επομένως όλοι οι πόλεμοι είναι ιμπεριαλιστικοί. Είναι ένας «περιφερειακός ιμπεριαλιστικός πόλεμος» δίπλα «σε δεκάδες εύφλεκτες εστίες σε όλες τις ηπείρους» (θέση 2). Η ισοπέδωση αυτή δεν είναι τυχαία. Είναι στην ουσία η άρνηση του ιμπεριαλιστικού σταδίου του καπιταλιστικού συστήματος, όπου μια χούφτα χώρες νέμονται όλον τον πλανήτη ανταγωνιζόμενες μεταξύ τους για την παγκόσμια κυριαρχία και δε διατάζουν να τον οδηγήσουν σε μια παγκόσμια ιμπεριαλιστική σύρραξη, όπως το έχουν κάνει ήδη τον προηγούμενο αιώνα.

Ολόκληρο το σημείο 4 των Θέσεων, που αναφέρεται στον πόλεμο της Ουκρανίας, είναι γεμάτο από ασάφειες και υπεκφυγές, ενδεχτικές για την πολιτική λογική της ηγεσίας του ΚΚΕ. Ας παραθέσουμε κάποια αποσπάσματα:

«Ο λαός της Ουκρανίας πληρώνει τους ανταγωνισμούς και τις επεμβάσεις του ΝΑ-ΤΟ και της ΕΕ... από τη μια, και της καπιταλιστικής Ρωσίας, από την άλλη».

«Το ΚΚΕ παρουσίασε στον λαό το πως συσσωρεύτηκε η καύσιμη ύλη...».

«Η αμερικανική προεδρία Τραμπ τάσσει υπέρ της διευθέτησης της σύγκρουσης, χωρίς να επιλύονται οι αιτίες της, αλλά οικοδομώντας μια προσωρινή "ειρήνη", που θα

δώσει έδαφος για την κερδοφορία μονοπωλίων από την ανοικοδόμηση και θα επιτρέψει στις ΗΠΑ να διευρύνουν την πολιτικο-οικονομική συνεργασία με τη Ρωσία, μπαίνοντας «σφήνα» στο υπό διαμόρφωση ευρωασιατικό μπλοκ...».

«Σε αυτόν τον σχεδιασμό αντιδρούν κυρίαρχοι κύκλοι της ΕΕ... και αστικές τάξεις άλλων χωρών...».

«Είτε συνεχιστεί ο πόλεμος, είτε επιτευχθεί μια προσωρινή "ειρηνική" διευθέτηση, οι αιτίες της σύγκρουσης παραμένουν, καιροφυλακτούν η κλιμάκωση και ο κίνδυνος της γενίκευσης... Ο κίνδυνος του πυρηνικού ολέθρου εντείνεται».

Πράγματι, ο ουκρανικός λαός πληρώνει τους ανταγωνισμούς των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσίας. Άλλο πια είναι το επίπεδο αυτών των ανταγωνισμών; Ποια είναι η «καύσιμη ύλη του πολέμου» που «το ΚΚΕ παρουσιάζει στον λαό», αλλά δεν παρουσιάζει στο κείμενο των Θέσεων; Ποιες είναι «οι αιτίες της σύγκρουσης» που θα παραμείνουν ακόμη κι αν «επιτευχθεί μια προσωρινή ειρηνική διευθέτηση», οι οποίες μάλιστα μπορεί να οδηγήσουν σε έναν «πυρηνικό όλεθρο»; Και γιατί να οδηγηθούμε σε μια πυρηνική αναμέτρηση, αφού ο Τραμπ «τάσσειται υπέρ της διευθέτησης της σύγκρουσης» για να «διευρύνουν (οι ΗΠΑ) την πολιτικοοικονομική συνεργασία με τη Ρωσία» και να την ουδετεροποιήσουν σε σχέση με την Κίνα; Επειδή «αντιδρούν κυρίαρχοι κύκλοι της ΕΕ και αστικές τάξεις άλλων χωρών»; Ποιες είναι τελικά οι στρατηγικές επιδιώξεις της ιμπεριαλιστικής Ρωσίας και της ιμπεριαλιστικής Αμερικής; Η απαίτηση της Ρωσίας για συμμετοχή στην ευρωπαϊκή (και επομένως στην παγκόσμια) αρχιτεκτονική ασφαλείας και ο λεγόμενος «πολυπολικός κόσμος» τον οποίο διεκδικεί, είναι ή δεν είναι ευθεία αμφισβήτηση του πρωταγωνιστικού ρόλου των ΗΠΑ και της Δύσης σε όλο τον κόσμο; Και αυτή την αμφισβήτηση, οι ΗΠΑ, που επιδιώκουν την παγκόσμια κυριαρχία/ηγεμονία, θα την αντιμετωπίσουν με

τη διεύρυνση της πολιτικής και οικονομικής συνεργασίας με τη Ρωσία ή με την αναζήτηση όρων για να την επιβάλλουν;

Η ΚΕ του ΚΚΕ δεν κρίνει αναγκαίο να απαντήσει σε κανένα από τα παραπάνω ερωτήματα. Δεν κρίνει, γιατί δεν μπορεί. Γιατί αν επικηρήσει να το κάνει, τότε είτε θα οδηγηθεί σε μεγαλύτερες γελοιότητες, είτε θα αναγκαστεί να παραδεχτεί ότι ο πόλεμος στην Ουκρανία συνδέεται άμεσα και καθοριστικά με τους στρατηγικούς στόχους των ΗΠΑ και της Ρωσίας. Ότι αποτελεί το επίκεντρο του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, έκφραση της δεσπόζουσας αντίθεσης ΗΠΑ-Ρωσίας και εργαστήρι συγκρότησης των όρων για την ένοπλη λύση της αντίθεσης αυτής, για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Στην Ουκρανία «δεν μπορούν να ηττηθούν οι ΗΠΑ, ούτε να μη νικήσει η Ρωσία»!! Η διαπίστωση αυτή συνοψίζει το παγκόσμιο στρατηγικό διακύβευμα αυτού του πολέμου, αλλά και τα αδιέξοδα και τους εκρηκτικούς κινδύνους που συσσωρεύει η εξέλιξή του. Ενώ καμία από τις δύο αντιμαχόμενες πλευρές δεν είναι έτοιμη για την τελική αναμέτρηση (λόγω των αδιαμόρφωτων ακόμα στρατηγικών συμμαχιών και της ισορροπίας του πυρηνικού τους οπλοστασίου), δεν είναι επίσης διατεθειμένη να κάνει συμβιβασμούς που θα

αποτυπώνουν στρατηγικού χαρακτήρα υποχώρηση. Έτσι, η «καύσιμη ύλη», που λένε και οι Θέσεις, συνεχώς πολλαπλασιάζεται. Αυτό το αδιέξοδο προσπαθούν να αντιμετωπίσουν οι λεγόμενες ειρηνευτικές πρωτοβουλίες Τραμπ -ανειπίτυχες μέχρι τώρα- με στόχο, όχι βέβαια την πολιτικοοικονομική συνεργασία με τη Ρωσία, αλλά τη συγκρότηση όρων γεωστρατηγικής υποχώρησης απέναντί της και απέναντι στον άλλο βασικό ανταγωνιστή, την Κίνα. Οστόσο, ο πόλεμος στην Ουκρανία ούτε μπορεί να παγώσει, ούτε μπορεί να παρακαμφθεί. Η ανθρωπότητα δεν υπάρχει περίπτωση να γυρίσει «στα παλιά».

«Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος στη Μέση Ανατολή» (θέση 5)

Μ' αυτό το πρίσμα πρέπει να βλέπουμε και τις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή, όπου αναφέρεται το σημείο 5 των Θέσεων. Εδώ, βέβαια, από πρώτη ματιά ερχόμαστε αντιμέτωποι με το παράδοξο ενός άλλου «ιμπεριαλιστικού πολέμου»! Σε ποιον πόλεμο αναφέρεται; Στη γενοκτονία που διαπράττουν οι κατοχικές δυνάμεις του Ισραήλ στη Γάζα; Στην «ανταλλαγή χτυπημάτων μεταξύ Ισραήλ και Ιράν-Υεμένη, στην ισραηλινή εισβολή στον Λίβανο... και στην ανατροπή του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία» που προκάλεσαν οι ανταγωνισμοί του «κεφαλαίου που κρύβονται πίσω από τη στάση των άλλων αστικών τάξεων της περιοχής (Αιγύπτου, Σαουδικής Αραβίας, Εμιράτων, Κατάρ κ.ο.κ.)»; Όλοι μαζί, λοιπόν, εμπλέκονται σ' αυτόν στον «ιμπεριαλιστικό πόλεμο της Μέσης Ανατολής». Το θέωρημα της «ιμπεριαλιστικής πυραμίδας» απογειώνεται!

Όλες οι αντιθέσεις και οι επιδιώξεις περιφερειακών και άλλων δυνάμεων της περιοχής (κάποιες αναφέρονται σκόρπια και στρεβλά στις θέσεις), μορφοποιούνται και εξελίσσονται στο πλαίσιο του οξυμένου ανταγωνισμού των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και με τους «εκβιασμούς» που

δημιουργεί η κεντρική αναμέτρηση που διεξάγεται στην Ουκρανία. Κυρίως στη βάση των επιδιώξεων του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ο οποίος πατάει αρκετά γερά (σε σχέση με τους άλλους) στην περιοχή. Οι ΗΠΑ επιδιώκουν τη στρατηγική αναβάθμισή τους στη Μέση Ανατολή, θέλουν να τη «σφραγίσουν» από την επιρροή των άλλων ιμπεριαλιστών, κυρίως της Ρωσίας και της Κίνας, και να στρατεύσουν όλες τις Αραβικές και Μουσουλμανικές χώρες στις δικές τους στρατηγικές επιλογές, σε ένα κοινό μέτωπο με το σιωνιστικό Ισραήλ. Μια πολύ δύσκολη εξίσωση, με τον Παλαιστινιακό λαό και την ένοπλη αντίστασή του να υψώνεται ως το πιο βασικό εμπόδιο. Γι' αυτό προσπαθούν να τον αφοπλίσουν, να τον διαλύσουν και να τον υποτάξουν.

Έτσι, λοιπόν, ο δίκαιος εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας του Παλαιστινιακού λαού για ελεύθερη και ανεξάρτητη πατρίδα από τον Ιορδάνη ως τη Μεσόγειο έχει σαφή αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά και στέκεται στην πρώτη γραμμή της αντιιμπεριαλιστικής πάλης των λαών όλου του κόσμου. Δεν μπορεί να συμβιβαστεί με το κράτος-τρομοκράτη και δεν χωράει στους όποιους διακανονισμούς των ιμπεριαλιστικών κρατών.

Οι Θέσεις απέχουν πολύ από το να θέτουν έτσι το ζήτημα και στέκονται μάλλον αμήχανα απέναντί του. Αισθάνονται την ανάγκη να διαχωριστούν από τη Χαμάς και τον «αστικό χαρακτήρα της» και να προβάλουν την «αποφασιστική μάχη στην ιδεολογική αντιπαράθεση» που έδωσε το Κόμμα, αφού η επίδοσή του σε επίπεδο κινήσεων είναι εξαιρετικά περιορισμένη. Αναδεικνύουν το κοινοβουλευτικό του έργο για την «υλοποίηση της ομόφωνης απόφασης της Βουλής για την αναγνώριση του Παλαιστινιακού κράτους» και περιορίζουν την αλληλεγγύη του, αλλά και την προοπτική της παλαιστινιακής αντίστασης, στην υλοποίηση των αποφάσεων του ΟΗΕ (κράτος στα σύνορα του '67). Μ' αυτή τη στάση η καταγγελία για τη «στρατηγική της αστικής τάξης της χώρας» (τρομάρα της!) να συνεργάζεται πλήρως με το Ισραήλ, είναι κενή περιεχομένου. Αφού «τα σύνορα του '67» υποδηλώνουν αποδοχή και σεβασμό στη «διεθνή (ιμπεριαλιστική) νομιμότητα», αποδοχή του κράτους-τρομοκράτη και σεβασμό της σχέσης της άρχουσας τάξης με το Ισραήλ και τελικά με τις ΗΠΑ.

«Η πορεία της ΕΕ και της Ευρωζώνης» (θέση 3)

Με μια υπέρπουσα αμυχανία και εκδήλη αντιφατικότητα αναφέρονται επίσης οι Θέσεις και στην ΕΕ (σημείο 3). Η προγραμματική θέση του ΚΚΕ (19ο Συνέδριο) «για τη συγκρότηση της ΕΕ ως διακριτής ιμπεριαλιστικής συμμαχίας που καθορίζεται από τις κοινές στοχεύσεις του κεφαλαίου», της προσέδιδε ενότητα και ισχύ στον διεθνή χώρο. Το 21ο Συνέδριο, μάλιστα, διαπίστωσε ότι «η ΕΕ αντιμετωπίζει την υδρόγειο ως "στρατηγικό περιβάλλον της", με βάση την Παγκόσμια Περιγραφή που έχει εκπονήσει» (2ο κείμενο, θέση 12). Τώρα η ΚΕ είναι αναγκασμένη να αναγνωρίσει μια κατά-

σταση «οικονομικής στασιμότητας» και «υποχώρησης της ανταγωνιστικότητας».

Παρόλα αυτά, συνεχίζει να τη θεωρεί σαν μια «ολότητα» και μάλιστα «ισότιμους κρατών» (Γαλλία, Γερμανία, Ουγγαρία, Σλοβακία, Πολωνία κ.λπ., «όλοι παίζουν «σε μια σειρά»), διακρίνοντας βέβαια και υπαρκτές (αλλά ισότιμες) αντιθέσεις εξ αιτίας «αντικειμενικών εσωτερικών» λόγων (δημοσιονομικό, μετανάστευση, πράσινη μετάβαση κ.λπ.).

Μια ολότητα που δραστηριοποιείται «αυτοτελώς» και ενιαία, αλλά «μέσα σε ένα κλίμα εσωτερικών αντιθέσεων», «για ένα ανάγκες και τα συμφέροντα των ευρωπαϊκών μονοπωλίων στον διεθνή καπιταλιστικό ανταγωνισμό, για την αναβάθμιση της θέσης της στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα» και «για την αποκαλούμενη Στρατηγική Αυτονομία»!! (θέση 7). Ολότητα αλλά και αντιθέσεις, αναβάθμιση αλλά και υποχώρηση!! Μια συνεχής αντιφατικότητα, ως συνέπεια της προσπάθειας να συμβιβαστεί η πραγματικότητα με τα (αντιθετικά ως προς αυτήν) θεωρητικά κατασκευάσματα του ΚΚΕ.

Η ΕΕ, όμως, δεν είναι μια «ολότητα ισότιμων κρατών», είναι μια ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία δομημένη στη βάση των επιδιώξεων των βασικών ιμπεριαλιστικών της δυνάμεων (Γερμανία, Γαλλία) για διασφάλιση του ιμπεριαλιστικού τους ρόλου (και πάντα σε βάρος των εξαρτημένων χωρών-μελών της), αλλά και πάνω στις αγεφύρωτες αντιθέσεις που αυτές οι δυνάμεις έχουν μεταξύ τους. Γι' αυτό παρουσιάζει εξ αρχής δομικά προβλήματα και αντιφάσεις, που ο πόλεμος στην Ουκρανία όχι μόνο τα πολλαπλασιάζει, αλλά πέταξε την ΕΕ βίαια ανάμεσα στις αμερικανορωσικές συμπληγδές, αυξάνοντας τον κίνδυνο έως και σύνθλιψής της. Αυτό είναι το γεωστρατηγικό αδιέξοδο της ΕΕ και των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων γενικά της Ευρώπης (Μ. Βρετανία, Γερμανία, Γαλλία), εδώ βρίσκεται και η μεγάλη αγωνία τους (η κάθε μια για λογαριασμό της) για τους όρους με τους οποίους θα σταθούν απέναντι στον προετοιμαζόμενο όλεθρο ενός Γ' Παγκοσμίου Πολέμου.

Όπως και στην αρχή αναφέραμε, συνολικά οι Θέσεις της ΚΕ του ΚΚΕ για τις διεθνείς εξελίξεις χαρακτηρίζονται από μια δημοσιογραφικού τύπου παράθεση οικονομικών κυρίως στοιχείων, γεμάτη ασάφειες και αντιφατικότητες. Δεν θέτουν τα πραγματικά δεδομένα και επιδίδει, τόσο όσον αφορά την κρίση, όσο και σε σχέση με τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Σπέρνουν σύγχυση για τις πραγματικές αντιθέσεις στη βάση των οποίων κινούνται σήμερα τα πράγματα στον πλανήτη και για τις δυνάμεις που είναι οι φορείς αυτών των αντιθέσεων. Αρνούνται να βγάλουν συγκεκριμένη πολιτική εκτίμηση για τον προσανατολισμό των εξελίξεων και για το τι αντιμετωπίζουν και τι πρόκειται να αντιμετωπίσουν οι λαοί. Κι φυσικά, στη βάση όλων αυτών, δεν αναδεικνύουν συγκεκριμένα καθήκοντα για το λαϊκό κίνημα.

Όλα αυτά δεν είναι τυχαία. Είναι συνέπεια του ιδεολογικού θεωρήματος που υποστηρίζει το ΚΚΕ για την «ιμπεριαλιστική πυραμίδα», για την άρνηση του ιμπεριαλισμού σαν το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού μέσω της αναγόρευσης όλων των χωρών σε ιμπεριαλιστικές. Είναι μια προσέγγιση που οδηγεί στην υποβάθμιση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και του ασυμβίβαστου των αντιθέσεων ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, και που αποδέχεται έτσι τη δυνατότητα διαιώνισης του συστήματος μέσα από «ελεγχόμενη καταστροφική κεφαλαίου» για το ξεπέρασμα των κρίσεων του. Το υπόβαθρο αυτού του κατασκευάσματος είναι η γραμμή του συμβιβασμού και της υποταγής στον ιμπεριαλισμό, η αποδοχή της παντοδυναμίας του, η άρνηση της αντιιμπεριαλιστικής πάλης και γενικότερα της πάλης ενάντια στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, η άρνηση της επαναστατικής ανατροπής του.

Για τον σύντροφο Άλκη με το χαμόγελο και τη φτιασιά του λαϊκού αγωνιστή!

Ένας χρόνος πέρασε κιόλας από τις 14 του περασμένου Νοέμβρη, που ο πολύτιμος σύντροφός μας Άλκης έφυγε από τη ζωή. Κι όμως, στα 32 του χρόνια κατάφερε να αφήσει βαθύ το αποτύπωμά του στις ζωές όσων τον γνώρισαν και βάδισαν πλάι του στη ζωή και τους αγώνες. Γι' αυτό και η αίθουσα του πολυχώρου ΕΝΩ, όπου πραγματοποιήθηκε η εκδήλωση τιμής και μνήμης από την Κομματική Οργάνωση Θεσσαλονίκης του ΚΚΕ(μ-λ), ήταν κατάμεστη από συντρόφους, συναγωνιστές, φίλους και συγγενείς του Άλκη από όλη την Ελλάδα. Γι' αυτό και ήταν καθ' όλη τη διάρκεια της βραδιάς διάχυτη η φόρτιση και η συγκίνηση.

Στο πρώτο μέρος της εκδήλωσης εκφωνήθηκαν ομιλίες από τις Κ.Ο. Θεσσαλονίκης και Ιωαννίνων, όπου συμμετείχε, και από τους φίλους του, που από παιδιά από τη γειτονιά, έμειναν μαζί μέχρι το τέλος. Κάθε μια από τις ομιλίες φώτιζε και μια περίοδο από τη ζωή του Άλκη και με αυτόν τον τρόπο παρατίθενται παρακάτω βιογραφικά στοιχεία του και αποσπάσματα από τις ομιλίες.

Ο Άλκης γεννήθηκε το 1992 και μεγάλωσε στην Τούμπα. Από μαθητής συνδέθηκε με το κίνημα, όταν ξέσπασαν οι μαθητικές κινητοποιήσεις και οι σχολικές καταλήψεις απέναντι στους ταξικούς φραγμούς. Πρωτοστάτησε στους μαζικούς αγώνες και τις καταλήψεις μετά τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Εντάχθηκε στη Μαθητική Αντίσταση, μπαίνοντας με πιο οργανωμένο τρόπο στους μαθητικούς αγώνες και διαμορφώνοντας παράλληλα την πολιτική του φυσιογνωμία.

«Από τα μαθητικά του χρόνια τάχθηκε ενάντια σε αυτό το βάρβαρο και καταπιεστικό σύστημα. Αναγνώρισε την επίθεση που διεξάγεται στην εκπαίδευση και στα δημοκρατικά δικαιώματα και από πολύ μικρός είχε απορρίψει τα σάπια αστικά ιδεολογήματα. Τον ατομισμό, τη θρησκεία, το αφήγημα της εθνικής ενότητας και άλλα. Ενώ ταυτόχρονα, ήταν έντονη η απέχθειά του για τους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Είχε βαθύτερες ανησυχίες και αναζητήσεις, για το δίκιο και το άδικο, για τις «αλήθειες» του συστήματος, για την προοπτική μιας άλλης κοινωνίας.

Η περίοδος του 2006-2007 και του μεγάλου φοιτητικού κινήματος τότε, τον βρίσκει στο Πειραματικό Σχολείο της Τούμπας και τροφοδοτεί το πρωτόλειο αντισυστημικό του αίσθημα και τις ανησυχίες του με πιο πολιτικά χαρακτηριστικά. Τότε είναι που έρχεται και σε επαφή με τη Μαθητική Αντίσταση. Εντάσσεται και παρεμβαίνει στο σχολείο του και στις καταλήψεις με τη γραμμή της.

Το 2008, μετά τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου αναβαθμίζει την πολιτική του συγκρότηση. Είναι βασικό μέλος του σχήματος και βοηθάει στην ανάπτυξή του. Επί της ουσίας, και χάρη σ' αυτόν, στεριώνει το σχήμα στην πόλη. Πρωτοστατεί στις καταλήψεις του Πειραματικού, παλεύει να πάρουν πιο πολιτικά χαρακτηριστικά και όχι απλά αντιμπατσικά, αντι-ΝΔ και προωθεί τον συντονισμό μεταξύ των σχολείων. Σε όλες τις διαδηλώσεις παρών. Τότε είναι που τρώμε και τα πρώτα μας χημικά σε μαθητική πορεία. Παραμένει ακλόνητος. Από τότε ακόμα ήταν σημείο αναφοράς για τους συμμαθητές του είτε συμφωνούσαν είτε διαφωνούσαν μαζί του. Κόντρα σε ένα δύσκολο κλίμα, που κυριαρχούνταν από τα αδιέξοδα της αναρχοαυτονομίας, έκανε αντι-



παράθεση και προσπαθούσε να βάλει τη γραμμή του οργανωμένου αγώνα». **Νικόλας**, παιδικός φίλος του Άλκη.

Το 2010 περνάει στην Ιατρική Σχολή Ιωαννίνων. Εντάσσεται στις Αγωνιστικές Κινήσεις και γρήγορα περνάει στην οργάνωση του ΚΚΕ(μ-λ), έχοντας διαμορφώσει την ιδεολογική και πολιτική του συγκρότηση κόντρα στην αστική ιδεολογία και απέναντι σε άλλες απόψεις και ρεύματα που γέννησε εκείνη η πλούσια πολιτική περίοδος. Συμμετέχει από την πρώτη στιγμή στο φοιτητικό κίνημα, αναλαμβάνει καθοδηγητικά καθήκοντα, είναι παρών σε όλες τις δράσεις της οργάνωσης, τους μικρούς και μεγάλους αγώνες του λαού στην πόλη των Ιωαννίνων.

«Η ένταξή του στην οργάνωση ήδη από το β' έτος απελευθέρωσε τις δυνατότητές του. Έμαθε πώς να προκαλεί τη μαζική κίνηση από τα κάτω, πώς να εντοπίζει τα ζητήματα, να ενώνει τους ανθρώπους, να υπηρετεί την κοινή δράση και πλάι σ' αυτό ήταν αυτός που βοήθησε να ανοίξουν τον βηματισμό τους, τον πολιτικό τους βηματισμό, οι Αγωνιστικές Κινήσεις στο Πανεπιστήμιο. Ήταν η περίοδος της ραγδαίας ανάπτυξής μας και ο Άλκης ήταν στην πρώτη γραμμή αυτής της κίνησης.

Η καθοδήγησή του στο σχήμα των Αγωνιστικών Κινήσεων μέχρι τώρα αποτελεί παράδειγμα προτύπου λειτουργίας. Η αγάπη των συμφοιτητών του και οι αντιπαραθέσεις του στην Ιατρική αποτελούν κατάκτηση στην προσέγγιση του λαϊκού αγωνιστή. Αποτελεί παράδειγμα για το πώς η ντομπροσύνη και η τιμιότητα, όταν μπολιαστούν με λαϊκές, εργατικές επιρροές, χτίζουν ένα πρότυπο κομμουνιστή.

Ο Άλκης έσκαγε και γάιδαρο αν διαφωνούσε ή δεν πείθονταν, και 3 το πρώι και 6 το πρώι, αρκεί να λυθεί το ζήτημα. Αυτός είναι ο μαχητής που θαυμάσαμε, της συγκέντρωσης στο ουσιαστικό, στο αποτέλεσμα. Επίσης, όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό, αυτά είναι τα στοιχεία που διατήρησε μέχρι και την τελευταία περίοδο». **Θάνος**, Κ.Ο. Ιωαννίνων του

ΚΚΕ(μ-λ).

Την περίοδο της καραντίνας επιστρέφει στη Θεσσαλονίκη και παρεμβαίνει κόντρα στους αποκλεισμούς και τις απαγορεύσεις μαζί με την οργάνωση. Το 2021 πάει φαντάρος στον Έβρο και το 2022 διορίζεται ως ειδικευόμενος Παθολόγος στο ΓΝ Θεσσαλονίκης «Γ. Παπανικολάου». Σχεδόν ταυτόχρονα, τον Νοέμβρη του 2022, διαγιγνώσκεται με καρκίνο.

«Ο Άλκης ήταν άνθρωπος ειλικρινής. Δεν του άρεσε να μασάει τα λόγια του. Δεν έθετε τα ζητήματα διπλωματικά, αλλά με ευθύτητα. Ήταν απαιτητικός. Ήταν ένας σύντροφος που μιλούσε συχνά με αυστηρότητα, κάνοντας σκληρή αντιπαράθεση ή και κριτική. Ήθελε να είναι να είναι παραγωγικός με τη στάση του. Ήταν λιτός στον λόγο. Επέλεγε να πει μόνο αυτά που θεωρούσε ουσιαστικά. Είχε ιδεολογικό επίπεδο και όταν χρησιμοποιούσε τη θεωρία, το έκανε προσεκτικά με τρόπο που να δίνει με την πράξη. Είχε οξυμένο κριτήριο και δεν χαρίζονταν σε ρεφορμιστές και αντίπαλα ιδεολογικά ρεύματα. Την ίδια στιγμή, είχε τη σεμνότητα να παίρνει βοήθεια όταν κάτι τον ξεπερνούσε.

Ο Άλκης ήταν άνθρωπος υπεύθυνος, και σαν φίλος και σαν σύντροφος. Ήξερες ότι δεν θα σε «πουλήσει». Ήταν σύντροφος που διακρίνονταν από συνειδητή πειθαρχία και σεβασμό στη συλλογικότητα. Ήταν άνθρωπος θαρραλέος και τσαμπουκάς. Δεν φοβόταν όταν δημιουργούταν κίνδυνος, ίσα ίσα πείσμωνε και ατσάλωνε. Ήταν οξύθυμος απέναντι στην κοροϊδία κάθε είδους και φρόντιζε πάντα να την καταδεικνύει. Είχε βαθύ ταξικό μίσος απέναντι στην εκμετάλλευση.

Ήταν σημείο αναφοράς για τους φίλους του. Ιδιαίτερη αγάπη είχε στη μουσική, στα γλέντια και στο πολιτικό τραγούδι, που αποτύπωνε τους αγώνες του λαού. Άλλωστε, οι άνθρωποι που αγωνίζονται, που στρατεύονται, ξέρουν ότι η ζωή

των λαϊκών ανθρώπων μετρίεται σε τέτοιες στιγμές. Και ο Άλκης μας χάρισε πολλές.

Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά που αναφέρθηκαν, και τον έκαναν τόσο αγαπητό, φανερώθηκαν στο έπακρο στην πάλη του ενάντια στην ασθένεια. Από την πρώτη μέρα της διάγνωσης, μέχρι την τελευταία. Γιατί το υπόβαθρο, οι εμπειρίες του και η συγκρότησή του, του υπαγόρευαν ότι δεν απομένει άλλη εκδοχή από το να το παλέψει. Αυτός ήταν ο σύντροφός μας. Γι' αυτό είμαστε περήφανοι που υπήρξαμε δίπλα του». **Κώστας**, Κ.Ο. Θεσσαλονίκης του ΚΚΕ(μ-λ).

Στο δεύτερο μέρος της εκδήλωσης, προβλήθηκε φωτογραφικό υλικό από προσωπικές και κινηματικές στιγμές της ζωής του. Ακολούθησε μουσικό πρόγραμμα με φαγητό και ποτό, ένα γλέντι, όπως εκείνα που αγαπούσε.

Με πολύ χιούμορ, ειλικρινής και ντόμπρος καθώς ήταν ο Άλκης, ο Νικόλας σκέφτηκε ότι θα έλεγε πως είναι μεταφυσικό να μαντεύουμε και να ερμηνεύουμε τις επιθυμίες του για τη διοργάνωση της εκδήλωσης.

Έναν χρόνο μετά, σύντροφέ μας, μας λείπεις κάθε μέρα, μα καθόλου μεταφυσικά, σε συναντάμε στα ποτήρια που τσουγκρίζουμε λέγοντας τις ιστορίες σου, στην έμπνευση που γέννησες για τον δρόμο που πρέπει να χαράξουμε, στη δύναμη που μόλιασες τα βήματά μας, στην πίστη ότι η σαπίλα αυτού του συστήματος δεν είναι μονόδρομος για τον λαό και την εργατική τάξη, όταν σκεφτόμαστε το χαρακτηριστικό πηγαίο χαμόγελό σου και ασυναίσθητα χαμογελάμε κι εμείς.

Προσφορές

500 ευρώ προσφέρουν στη μνήμη του Άλκη Γραβάνη-Αποστολόπουλου οι γονείς του Ελένη και Χρήστος και ο αδελφός του Ιάσωνας.

Σύντροφοι, συναγωνιστές και φίλοι του Άλκη, έναν χρόνο μετά την απώλεια του συντρόφου μας, προσφέρουν 533 ευρώ.

Βιοπαλαιστές αγρότες-κτηνοτρόφοι

Στον δρόμο για την ανατροπή της ανταγροτικής πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ-ΚΑΠ

Εγκρίθηκε τελικά από την ΕΕ το ελληνικό Action Plan 2 για τον ΟΠΕΚΕΠΕ, όπως μας ενημέρωσαν με απανωτές ανακοινώσεις, συνεντεύξεις και δελτία τύπου οι Τσιάρας και Χατζηδάκης εκ μέρους της κυβέρνησης. Ταυτόχρονα, τέθηκε σε δημόσια διαβούλευση και το νομοσχέδιο για τη μετάβαση του ΟΠΕΚΕΠΕ στην ΑΑΔΕ και έτσι, σύμφωνα πάντα με τις κυβερνητικές ανακοινώσεις, από τέλη Νοέμβρη-αρχές Δεκεμβρη «ξεκλειδώνουν» επιτέλους οι πληρωμές των αγροτικών επιδοτήσεων, με πρώτη την πληρωμή της βασικής ενίσχυσης του 2025 (προκαταβολή) που είναι και το μεγαλύτερο μέρος από αυτά που ΕΕ και κυβέρνηση χρωστάνε στους αγρότες. Μόνο που και αυτή η προκαταβολή της βασικής ενίσχυσης προβλέπεται κουτσουρεμένη, αφού από τα 476 εκατ. πέρσι, φέτος θα καταβληθούν μόνο 363 εκατ. ενώ 44.343 αγρότες θα εξαιρεθούν της πληρωμής «λόγω ελέγχων», όπως ανακοίνωσαν Τσιάρας και Χατζηδάκης σε κοινή τους συνέντευξη (27/11). Οι δυο τους θριαμβολογούν και αλληλοσυγχαίρονται γιατί «κατάφεραν» να φτάσουμε στον Δεκέμβρη, παραμονές γιορτών, για να γίνουν πληρωμές που άλλοτε γίνονταν από τα μέσα Οκτώβρη! Θριαμβολογούν για τα 363 εκατ. που άρχισαν να μοιράζονται, όταν αυτά που οφείλονται στους αγρότες είναι πάνω

από 3,7 δισ. Εκατοντάδες εκατομμύρια λείπουν από τις τσέπες των αγροτών και χιλιάδες τα αγροτικά νοικοκυριά που αντιμετωπίζουν πραγματικό πρόβλημα επιβίωσης. Εκατοντάδες εκατομμύρια που οφείλονται για προγράμματα 2024 και 2025, Μέτρο 23, αποζημιώσεις ΕΛΓΑ, αποζημιώσεις Daniel, έκτακτη ενίσχυση κτηνοτρόφων για τις θανατώσεις ζώων λόγω ευλογιάς, υπόλοιπο 30% της βασικής ενίσχυσης κ.α. Είναι χαρακτηριστικό ότι 2 χρόνια μετά τον Daniel είναι πάνω από 10.000 οι φάκελοι που εκκρεμούν και χιλιάδες οι πλημυροπαθείς που ακόμα περιμένουν αποζημιώσεις!

Δεν είναι βέβαια μόνο ο ΟΠΕΚΕΠΕ και μόνο το Action Plan 2, όπως αποπροσανατολιστικά θέλει να μας το παρουσιάζει η κυβέρνηση και τα κόμματα του «ευρωμονόδρομου». Ακόμα και να «εξυγιανθεί» ο ΟΠΕΚΕΠΕ, ακόμα και να ομαλοποιηθούν οι πληρωμές των επιδοτήσεων, η πολιτική της ΚΑΠ και της ΕΕ που φτωχοποιεί και ξεκληρίζει τους φτωχομεσαίους αγρότες θα συνεχιστεί και θα βαθαίνει χρόνο με το χρόνο. Ιδι-



αίτερα με το νέο πολυετές δημοσιονομικό πλαίσιο της ΕΕ για την 7ετία 2028-2034, όπου τα κονδύλια για την αγροτική πολιτική από 23% μειώνονται στο 14% και ο προϋπολογισμός για την ΚΑΠ από τα 386 δισ. μειώνεται στα 300 δισ., ώστε να εξυπηρετηθούν οι νέες προτεραιότητες της ΕΕ για στρατιωτικοποίηση των

οικονομιών και «στροφή» κεφαλαίων στους εξοπλισμούς και την πολεμική βιομηχανία. Και ούτε φυσικά «ξεμπέρδεψε» η κυβέρνηση με την ευρωπαϊκή εισαγγελία και τις «κίτρινες κάρτες» των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών, ιδίως μετά και την πρόσφατη made in USA ενεργειακή «αναβάθμιση» της χώρας...

Από την άλλη, οι πληρωμές που ανακοινώνονται ή που άρχισαν δειλά-δειλά να γίνονται, δεν πρόκειται να λύσουν τα προβλήματα επιβίωσης της φτωχομεσαίας αγροτιάς. «Από τη μια τσέπη θα μπουκναι από την άλλη θα βγουν» όπως λένε οι αγρότες, αφού εκτός από τα χρέη σε τράπεζες και εμπόρους θα πρέπει να καλυφθεί και η ζημιά της φετινής καλλιεργητικής χρονιάς. Μια χρονιά που σε βασικά αγροτικά προϊόντα (καλαμπόκι, σιτάρι, βαμβάκι κ.α.) οι τιμές πώλησης ήταν οι χαμηλότερες των τελευταίων ετών. Τιμές που δεν καλύπτουν ούτε καν τα καλλιεργητικά έξοδα και που «έβαλαν μέσα» χιλιάδες αγροτικά νοικοκυριά. Δικαιολογημένη λοιπόν η οργή και η αγανάκτηση που καθημερινά φουντώνουν μέσα στον αγροτόκοσμο.

Αυτή η οργή και η αγανάκτηση του αγροτόκοσμου καταγράφηκαν και στο συλλαλητήριο αγροτοκτηνοτρόφων που έγινε στις 11 Νοέμβρη στην Αθήνα, μετά από κάλεσμα της ΕΘΕΑΣ. Καταγράφηκαν επίσης και με τη μαζική συμμετοχή στις συσκέψεις και συγκεντρώσεις που διοργανώνονται αυτές τις μέρες από Ομοσπονδίες, αγροτικούς συλλόγους και την ΠΕΜ σε Φάρσαλα, Νίκαια, Παλαμά κ.λπ. Αυτή η οργή και η αγανάκτηση πρέπει και μπορούν να βρουν διέξοδο στον δρόμο του αγώνα. Με μαζική συμμετοχή στα μπλόκα και τις κινητοποιήσεις που έχουν αποφασιστεί για τις επόμενες ημέρες από αγροτικές ομοσπονδίες και συλλόγους. Όχι σαν μια απλή διαμαρτυρία για να «καταγραφούν» και να «αναδειχτούν» τα προβλήματα του αγροτόκοσμου, αλλά στη γραμμή της σύγκρουσης με την πολιτική κυβέρνησης-ΚΑΠ-ΕΕ. Για να ανατραπεί η ανταγροτική πολιτική που φτωχοποιεί και ξεκληρίζει τη φτωχομεσαία αγροτιά. Για τιμές στα προϊόντα και εισόδημα για τους βιοπαλαιστές αγρότες που να καλύπτει το κόστος της ζωής. Με οργάνωση-αγώνα-διεκδίκηση για ζωή και μέλλον.

Οι δηλώσεις Δένδια για φέρετρα με σημαίες σκιαγραφούν το μέλλον των λαών

Ο υπουργός Άμυνας Νίκος Δένδιας, σε δηλώσεις του στο συνέδριο «Athens Security Forum», περιέγραψε με λίγες μόνο φράσεις το μαύρο μέλλον που προετοιμάζεται για τους λαούς του κόσμου. Αυτό του πολέμου, της εξαθλίωσης, της υποταγής και της καταστροφής. Συγκεκριμένα, θέλοντας να υπερασπιστεί την τροχιά στρατιωτικοποίησης των ευρωπαϊκών οικονομιών, τόνισε πως οι εξοπλισμοί, τα οπλικά συστήματα που στέλνονται στην Ουκρανία και η οικοδόμηση αμυντικής βιομηχανίας, αν και σε σωστή κατεύθυνση, δεν αρκούν! Χρειάζεται παράλληλα αλλαγή της κουλτούρας των ευρωπαϊκών κοινωνιών όσον αφορά την προοπτική του πολέμου. Αυτολεξεί: «το πρώτο προαπαιτούμενο είναι η αλλαγή κουλτούρας των ευρωπαϊκών κοινωνιών και η επιστροφή σε πνεύμα αυτοθυσίας που ο Ευρωπαίος θα έχει μέσα στην συνείδησή του, ότι μπορεί να χρειαστεί να θυσιάσει για να υπερασπίσει τα δικαιώματα τα οποία απολαμβάνει. Σήμερα η Ευρώπη δεν αντέχει να δει φέρετρα με σημαία πάνω... Οι ΗΠΑ είναι εθισμένες σε αυτό το θέαμα».

Με απλά λόγια, ο υπουργός Άμυνας της χώρας θεωρεί αναγκαίο βήμα για την Ευρώπη να συνηθίσει στην όψη νεκρών, στα φέρετρα που θα φέρουν σημαίες, όπως συμβαίνει στην Αμερική. Να συνηθίσουμε στον θάνατο, να στρατευούμε πίσω από τις επιδιώξεις

των μεγάλων αφεντικών του πλανήτη. Αναδεικνύει, πως οι λαοί πρέπει να «εκπαιδευτούν» και να καλλιεργήσουν συνείδηση τέτοια που θα ευνοεί τον πόλεμο, που θα φαντάζει λογικό το να σφαγιάζεται η νεολαία, που θα νομιμοποιεί τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία, με την έναρξή του το 2022, έβαλε ολόκληρη την ανθρωπότητα σε μία νέα φάση. Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, που αδυνατεί να λύσει τα αδιέξόδα του, οδηγείται στην σύγκρουση και στον πόλεμο. Οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις, κυρίως μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας, και η έκφρασή τους στο πεδίο της Ουκρανίας, αναδεικνύουν νέες απαιτήσεις από τις χώρες της περιοχής, πόσο μάλλον από χώρες εξαρτημένες σαν την Ελλάδα. Τόσο σε εξοπλισμούς και οπλικά συστήματα, όσο και στην πολιτική και γεωστρατηγική αξιοποίηση των λαών της Ευρώπης προς αυτή την κατεύθυνση, ώστε να είναι διατεθειμένοι να γίνουν κρέας στα κανόνια των ιμπεριαλιστών, να θυσιάσουν για ξένα συμφέροντα, να είναι διαθέσιμοι για το μακελειό του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου.

Σε αυτή την πραγματικότητα προσπαθεί να μας προσαρμόσει ο Δένδιας, να υπενθυμίσει στις χώρες της Ευρώπης πως πρέπει με γρηγορότερους ρυθμούς να καλλιεργηθεί το πνεύμα του πολέμου και της αυτοθυσίας.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως παρατηρείται μια δεξιά μετατόπισή του πολιτικού σκηνικού, ιδιαίτερα στην Ευρώπη, με την άνοδο της ακροδεξιάς σε πολλές χώρες. Στην πραγματικότητα, αυτή η μετατόπιση έρχεται ακριβώς για να εξυπηρετήσει την προοπτική του πολέμου. Τόσο με το φασιστικό δηλητήριο, αλλά και με την επίσημη πολιτική του συστήματος, που προχωρά την φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής. Που καταργεί κεκτημένα δημοκρατικά, συνδικαλιστικά και πολιτικά δικαιώματα, που εξαθλιώνει τον λαό και τον κάνει αναλώσιμο, που προσπαθεί με νύχια και με δόντια να κάνει τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού να μοιάζει λογική. Σε αυτό το πολιτικό πλαίσιο, ο υπουργός προσπαθεί να πάει τη συζήτηση ένα βήμα παραπέρα.

Οι δηλώσεις του Δένδια δεν είναι εκτός χρόνου, δεν είναι εκτός τόπου. Περιγράφουν τους όρους προετοιμασίας του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου. Οι λαοί δεν πρέπει να θυσιάσουν στο επόμενο σφαγείο που τους ετοιμάζουν. Πρέπει να οικοδομήσουν τους όρους αποτροπής του πολέμου, στην κατεύθυνση της φιλίας και της αλληλεγγύης των λαών. Στη συγκρότηση αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος που θα γίνει φραγμός στα σχέδιά τους. Όσο οι ιμπεριαλιστές ακονίζουν τα σπαθιά τους, οι λαοί να βγουν μπροστά και να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους.

Προς «αναθεώρηση» η Σύμβαση της Γενεύης για τους Πρόσφυγες;

Εντείνονται οι φωνές στη χώρα μας αλλά και παγκοσμίως που ζητούν «απαγκίστρωση» από οποιαδήποτε υποχρέωση προστασίας των κολασμένων της γης. Τα ακροδεξιά πυρά εστιάζουν τελευταία στη Σύμβαση της Γενεύης για τους Πρόσφυγες («ΣτΓ»).

Τι είναι η ΣτΓ;

Η ΣτΓ είναι το θεμελιώδες νομικό κείμενο σχετικά με τα ζητήματα των προσφύγων. Σε αυτή συναντάμε: (α) Ορισμό του πρόσφυγα. (β) Την αρχή της μη επαναπρώθησης, δηλαδή της απαγόρευσης απέλασης ή επιστροφής προσφύγων σε εδάφη κρατών όπου απειλείται η ζωή ή/και η ελευθερία τους. (γ) Κατοχύρωση του δικαιώματος κάθε ανθρώπου να υποβάλει αίτηση προκειμένου να αναγνωριστεί ως πρόσφυγας και της προσωρινής προστασίας του ενόσω εξετάζεται η αίτησή του.

Χωρίς αυταπάτες για το παρελθόν

Ποτέ δεν είχαμε αυταπάτες πως ο καπιταλισμός - ιμπεριαλισμός έχει «ανθρωπιστικά» χαρακτηριστικά. Θεωρούμε πως οι όποιες ανθρωπιστικού τύπου «μεταρρυθμίσεις» προέκυψαν τον προηγούμενο αιώνα υπήρξαν εξαμβλώματα για το σύστημα. Εξαμβλώματα που αναγκάστηκε να ανεχθεί αφενός για λειτουργικούς λόγους και αφετέρου διότι τελούσε υπό τον φόβο του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος.

Ως εκ τούτου θεωρούμε πως η ΣτΓ αντανakλά αφενός λειτουργικές αναγκαιότητες του σκλαβοπάζαρου ανθρωπίνου δυναμικού μεταξύ των καπιταλιστικών κρατών και αφετέρου το φόβο των τελευταίων πως, αν δεν παρουσιάσουν ένα πέπλο «ανθρωπισμού» προς τους «υποτελείς» τους, θα βρεθούν προ δυσάρεστων εκπλήξεων.

Καπιταλιστικές αναγκαιότητες και ιεραρχίες σήμερα

Τα πράγματα έχουν αλλάξει. Σήμερα βαδίζουμε μέρα τη μέρα προς τον Γ' ΠΠ. Χώρες κομματίζονται ξανά. Οι λαοί του κόσμου καλούνται να μάθουν πως «έτσι είναι τα πράγματα». Να ξεχάσουν «ανθρωπισμούς» και να εμποτιστούν με το ακροδεξιό δηλητήριο. Το σύστημα έχει μεν ανάγκη τα φθηνά εργατικά χέρια, αλλά βρίσκεται σε συνεχόμενη κρίση. Γι' αυτό και στην πραγματικότητα η ΣτΓ έχει καταστεί ένα πουκάμισο αδειανό, το οποίο οι πιο επιθετικοί κύκλοι του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού θέλουν να πετάξουν στον κάλαθο των αχρήστων και επισήμως.

Πρωθούμενες «αναθεωρήσεις»

Αν οι πυλώνες της ΣτΓ είναι οι ως άνω τρεις, το σύστημα και οι κυβερνήσεις του κάνουν ό,τι μπορούν αρχικά για να τους προσπεράσουν εν τοις πράγμασι και στη συνέχεια να τους καταργήσουν και επισήμως:

1. Παραπέρα ψαλίδισμα της ήδη πετσοκομμένης έννοιας του πρόσφυγα

Έχουμε έρθει αρκετές φορές αντιμέτωποι με την αντιδραστική προσπάθεια διαχωρισμού των κολασμένων της γης σε «πρόσφυγες» και «μετανάστες». Οι παράγοντες του συστήματος όμως δεν μένουν καν εκεί. Αντιθέτως, στη χώρα μας, π.χ., προσπαθούν καθημερινά μέσω του υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου, των Γραφείων Ασύλου και των δικαστικών αρχών να «πετσοκόψουν» την έννοια του πρόσφυγα. Χιλιάδες άνθρωποι που προέρχονται από εμπόλεμες ζώνες έχουν δει τις αιτήσεις τους να απορρίπτονται επειδή μπορεί να ανήκουν σε μια μειονότητα που «δεν κινδυνεύει αρκετά». Ομοίως χιλιάδες Σύροι πρόσφυγες καλούνται να επιστρέψουν στην πατρίδα τους επειδή δήθεν η κατάσταση μετά την ανατροπή Άσαντ έχει «σταθεροποιηθεί»! Σήμερα λοιπόν, απανταχού ακροδεξιοί κύκλοι, που πλέον απολαμβάνουν και κυβερνητικούς θώκους, επιθυμούν το ψαλίδισμα της έννοιας του πρόσφυγα να προχωρήσει περισσότερο διά της αναθεωρήσεως της ΣτΓ. Οφείλει δε να υπογραμμίσει κανείς τη ρατσιστική θέρμη με την οποία εργάζονται αμερικάνοι και ευρωπαίοι αξιωματούχοι προκειμένου να αποκλείσουν από το δικαίωμα παροχής ασύλου κυρίως ανθρώπους προερχόμενους από αραβικά κράτη και μουσουλμάνους το θρήσκειμα.

2. Νομιμοποίηση των pushbacks που ήδη συμβαίνουν

Ζούμε στη χώρα του Ναυαγίου της Πύλου. Στη χώρα που οι εικόνες των «κομάντο» του Λιμενικού που διεμβολίζουν βάρκες με γυναικόπαιδα γίνονται «viral» με καθοδήγηση και επαίνους των καλοταϊσμένων ΜΜΕ. Που δεν διστάζει να επιχειρηματολογήσει ως κράτος πως η απώθηση προσφυγικών ροών από το Αιγαίο προς τα μικρασιατικά παράλια «δεν είναι παράνομη επαναπροώθηση» αφού η Τουρκία τού κατά τα άλλα «σουλτάνου Ερντογάν» είναι δήθεν «ασφαλής χώρα»! Που ζηλεύει τα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων που έκτισε η Μελόνη στην «ασφαλή» Αλβανία και οραματίζεται business με τον γερμανικό ιμπεριαλισμό στην Αφρική, όπου και προγραμματίζεται να κατασκευαστεί αντίστοιχου τύπου στρατόπεδο συγκέντρωσης στο οποίο θα επαναπροωθούνται της γης οι κολασμένοι από την Ευρώπη. Πάνω σε αυτά τα δεδομένα δεν λείπουν πλέον και οι φωνές που ζητούν την πλήρη κατάργηση της απαγόρευσης των pushbacks.

3. Άρση ακόμη και του δικαιώματος υποβολής αίτησης για χορήγηση διενθούς προστασίας

Το ελληνικό κράτος έχει αναστείλει πανηγυρικά τη ΣτΓ σε δύο περιπτώ-

σεις: Στην περίπτωση των Καστανιών Έβρου το 2020, οπότε χαρακτήρισε ως «εισβολή» και «απειλή της εθνικής ασφάλειας» την προσέγγιση στα σύνορα μεγάλου αριθμού αιτούντων άσυλο, προσφύγων και μεταναστών. Και στην περίπτωση των προσφυγικών ροών που προσέγγισαν την Κρήτη το πρόσφατο καλοκαίρι από τη Βόρεια Αφρική, γεγονός που στάθηκε ικανό να οδηγήσει πρώτη φορά στα χρονικά σε νομοθέτηση της αναστολής εφαρμογής της ΣτΓ για τους συγκεκριμένους πληθυσμούς. Αυτό που οραματίζονται ο Πλεύρης και οι λοιποί -κυβερνητικοί και μη- ακροδεξιοί κύκλοι είναι η θεσμοθέτηση αυτής της κατάστασης, ήτοι η πρόβλεψη δικαιωμάτων «αναστολής» εφαρμογής της ΣτΓ για κάθε κράτος το οποίο θεωρεί πως «βάλλεται η εθνική του κυριαρχία».

Αντί επιλόγου

Δεν «κλαίμε» για τον «χαμένο ανθρωπισμό» των διεθνών συμβάσεων. Αναγνωρίζουμε φίλους και εχθρούς, ώστε να παλέψουμε, Έλληνες και ξένοι, κόντρα στην αστική μας τάξη, η οποία παίζει ρόλο «δουλεμπόρου» προς τα αφεντικά της, θυσιάζοντας τις ζωές όλων μας.

Γάζα

Τα σχέδια διχοτόμησης δεν σταματούν τη παλαιστινιακή αντίσταση!

Τα σχέδια για τον αφανισμό της Παλαιστίνης από τον χάρτη συνεχίζονται με αμείωτο ρυθμό. Στις 18 Νοεμβρίου το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ ενέκρινε το σχέδιο των ΗΠΑ για τη Γάζα. Σκόπιμα ασαφές, προβλέπει τη δημιουργία ενός «συμβουλίου ειρήνης», η σύσταση του οποίου είναι ακαθόριστη, εκτός του επικεφαλής που θα είναι ο Τραμπ. Θα αναπτυχθεί μια «Διεθνής Δύναμη Σταθεροποίησης» (ακόμη δεν είναι βέβαιο ποιες χώρες θα συμμετέχουν), η οποία σε συνεννόηση με το Ισραήλ και την Αίγυπτο θα επιβάλει την αποστρατιωτικοποίηση της Γάζας μέσω αφοπλισμού του λαού της και της καταστροφής των στρατιωτικών υποδομών. Αυτή η μεταβατική Αρχή θα επιβλέπει την ανοικοδόμηση, την ασφάλεια, την οικονομική ανάκαμψη της περιοχής αλλά και την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας. Στόχος, η παλαιστινιακή «αυτοδιάθεση».

Το «ζουμί» στην υπόθεση βρίσκεται στις ζυμώσεις που οδήγησαν σ' αυτό το ψήφισμα και στις αντιδράσεις που ακολούθησαν. Ιδιαίτερη σημασία έχει η στάση της Ρωσίας και της Κίνας. Οι δύο χώρες απείχαν από την ψηφοφορία, ενώ θα μπορούσαν να ασκήσουν βέτο και να εμποδίσουν την έγκρισή του. Η Ρωσία, μάλιστα, έκανε λόγο για δικό της σχέδιο. Τελικά «αναγνωρίζει τις άοκνες προσπάθειες των μεσολαβητών χωρίς τις οποίες η πολυαναμενόμενη εκκευρία και η απελευθέρωση ομήρων και κρατουμένων δεν θα ήταν δυνατές». Διέλυσε με αυτήν τη δήλωση την ελπίδα και αυταπάτη κάθε αφελούς που θεωρεί πως η Ρωσία είναι το «αντίπαλο δέος» και ο «υπερασπιστής

των δικαίων των λαών». Ρωσία και ΗΠΑ είναι αντίπαλοι, όχι εχθροί.

Εχθροί και των δύο είναι οι λαοί. Η Ρωσία δίνει το παρών, προσπαθεί να κρατηθεί σε μια κρίσιμη γεωστρατηγικά περιοχή, εκφράζει τις «ανησυχίες» της ως προς την αποτελεσματικότητα του σχεδίου, αλλά σε καμία περίπτωση δεν υποστηρίζει το δικαίωμα ενός λαού στην πατρίδα του και δεν είναι διατεθειμένη να ευνοήσει τον αγώνα του για την απόκτησή της.

Το Ισραήλ «θορυβήθηκε» από την αναφορά στην αυτοδιάθεση της Παλαιστίνης. Η τελική διατύπωση ότι «ενδέχεται» να δημιουργηθούν οι όροι για σχετικές συζητήσεις και διαπραγματεύσεις για ειρηνική συμβίωση με ακαθόριστο χρονικό ορίζοντα ικανοποιεί τον Νετανιάχου, ο οποίος δήλωσε πως το Ισραήλ «τείνει το χέρι σε όλους τους γείτονές του (...) τους καλεί να αποκαταστήσουν τις σχέσεις τους με το Ισραήλ και να ενωθούν μαζί του για την εκδίωξη της Χαμάς και των υποστηρικτών της από την περιοχή». Ξέχασε, βέβαια, να προσθέσει ότι αυτό το χέρι είναι βαριά οπλισμένο από τους Αμερικάνους για να τρομοκρατήσει και να μακελέψει τους γείτονές του, όπως αποδεικνύει με τους βομβαρδισμούς στο Λίβανο παρά την εκκευρία.

Οι αραβικές χώρες χαιρέτισαν το ψήφισμα, καθώς ευελπιστούν σε κάποιο ρόλο στην «επόμενη μέρα» της Γάζας. Μόνη και σταθερά θλιβερή η Παλαιστινιακή Αρχή είδε το ψήφισμα αυτό ως ένα «απαράιτητο πρώτο βήμα» σε μια «μακρά πορεία προς την ειρήνη». Τόσο μακρά που χάνεται στα βάθη του χρόνου, θα συμ-

πληρώναμε.

Η Χαμάς ήταν η μόνη που απέρριψε ευθαρσώς το ψήφισμα, εύστοχα το χαρακτηρίζει «διεθνή μηχανισμό κηδεμονίας στη Λωρίδα της Γάζας» και επιμένει ότι ούτε η ίδια ούτε και καμία άλλη οργάνωση δεν θα παραδώσουν τα όπλα στον εχθρό και η παλαιστινιακή αντίσταση θα συνεχιστεί.

Η εκκευρία των 5 ημερών

Πρόσφατα δημοσιεύτηκε μια ανάλυση στο Al Jazeera σχετικά με την εφαρμογή της εκκευρίας. Οι σιωνιστές την έχουν παραβιάσει περίπου 400 φορές. Από τις 10 Οκτωβρίου που τέθηκε σε ισχύ και για έναν μήνα, μόνο 5 ημέρες δεν εξαπέλυσαν επιθέσεις. Ο αιματηρός (συντηρητικός) απολογισμός αυτών των ημερών είναι 345 νεκροί και 889 τραυματίες. Φωτογραφίες που δημοσιεύει ο Guardian επιβεβαιώνουν ότι η Λωρίδα της Γάζας έχει μετατραπεί σε κρανίου τόπο, με το λαό της να στριμώχνεται σε μια λεπτή παραλιακή γραμμή. Η λεγόμενη κίτρινη γραμμή μετατοπίζεται όλο και πιο δυτικά και παγώνεται η διχοτόμηση. Το πέρασμα Ζικίμ άνοιξε για να αρχίσει η διανομή ανθρωπιστικής βοήθειας απευθείας στη βόρεια Γάζα, χωρίς, όμως, να βελτιώνεται η κατάσταση.

Μακελειό και στη Δυτική Όχθη

Οι δολοφονικές επιθέσεις είναι τόσο πολλές και βίαιες που η ισραηλινή αστυνομία αναγκάστηκε να συλλάβει δύο έφη-

Το σχέδιο «ειρήνης» Τραμπ για Ουκρανία χάθηκε στη διαδρομή

Διαμορφώνονται νέοι όροι σύγκρουσης Δύσης/NATO-Ρωσίας;

«Καμία σύγκρουση δεν παρατείνεται πέρα από το σημείο όπου παύει να εξυπηρετεί τον μεγάλο στρατηγικό άξονα. Τότε η ειρήνη δεν επιβάλλεται από τους αντιπάλους, αλλά από τις προτεραιότητες της υπερδύναμης»

H. Kissinger: «Στοχασμοί για τη Γεωπολιτική Ισορροπία»

Στόχευαν τα 28 σημεία του «σχεδίου Τραμπ» να αποτελέσουν αφετηρία «τερματισμού του πολέμου στην Ουκρανία», προς εξυπηρέτηση άλλων προτεραιοτήτων, που στοχάζεται ο Κίσινγκερ;

Υπάρχει, σε πλήθος αναλύσεων, η άποψη ότι για την Ουάσινγκτον αυτός ο πόλεμος έχει πάψει να εξυπηρετεί τις αμερικανικές προτεραιότητες, αφού διακυβεύονται σημαντικότερες εστιάσεις, ιδιαίτερα στον Ειρηνικό Ωκεανό. Ωστόσο οι εστιάσεις της αμερικανικής υπερδύναμης είναι συνάρτηση των βασικών της στρατηγικών. Και στην Ουκρανία απέναντι είναι ο βασικός στρατηγικός αντίπαλος, και μάλιστα σε τροχιά ανάκαμψης, που σε καμιά περίπτωση οι προτεραιότητες των ΗΠΑ δεν μπορεί να το αγνοήσουν.

Την προηγούμενη βδομάδα, αρχικά

από διαρροές σε αμερικάνικα ΜΜΕ και στη συνέχεια σε πλήρη μορφή, κυκλοφορεί από την κυβέρνηση των ΗΠΑ η πρόταση/σχέδιο 28 σημείων για τον τερματισμό του πολέμου στην Ουκρανία. «Σχέδιο» το οποίο σε γενικές γραμμές καλεί το Κίεβο να παραχωρήσει εδάφη, να αποδεχτεί περιορισμούς στο στρατό του και να παραιτηθεί από τις φιλοδοξίες ένταξης στο NATO. Ως αντάλλαγμα προσφέρει αόριστες υποσχέσεις για εγγυήσεις ασφαλείας. Αρχικά ο Τραμπ, απαιτώντας από τον Ζελένσκι να εγκρίνει το σχέδιο ως τις 27 Νοέμβρη, του προσδίνει μορφή τελεσιγράφου. Σημαντικό στοιχείο του σχεδίου είναι ότι το «κόστος» αυτού του συμβιβασμού φορτώνεται στην Ευρώπη. Στη συνέχεια, συνέντευξή του αμερικανού ΥΠΕΞ Ρούμπιο αποκαλύπτει ότι το έγγραφο δεν εκφράζει επίσημες θέσεις των ΗΠΑ(!). Είναι απλώς αφετηρία για συνομιλίες, που περιέχει «κατάλογο ρωσικών επιθυμιών»(!), θολώνοντας ακόμη περισσότερο το τοπίο γύρω από αυτή την πρωτοβουλία.

Αλλά τι ακριβώς είναι αυτή η πρωτοβουλία; Ένας οδικός χάρτης για μόνιμη ειρήνη; Υποχώρηση των ΗΠΑ στις ρωσικές επιδιώξεις; Ένας τρόπος για να ωθηθεί η Ρωσία να δεχθεί «μέρος από το όλον»; Ένα σχέδιο για ενίσχυση της πίεσης στη Ρωσία μελλοντικά; Τα δύο πρώτα αποτελούν υλικό θεωρητικών σεναρίων. Τα άλλα δύο εμπεριέχουν στοιχεία αξιοποίησης ενός προσωρινού συμβιβασμού και από τις δύο πλευρές.

Το σίγουρο είναι «τι δεν είναι». Δεν είναι σχέδιο συμφωνίας που να αποσκοπεί σε εδραίωση «μόνιμης και αμοιβαίας επωφελούς σχέσης» των κύριων στρατηγικών ανταγωνιστών. Σύμφωνα με το POLITICO, «η Δύση πουλάει ειρήνη για να αγοράσει πόλεμο». Ωστόσο, πίσω από τα επικοινωνιακά πυροτεχνήματα υπάρχει πολιτική ουσία, η οποία αφορά πραγματικά δεδομένα που διαμορφώνονται στο κύριο πεδίο αναμέτρησης Ρωσίας-Δύσης.

Το Κρεμλίνο διαψεύδει ότι υπάρχουν δεσμευτικές συμφωνίες, τονίζοντας ότι το κείμενο «δεν αφορά επίσημες διαβουλεύσεις» (η Μόσχα το έλαβε στην τελική του μορφή), και δεν το θεωρεί ως επίσημη πρόταση και όλα όσα γράφονται τα χαρακτηρισίζει «διπλωματία των ΜΜΕ»! Ο Πούτιν το χαρακτήρισε σχέδιο «βάση συζήτησης και όχι επίλυσης της σύγκρουσης». Το μόνο που αναγνωρίζει είναι το «περίγραμμα που συμφωνήθηκε στην Αλάσκα στις 15 Αυγούστου»: άρση των αιτιών και απάντηση στα ζητήματα που οδήγησαν στη σύγκρουση. Σε περίπτωση που η Δύση απορρίψει την ουσία του περιγράμματος, η Ρωσία θα πετύχει τους στρατηγικούς της στόχους στρατιωτικά... «Τα γεγονότα που εκτυλίσσονται στο Κούμπιανσκ θα εκτυλιχθούν αναπόφευκτα και σε άλλες πε-

ριοχές κλειδιά του μετώπου», υπογράμμισε ο Πούτιν.

Η φημολογούμενη, εδώ και μέρες, κατάρρευση του ουκρανικού μετώπου δείχνει (πέρα από τον έλεγχο των εξελίξεων στο πεδίο) ότι η Ρωσία βάζει σοβαρή υποθήκη ελέγχου και για ό,τι προκύψει από τη κατάρρευση του καθεστώτος Ζελένσκι. Αυτό είναι το πρόβλημα για τη Δύση και ιδιαίτερα για τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Ο χρόνος μετρά αντίστροφα και τα πράγματα κινούνται γρήγορα. Η ύπατη Εκπρόσωπος της ΕΕ, Κάλας, λέει αλήθεια όταν δηλώνει πως: «Όλοι θέλουμε αυτός ο πόλεμος να τελειώσει». Εννοώντας ποιος θα καθορίσει την επόμενη μέρα...

Αν η προσχώρηση της Ουκρανίας στο NATO ήταν μια υπαρξιακή πρόκληση για τη Ρωσία, οι ΗΠΑ είδαν την εισβολή της Ρωσίας σαν ευκαιρία φθοράς της ισχύος και αξιοπιστίας της Μόσχας στις διεθνείς σχέσεις. Το πρώτο αποδείχτηκε διαχειρίσιμο κόστος για το Κρεμλίνο και το δεύτερο τείνει να μετατραπεί σε πλήγμα στη διεθνή αξιοπιστία της Ουάσινγκτον.

Για τις ΗΠΑ, ο πόλεμος στην Ουκρανία μέχρι σήμερα είχε ορατά οφέλη: μετατροπή της Βαλτικής σε NATOϊκή λίμνη και, κύρια, η «ανατίναξη» της ειδικής σχέσης Μόσχας-Βερολίνου. Μια ειδική σχέση που είχε ως πυρήνα την ενεργειακή αλληλεξάρτηση, αλλά είχε και δυναμική με στοιχεία γεωπολιτικής σύγκλισης. Ταυτόχρονα αυτός ο πόλεμος υπήρξε η μεγαλύτερη πραγματική δοκιμή δυτικής στρατιωτικής τεχνολογίας από το 1991. Ένα «πολεμικό εργαστήριο» όπου αξιολογήθηκαν στην πράξη όπλα, η ποιότητα των δορυφορικών συστημάτων, η αμερικανική πληροφοριακή ομπρέλα, η αποτελεσματικότητα των drones, οι ρυθμοί κατανάλωσης πυρομαχικών, η ακρίβεια των πυραυλικών προφίλ κ.λπ.

Σήμερα οι επιλογές των ΗΠΑ απέναντι στο πλεονέκτημα επί του πεδίου της Ρωσίας καταλήγουν σε ένα ισχυρό δίλημμα: ή ένα βήμα πίσω (που για τη Ρωσία ίσως σημαίνει αρκετά βήματα μπροστά) ή κλιμάκωση και «γαία πυρί μιχθήτω».

Η διαχείριση του Ουκρανικού από τις ΗΠΑ, είτε στο ξεκίνημα ή στη σημερινή εξέλιξη, έχει ένα βασικό χαρακτηριστικό: παράκαμψη της Ευρώπης. Και σε αυτό η «συμμαχία των προθύμων» αντιδρά, απαιτώντας κεντρικό ρόλο σε οποιαδήποτε συμφωνία. Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές απαιτούν ρόλο για το δικό τους μέλλον. Στη Γενεύη, την περασμένη Κυριακή, αξιωματούχοι από ΗΠΑ και Ουκρανία, σύμβουλοι εθνικής ασφάλειας από Γαλλία, Βρετανία και Γερμανία επιχειρούν ανασκευή του σχεδίου Τραμπ. Και το ανασκευάζουν με άξονα ότι η Ουκρανία βγαίνει νικήτρια από αυτή τη σύρραξη! Στην πραγματικότητα δεν υπονομεύουν το σχέδιο Τραμπ, αλλά το ανατινάζουν. Ακόμη και ο αμερικανός ΥΠΕΞ, Ρούμπιο, που συμφωνούσε σε κάποιες τροποποιήσεις, αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι... «δεν υπάρχει κανένα

σχέδιο ειρήνης από την Ευρώπη».

Στην πραγματικότητα πλέον δεν υπάρχει κανένα σχέδιο από πουθενά. Τα «28 σημεία» του Τραμπ χάθηκαν στη διαδρομή και η πρόωγη διαρροή τους σίγουρα έπαιξε καταλυτικό ρόλο! Τελικά η Κομισιόν, απ' ό,τι λέγεται, απέσυρε το δικό της σχέδιο και δέχεται μόνο του Τραμπ, το οποίο συρρικνώθηκε σε 19 σημεία. Αλλά η ζημιά ίσως έχει γίνει.

Για τη Ρωσία δεν υπάρχει κανένα σχέδιο ειρήνης επίσημα. «Δεν θα συγκρίνουμε κείμενα που εμφανίζονται στον Τύπο» είπε ο ρώσος ΥΠΕΞ, Λαβρόφ, στην πρώτη δημόσια διπλή εμφάνιση από την ακύρωση της συνάντησης κορυφής στη Βουδαπέστη. Είχε και «καρφί» για τον Τραμπ, λέγοντας: «Τα σχέδια ειρήνης του Τραμπ δεν λαμβάνουν καθόλου υπόψη τους τα αίτια που παράγουν τη σύγκρουση». Προφανώς φωτογράφισε την «ειρήνη στη Γάζα»!

Για τις ΗΠΑ, το μείζον εντοπίζεται στο σταμάτημα και το κράτημα της Ρωσίας στα σημερινά κεκτημένα. Άμεσα το κέρδισμα χρόνου για μελλοντική ανατροπή αυτών των κεκτημένων με την ενίσχυση και ανασύνταξη των Ουκρανών σε νέες γραμμές άμυνας. Πάνω σε αυτό έχει ανακύψει ένα σημαντικό πρόβλημα: υπάρχει κάποιος στη μεριά των Ουκρανών με τον οποίο θα μπορούσαν να διαπραγματευτούν οι δύο πλευρές; Ποιος νομιμοποιείται να υπογράψει και να δεσμεύσει τη χώρα με την υπογραφή του σε μια συνθήκη σε βαθύ μέλλον; Ένας πρόεδρος με ληγμένη θητεία; Ίσως να προηγείται διευθέτηση στο πολιτικό σκηνικό της Ουκρανίας και πιθανά να έχουμε εξελίξεις στο ζήτημα αυτό.

Σύμφωνα με κάποιους κύκλους, έχει ξεκινήσει ήδη η αποδόμηση του Ζελένσκι. Καθόλου τυχαία τα σκάνδαλα του καθεστώτος, που ήρθαν στη δημοσιότητα με πρωτοβουλία των ΗΠΑ. Λέγεται μάλιστα ότι αυτά συνδέονται και με ευρωπαίους αξιωματούχους! Βέβαια στο σχέδιο Τραμπ υπάρχει πρόβλεψη για αμνηστία στελεχών της κυβέρνησης Ζελένσκι και προστασίας του ίδιου, αλλά αυτό απαιτεί και κάποια μεθόδευση.

Η γεωπολιτική ρευστότητα είναι προφανής και η μετεξέλιξη διεθνών κρίσεων δεν έχει αυτονόητα, και αναπόφευκτα, κατάληξη στο υπάρχον δυτικό στρατηγικό πλαίσιο που αφορά περικύκλωση και απομόνωση της Ρωσίας. Ο τρόπος που κινείται σήμερα η «συμμαχία των προθύμων» δείχνει ότι ο στόχος τους δεν είναι να εμποδίσουν την τελευταία πρωτοβουλία του Τραμπ, αλλά, αν είναι δυνατόν, να ανατρέψουν το «περίγραμμα συμφωνίας της Αλάσκα». Το αν ο ρόλος της Ευρώπης θα αναβαθμιστεί ή αν θα παραμείνει θεατής σε μια διαδικασία που, σε αυτή τη φάση, δείχνει να κινείται σε υψηλότερο επίπεδο, θα κρίνει, ίσως, το πού πραγματικά θα παιχτεί το «μεγάλο παιχνίδι» του 21ου αιώνα.

Βραζιλία: Σύνοδος COP30 για την κλιματική αλλαγή Ιμπεριαλιστική υποκρισία και «πράσινες» μπίζνες!

Την Παρασκευή 21/11 τέλειωσε η 30η σύνοδος του ΟΗΕ για την κλιματική αλλαγή (ή COP30), στην οποία συμμετείχαν 200 χώρες. Αυτή τη φορά η σύνοδος πραγματοποιήθηκε στη Βραζιλία, στην πόλη Μπελέμ δίπλα στον Αμαζόνιο. Όσοι διατηρούσαν ελπίδες ότι μπορεί να υπάρξει κάποια θετική απόφαση, για άλλη μια φορά διαψεύστηκαν!

Η απόφαση και αυτή την φορά ήταν ένα ευχολόγιο. Δεν πάρθηκε καμιά απόφαση που να αναφέρεται στον περιορισμό της χρήσης των ορυκτών καυσίμων (του άνθρακα, του πετρελαίου και του φυσικού αερίου)! Άλλα ακόμα κι αν υπήρχε κάποια αναφορά, οι αποφάσεις της συνόδου ποτέ δεν είναι δεσμευτικές για τα κράτη. Ακόμα κι αυτοί που υπογράφουν τις συμφωνίες δεν τις τηρούν ή τις αναιρούν στην πορεία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι ΗΠΑ, που φέτος δεν συμμετείχαν στη σύνοδο! Μάλιστα ο Τραμπ ξεκαθάρισε ότι το 2026 θα αποχωρήσουν και από τη συμφωνία του Παρισιού, την οποία είχαν υπογράψει. Η στάση των ιμπεριαλιστικών κυβερνήσεων είναι πέρα για πέρα υποκριτική, αφού το μόνο που υπολογίζουν είναι τα κέρδη των βιομηχανιών τους.

Το αφήγημα

Η ευαισθησία του ιμπεριαλισμού για την «κλιματική αλλαγή» και την «πράσινη ανάπτυξη» ξεκινά από τα χρόνια του Αλ Γκορ (1997), του πρώην αντιπρόεδρου των ΗΠΑ. Δημιουργήθηκε από τότε μια ολόκληρη συστημική φιλολογία, που αποδίδει τις όποιες κλιματικές αλλαγές, σε μικρότερη ή μεγαλύτερη κλίμακα, αποκλειστικά στην αύξηση του διοξειδίου του άνθρακα (CO2) στην ατμόσφαιρα. Παρόλο που επιστημονικά ποτέ δεν αποδείχτηκε κάτι τέτοιο, αυτή η άποψη πλασαρίστηκε από τα ΜΜΕ διεθνώς ως απολυτή αλήθεια. Πάνω σε αυτή την παραδοχή στηρίχτηκε η «πράσινη» ανάπτυξη, με την αγορά των φωτοβολταϊκών συστημάτων, των ηλεκτρικών αυτοκινήτων, την αιολική ενέργεια, κ.λπ.

Μετά από τρεις δεκαετίες, η «πράσινη ανάπτυξη» όχι μόνο δεν αποδείχτηκε ανάπτυξη για τους κάθε είδους ιμπεριαλιστές, που παραμένουν εγκλωβισμένοι στο σπινάλ της γενικευμένης κρίσης του συστήματος, αλλά παράλληλα αποκαλύφθηκε ότι αυτή η ανάπτυξη, δεν είναι καθόλου «πράσινη»!

Η πραγματικότητα

Η Κίνα μπορεί να έχει γίνει κυρίαρχος στην κατασκευή ηλιακών πάνελ και ηλεκτρικών αυτοκινήτων, αλλά παραμένει η πρώτη χώρα παγκόσμια στην παραγωγή CO2, λόγω των άφθονων κοιτασμάτων λιάνθρακα που διαθέτει! Οι ΗΠΑ που ήταν οι εμπνευστές της, πλέον αποστρέφονται την «πράσινη» ανάπτυξη, δια στόματος Τραμπ, αφού έχουν άφθονο σχιστολιθικό πετρέλαιο και φυσικό αέριο! Το οποίο πουλάνε διεθνώς, ακόμα και στην Ευρώπη πλέον. Μπορεί να κοστίζει δέκα φορές πάνω από το ρωσικό, αλλά όλα μπορεί να γίνουν αφού υπάρχει ο πόλεμος στην Ουκρανία που δικαιολογεί τις κυρώσεις στη Ρωσία!

Η ΕΕ βρίσκεται σε αδιέξοδο, κα-



θώς είχε επενδύσει στη στροφή στην «πράσινη ενέργεια», αλλά στην πορεία η Κίνα την ξεπέρασε. Έτσι μπορεί να εξηγγειλε την εγκατάλειψη των ορυκτών καυσίμων μέχρι το 2035, αλλά κι αυτός ο στόχος πλέον αναθεωρείται και μετατίθεται... στο 2050! Η εκλογή του Τραμπ επέτεινε τις πιέσεις του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, αφού οι Ευρωπαίοι αναγκάζονται να χρηματοδοτήσουν την πολεμική τους βιομηχανία και να στηρίξουν πολεμικά τον Ζελένσκι.

Σύμφωνα με στοιχεία οικονομικών αναλυτών, η μετάβαση στην «καθαρή» ενέργεια προχωρά με επενδύσεις άνω των 10 τρισ. δολαρίων την τελευταία δεκαετία και ρεκόρ 2 τρισ. δολαρίων το 2024! Παρόλα αυτά, οι ίδιοι αναλυτές ομολογούν ότι δεν πρόκειται για αντικατάσταση, αλλά για προσθήκη ενέργειας: οι ανανεώσιμες πηγές απλώς καλύπτουν τη ραγδαία αυξανόμενη ζήτηση λόγω τεχνητής νοημοσύνης, κλιματιστικών και βελτίωσης του βιοτικού επιπέδου, χωρίς να εκτοπίζουν τα ορυκτά

καύσιμα. Έτσι, στις ρυπογόνες βιομηχανίες της βαριάς καπιταλιστικής μηχανής προστέθηκαν και οι ρύποι από την εξόρυξη των πρώτων υλών, τη μεταφορά τους, την επεξεργασία τους και την τελική διάθεση των προϊόντων με τη μεταφορά τους στις χώρες που τα αγοράζουν!

Επειδή υπάρχει αυτή η βασική σχέση, που απαιτεί τα ορυκτά καύσιμα για να λειτουργεί η καπιταλιστική μηχανή, οι ιμπεριαλιστές σκέφτηκαν να αγοράζουν τα δικαιώματα εκπομπής ρύπων από τις φτωχές και υποανάπτυκτες χώρες του νότου, είτε στην Ασία είτε στην Αφρική ή τη Λατινική Αμερική. Σε αντάλλαγμα, οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές χώρες δίνουν κάποια ψίχουλα στο ταμείο του ΟΗΕ για τις φτωχές χώρες κι όλα καλά κι ωραία.

Στην τελευταία σύνοδο της Βραζιλίας, ακόμα και σε αυτό το πεδίο υπήρξε ψυχρολουσία. Όπως ανακοινώθηκε, η COP30 προτρέπει για τον τριπλασιασμό της χρηματοδότησης για την κλιματική προσαρμογή των αναπτυσσόμενων

χωρών έως το 2035. Όμως το μεγαλύτερο μέρος αυτών των χρηματοδοτήσεων αποτελούν δάνεια των τραπεζών προς τις χώρες αυτές! Τα οποία θα επιστραφούν και έντοκα! Έτσι το σύστημα κάνει την «κλιματική κρίση» ευκαιρία για κέρδη!

Την Τρίτη 11/11 διοργανώθηκε μεγάλη διαδήλωση στην πόλη Μπελέμ, με κύριο κορμό τις συλλογικότητες των ιθαγενών του Αμαζονίου, αλλά και διαδηλωτές από όλο τον κόσμο. Για τους ιθαγενείς περίσσεψε η οργή για την πολυήμερη κοροϊδία και το θέατρο που βλέπανε να εξελίσσεται όλες τις μέρες της συνόδου. Έτσι, δεκάδες διαδηλωτές κρατώντας πλακάτ που έγραφαν «τα δάση μας δεν πωλούνται» εισέβαλαν στον χώρο όπου διεξαγόταν η 30ή Διάσκεψη του ΟΗΕ, όπου παρέμειναν για ώρες καταγγέλλοντας την όλη διαδικασία. Κεντρικό αίτημά τους ήταν η ματαίωση της σχεδιαζόμενης εξόρυξης πετρελαίου από την κρατική εταιρία της Βραζιλίας στις εκβολές του Αμαζονίου!

Τραμπ

«Πρέπει να διορθώσουμε τη Βενεζουέλα»

Με πάμπολλες τοποθετήσεις, όχι μόνο ο ίδιος ο Τραμπ, αλλά και πολλοί αξιωματούχοι των ΗΠΑ έχουν κάνει ξεκάθαρο πως επιδιώκουν αλλαγή πλεύσης της Βενεζουέλας. Είτε με άμεση ανατροπή του Μαδούρο είτε με σταδιακή απομάκρυνσή του, αλλά σίγουρα με μεγάλες οπισθοχωρήσεις από τον ίδιο εδώ και τώρα.

Οι Αμερικάνοι έχουν κυριολεκτικά «σκεπάσει» τη Βενεζουέλα με οπικά συστήματα, μυστικές υπηρεσίες, επιθετική διπλωματία, πολιτικές πιέσεις. Τα συνεχιζόμενα χτυπήματα σε πλοία στην Καραϊβική, παράλληλα με την ενεργοποίηση όλων των κοντινών στρατιωτικών βάσεων με ασκήσεις και την έκδοση NOTAM στην περιοχή, που κλείνει και τον εναέριο χώρο μετά τη θαλάσσια κυριαρχία, δημιουργούν κλίμα αναμονής επιχειρήσεων. Οι επισκέψεις του υπουργού Πολέμου των ΗΠΑ και στρατηγών στη Δομινικανή Δημοκρατία, στην Τρινιντάντ και Τομπάγκο και στο Πουέρτο Ρίκο, ανεβάζουν τους πολεμικούς τόνους.

Όλα αυτά την ώρα που στο κυνήγι

των ναρκωτικών προσθέτουν ένα ακόμα λιθαράκι, εμφανίζοντας τον Μαδούρο ως αρχηγό του «καρτέλ των Ήλιων». Παρεμπιπτόντως, ήλιοι είναι και τα διακριτικά των αξιωματικών των ενόπλων δυνάμεων της Βενεζουέλας. Πριν λίγες μέρες ενέταξαν το «καρτέλ των Ήλιων» στη λίστα με τις τρομοκρατικές οργανώσεις και δίνουν 50 εκατομμύρια δολάρια για τη σύλληψη του αρχηγού του. Αυτό ήταν το απαραίτητο αφήγημα ώστε να είναι ανοιχτός ο δρόμος για κάθε επίλογη ενδεχόμενης κλιμάκωσης.

Από την άλλη μεριά, ο Νικολάς Μαδούρο προσπαθεί να συσπειρώσει το εσωτερικό μέτωπο όσο το δυνατόν περισσότερο, αφού γνωρίζει καλά, με βάση την εμπειρία παρεμβάσεων των ΗΠΑ στη χώρα για δεκαετίες, ότι όσο κρίσιμη είναι η ξένη στήριξη, άλλο τόσο σημαντικό είναι και το εσωτερικό μέτωπο. Άλλωστε η CIA, η αντιπολίτευση μέσω ΜΚΟ, επιχειρήσεων και διαφόρων άλλων κύκλων απεργάζονται σενάρια αποσταθεροποίησης.

Συνεχείς είναι οι διαδηλώσεις υποστήριξης του καθεστώτος και οι ομιλίες

του ίδιου του Μαδούρο και υπουργών της κυβέρνησης σε τόνους αντιπολεμικούς, με εκκλήσεις για ειρήνη, με καταγγελίες ενάντια στα σχέδια επεμβάσεων των αμερικάνων ιμπεριαλιστών και την προσπάθεια αρπαγής του πετρελαίου της χώρας. Το ξίφος του Σιμόν Μπολιβάρ χρησιμοποιήθηκε και αυτό από τον Μαδούρο στην ίδια κατεύθυνση της εθνικής συσπείρωσης.

Κι όμως, ενώ οι απειλές των ΗΠΑ κλιμακώνονται μέχρι το κόκκινο, την ίδια στιγμή προβάλλεται και το ενδεχόμενο του διαλόγου μεταξύ Τράμπ και Μαδούρο («του επικηρυγμένου αρχηγού τρομοκρατικής οργάνωσης!»). Οι ΗΠΑ πιέζουν δηλαδή με τη στρατιωτική τους ισχύ, με στόχο την αποσταθεροποίηση και την αποδοχή από τον Μαδούρο των όρων τους. Είναι χαρακτηριστικές οι διαρροές αμερικανικών πηγών ότι οι ΗΠΑ δεν θα ανεχτούν απλά υποσχέσεις από τον Μαδούρο ότι τάχα θα διακόψει τις σχέσεις με τη Ρωσία και θα κάνει εκλογές. Απαιτούν πράξεις άμεσα. Η στρατηγική συμφωνία με τη Ρωσία, οι σχέσεις -οικονομικές και μη- με την Κίνα



Μπορείς να σκοτώσεις ένα φάντασμα; Σχεδόν για 20 χρόνια ο Μάντβι Χίντμα, ένα ηγετικό στρατιωτικό στέλεχος των Ινδών Μασοϊκών ανταρτών, αποτελούσε για τις κυβερνητικές δυνάμεις που τον καταδίωκαν μια απειλητική σκιά, προκαλώντας σε αυτές κατά καιρούς τις πιο βαριές απώλειες που είχαν σε μάχες και ενέδρες. Πάντοτε κατάφερνε να ξεγλιστράει από τους κλοιούς που προσπαθούσαν να του στήσουν, ακόμη και φέτος τον Απρίλιο όταν 30 χιλιάδες αστυνομικοί και παραστρατιωτικοί επιτέθηκαν στους Μαύρους Λόφους της Καρεγκούτα, στο προπύργιο του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού στο Αμπουτζμάντ. Για το φάντασμα του Μπαστάρ είχαν ελάχιστες πληροφορίες, μια-δυο φωτογραφίες όταν ήταν νέος και διαφορετικές εκτιμήσεις για την ηλικία του. Αντίθετα κυκλοφορούσαν πολλές ιστορίες στα όρια του θρύλου, που περιέγραφαν τις ικανότητές του στον ανταρτοπόλεμο και χιλιάδες Αντιβάσι στην κεντρική Ινδία μιλούσαν γι' αυτόν με θαυμασμό και σεβασμό. Γεννήθηκε το 1974, μεγάλωσε στα βαθιά δάση του Μπαστάρ, εντάχθηκε από νεαρή ηλικία στις μετωπικές οργανώσεις του ΚΚ Ινδίας (Λαϊκός Πόλεμος) και αργότερα, όταν αυτό συνενώθηκε με άλλα κόμματα και οργανώσεις ιδρύοντας το ΚΚ Ινδίας (Μασοϊκό) και τον Λαϊκό Απελευθερωτικό Αντάρτικο Στρατό, άρχισε να ανεβαίνει σε πιο ψηλές θέσεις ευθύνης στις τάξεις των ανταρτών. Επικεφαλής του φημισμένου τάγματος 1 του ΛΑΑΣ, ηγήθηκε των πιο σημαντικών στρατιωτικών επιχειρήσεων, καταφέροντας να απελευθερώσει μεγάλα τμήματα στα δάση και τις περιοχές των φυλών στην Κεντρική Ινδία, στις πολιτείες Τελαγκάνα, Τσατίσγκαρ και Άντρα Πραντές. Σύμφωνα με την επίσημη κομματική ανακοίνωση, το 2024 είχε αναλάβει γραμματέας της Επιτροπής της Ειδικής

αλλά και με το Ιράν είναι αυτά με τα οποία δεν μπορούν να συμβιβαστούν. Οι οικονομικές κυρώσεις στη Βενεζουέλα δεν αρκούν. Η εμφάνιση αντιπάλων σαν σφήνα στην «πίσω αυλή» των ΗΠΑ την περίοδο παροξυσμού των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών είναι αιτία πολέμου.

Ο Μαδούρο επίσης, παράλληλα με τις προσπάθειες για εσωτερική συσπείρωση και τις εκκλήσεις για υποστήριξη της Ρωσίας και Κίνας, δηλώνει πως επιδιώκει να συναντήσει τον Τραμπ για μια συζήτηση.

Αυτή η σκληρή διαπραγμάτευση ήδη διεξάγεται προς ώρας στο παρασκήνιο παράλληλα με την αύξηση της πίεσης από την πλευρά των Αμερικάνων. Το αν θα προκριθεί να εμφανιστεί και στο προσκήνιο με μια συνάντηση που όπως λέγεται ετοιμάζεται, θα κριθεί στο κατά πόσο οι ΗΠΑ έχουν πέρα από τα «θέλω τους» και τη δυνατότητα να τα επιβάλλουν μέσω αυτών των κινήσεων.

Η δήλωση ότι όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοικτά για τη Βενεζουέλα, την Κολομβία, όπως και για το Μεξικό, δεν αναδεικνύει ένα στυλ διπλωματίας του Τραμπ αλλά την πίεση που αισθάνονται οι ΗΠΑ αλλά και τη βιασύνη τους να ανατρέψουν την πορεία σχετικής αποδυνάμωσής τους έναντι αντιπάλων.

Ζώνης Νταντακαράννα, μια περιοχή περίπου 92 χιλιάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων στην κεντρική-ανατολική Ινδία, στα πυκνά δάση της οποίας οι Μασοϊκοί διατηρούσαν απελευθερωμένες περιοχές και είχαν εγκαταστήσει δομές λαϊκής διακυβέρνησης. Την ίδια χρονιά ο Χίντμα έγινε μέλος της ΚΕ του κόμματος και σύμφωνα με πληροφορίες των ινδικών ΜΜΕ, ήταν η πρώτη φορά που κάποιος με καταγωγή από τις φυλές του Μπαστάρ μπήκε στην ανώτατη κομματική ηγεσία. Οι κρατικές υπηρεσίες πληροφοριών εκτιμούσαν πως υπήρξε επικεφαλής σε 26 τουλάχιστον από τις πιο αιματηρές επιθέσεις των ανταρτών, με εκατοντάδες νεκρούς για τις κυβερνητικές δυνάμεις, και τον είχαν επικρίψει με αμοιβή εκατομμύρια ρουπίες.

«Ρούν-σαούν», ονομάζουν οι ιθαγενείς του Μπαστάρ τον συνεχή, διαπεραστικό, με κυματισμούς των φωνών συλλογικό θρήνο των γυναικών μπροστά στο άγγελμα του θανάτου. Όχι μόνο στο Πουβάρτι που γεννήθηκε ο Μάντβι Χίντμα, αλλά και στα γύρω χωριά ο θρήνος δεν σταμάτησε από την ώρα που ήρθε η είδηση στη μητέρα του. Διαψεύδοντας την ανακοίνωση της αστυνομίας, το ΚΚ Ινδίας (Μασοϊκό), αλλά και εκπρόσωποι άλλων οργανώσεων που υπερασπίζονται τα δικαιώματα των ιθαγενών φυλών, αποκάλυψαν πως ο Χίντμα, μαζί με την γυναίκα του Μαντακάμ Ράτζε και τέσσερις συντρόφους που αποτέφωσαν την ομάδα ασφαλείας, συνελήφθησαν μετά από προδοσία και αφού βασανίστηκαν εκτελέστηκαν στις 18 Νοεμβρίου. Την αποκάλυψη επιβεβαίωσε και η διεθνώς γνωστή υπερασπιστής των δικαιωμάτων των αυτοχθόνων Σόνι Σόρι, στελέχη νόμιμων αριστερών κομμάτων, μέχρι και εκπρόσωπος Κογκρέσου στη Βουλή του Μάντια Πραντές. Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση, οι τοπικές κυβερνήσεις των πολιτειών και τα καθεστωτικά ινδικά ΜΜΕ ανακοίνωσαν τον θάνατο του Χίντμα με πανηγυρισμούς και με τον ισχυρισμό πως εξόντωσαν έναν φοβερό εγκληματία! Εντελώς το αντίθετο ήταν το κλίμα στο Μπαστάρ. Παρά τους αυστηρούς περιορισμούς και το κλίμα τρομοκρατίας, χιλιάδες χωρικοί, στην πλειοψηφία τους γυναίκες, συνέρρευσαν στο Πουρβάτι για να τον αποχαιρετήσουν φέρνοντας από ένα ρούχο. Ο μάρτυρας Χίντμα και η σύζυγός του αποτεφρώθηκαν μαζί στην ίδια πυρά. Σύμφωνα με το έθιμο, κάθε χωρικός χαρίζει ρούχα στους αγαπημένους του στο τελευταίο τους ταξίδι τοποθετώντας τα πάνω στην πυρά.

«Ο εχθρός προελαύνει, εμείς υποχωρούμε!» Αυτήν την περικοπή από τον γνωστό ορισμό του Μάο Τσετούνγκ στα *Στρατηγικά Προβλήματα του Επαναστατικού Πολέμου* τον Δεκέμβρη του 1936 επανέλαβε σε πρόσφατες ανακοινώσεις το ΚΚ Ινδίας (Μασοϊκό), ύστερα από τις σημαντικές απώλειες που έχουν υποστεί οι αντάρτες στη διάρκεια της επιχείρησης Καγκάαρ. Από τις αρχές του 2024, επίλεκτα τμήματα (ομοσπονδιακά και πολιτειακά), αποτελούμενα από χιλιάδες αστυνομικούς και παραστρατιωτικούς, συντονισμένα από την κεντρική κυβέρνηση, έχουν εξαπολύσει μια τεράστια επιχείρηση καταδίωξης των ανταρτών, επιβάλλοντας μαζική τρομοκρατία σε βάρος του πληθυσμού που τους στηρίζει και αξιοποιώντας τα πιο

Μάντβι Χίντμα

Από τη ζούγκλα του Μπαστάρ στην Πύλη της Ινδίας



Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ στη συλλογή τις τελευταίες ανακοινώσεις του ΚΚ Ινδίας (Μασοϊκού) στα αγγλικά www.bannedthought.net/India/CPI-Maoist-Docs/index.htm#2025 και ορισμένες από αυτές σε ελληνική μετάφραση, από όπου πήραμε και μερικά από τα αποσπάσματα του άρθρου, στον σύνδεσμο alliindia.wordpress.com/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

εξελιγμένα μέσα τεχνολογίας (με τη βοήθεια και των Ισραηλινών) για τον εντοπισμό και την εξόντωσή τους. Η φασιστική κυβέρνηση Μόντι επιστράτευσε για πρώτη φορά σε τέτοια έκταση πόρους και ανθρωπινό δυναμικό, με σκοπό, όπως διακήρυξε επανειλημμένα ο υπουργός Εσωτερικών Αμίτ Σαχ, να απελευθερώσει μέχρι την Άνοιξη του 2026 την Ινδία από τους Ναξαλίτες! Στις ανακοινώσεις που χρειάστηκε να εκδώσει, το κόμμα εκτιμά πως ο λαϊκός πόλεμος βρίσκεται σε δύσκολη θέση, παραδέχεται πως έχει υποστεί σημαντικές απώλειες ηγετικών στελεχών (μεταξύ αυτών αρκετών μελών της ΚΕ και του γραμματέα Ναμπάλα Κεσάβα Ράο) και ερμηνεύει ως αποτέλεσμα αυτών των δυσκολιών τις αυτομολήσεις ορισμένων στελεχών και ανταρτών. Στιγματίζει ιδιαίτερα την περίπτωση του Μαλοτζούλα Βενουγκοπάλ Ράο, μέλους του Πολιτικού Γραφείου, και μιας ομάδας στελεχών οι οποίοι παρέδωσαν τα όπλα τους και συμμετείχαν σε σκηνοθετημένες από τις αρχές τελετές επιστροφής στην αστική νομιμότητα με το επικείμενο της «συμμετοχής στην ταξική πάλη με πολιτικά μέσα». Έφτασαν μάλιστα αυτοί να χρησιμοποιήσουν την υπογραφή του εκπροσώπου τύπου του κόμματος για να καλέσουν τους αντάρτες του ΛΑΑΣ σε τερματισμό του ένοπλου αγώνα. Στα κείμενα που έχουν δημοσιευθεί, το κόμμα δημοσιοποιεί πως πραγματοποιήθηκε συζήτηση στο εσωτερικό του εδώ και καιρό για τις νέες συνθήκες και τις μορφές πάλης, έγινε προσπάθεια να παρθούν μέτρα για τη μείωση των απωλειών και εξετάστηκε η ορθότητα της στρατηγικής του λαϊκού πολέμου σε συνδυασμό με τις σύγχρονες κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις στην Ινδία. Στην ανακοίνωση με τίτλο «*Θα συνεχίσουμε στον δρόμο του παρατεταμένου λαϊκού πολέμου*» με ημερομηνία 5/11/2025, μεταξύ άλλων σημειώνεται πως όπως υπάρχουν καταγίδες, ξηρασίες και θάνατοι λόγω φυσικών αιτιών, έτσι υπάρχουν περιορισμοί, υποχωρήσεις και απώλειες στην επαναστατική πάλη. Κανένας από όσους καταλαβαίνουν αυτόν τον ιστορικό νόμο δεν θα φτάσει σε εκείνο το σημείο απελπισίας να πιστέψει πως η κοινωνική επανάσταση είναι ανέφικτη. Σε ένα άλλο κείμενο-απάντηση στον γνωστό

δημοσιογράφο Χαρς Θακόρ περιγράφεται με αυτές τις διατυπώσεις το καθήκον των κομμουνιστών: «*Μόλις καταλαβαίνουν ότι η επανάσταση δεν είναι πια σε υψηλό επίπεδο, πρέπει να αλλάζουν τακτική σε αντιστοιχία με τις συνθήκες, να υποχωρούν κατάλληλα και να είναι οι τελευταίοι που πρακτικά υποχωρούν. Όμως, δεν θα πρέπει να διασπείρονται ανοργάνωτα όταν υποχωρούν. Η υποχώρηση πρέπει να γίνεται οργανωμένα, ψύχραιμα, χωρίς σύγχυση. Πρέπει να αξιοποιούν και την παραμικρή ευκαιρία για να υποχωρούν οι συνοδοιπόροι τους μπροστά στο εχθρικό πυρ. Πρέπει να αναδιοργανώνουν τους συνοδοιπόρους τους, να κινητοποιούν τις δυνάμεις τους και να προετοιμάζονται για μια νέα επίθεση στον εχθρό*».

«Hidma amar rahe»! Ο Χίντμα θα ζει αιώνια! Το σύνθημα που περίμενε κανείς να το φωνάζουν από μακριά, μέσα στα βαθιά δάση της κεντρικής Ινδίας, ακούστηκε δυνατά στο πιο κεντρικό σημείο της ινδικής πρωτεύουσας. Στις 23 Νοεμβρίου, σε μια νεανική διαμαρτυρία για την ανυπόφορη ατμοσφαιρική ρύπανση στο Δελχί, στην οποία συμμετείχαν κυρίως φοιτητές, εμφανίστηκαν πλακάτ και συνθήματα προς τιμήν του δολοφονημένου μασοϊκού ηγέτη. Μετά το πρώτο ξάφνιασμα, οι αστυνομικές δυνάμεις απαγόρευσαν στους διαδηλωτές να μπουν στον πολύγυνο χώρο που περιβάλλει την ιστορική αψίδα «Πύλη της Ινδίας» και όταν αυτοί αρνήθηκαν να συμμορφωθούν τους επιτέθηκαν με βιαιότητα, συλλαμβάνοντας 22 από αυτούς. Το ινδικό καθεστώς, που κομπάζει πως σε λίγο καιρό θα ξεριζώσει τους Μασοϊκούς Ναξαλίτες από την ύπαιθρο της χώρας, εδώ και καιρό ανακαλύπτει τους «Αστικούς Ναξαλίτες», οι οποίοι βρίσκονται πίσω από τις λαϊκές, εργατικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις. Επιβεβαιώνοντας μια μεγάλη αλήθεια: Η Ινδία είναι πολύ μεγάλη, έξοχα πολύπλοκη, πλούσια σε εκρηκτικές κοινωνικές αντιθέσεις και δικαιρέσεις για να καταφέρει η φιλόδοξη ελίτ που την κυβερνά και την απομυζά να νικήσει οριστικά τα επαναστατικά κινήματα που γεννά συνέχεια. Γι' αυτό και το φάντασμα του Μάντβι Χίντμα θα τη στοιχειώνει για παρά πολλά χρόνια ακόμη!

Οι αιτίες και οι πρωταγωνιστές της σύγχρονης σύγκρουσης στο Σουδάν

Η σφαγή στην πόλη αλ-Φασίρ του δυτικού Σουδάν, που ξεκίνησε στις 26 Οκτωβρίου 2025 και κατά την οποία εκτιμάται ότι έχουν εκτελεστεί ή δολοφονηθεί 2.500 ή περισσότεροι άμαχοι, έφερε ξανά στο προσκήνιο το δράμα

των εθνοτήτων, λαοτήτων και φυλών του Σουδάν. Η σφαγή διαπράχθηκε από τις RSF (Δυνάμεις Ταχείας Υποστήριξης), αφού κατέλαβαν την πόλη, η οποία ήταν το τελευταίο προπύργιο των Σουδανικών Ενόπλων Δυνάμεων (SAF) στο Νταρφούρ.

Αυτή η σφαγή είναι μόνο ένα επεισόδιο της σύγκρουσης που κρατά παραπάνω από δύο χρόνια στο Σουδάν. Στη διάρκεια της σύγκρουσης αυτής έχουν σκοτωθεί περισσότεροι από 40.000 άνθρωποι, σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ,

αν και οργανώσεις αρωγής λένε ότι οι πραγματικές απώλειες μπορεί να είναι πολλαπλάσιες. Επιπλέον, έχει δημιουργήσει τη μεγαλύτερη ανθρωπιστική κρίση παγκοσμίως, με πάνω από 14 εκατομμύρια ανθρώπους να έχουν εγκαταλείψει τα σπίτια τους, ενώ έχει τροφοδοτήσει επιδημίες ασθενειών και έχει ωθήσει τμήματα της χώρας στον λιμό.

Το Σουδάν κατέχει μια κρίσιμη γεωπολιτική θέση στο δυτικό άκρο της Ζώνης του Σαχέλ, με σημαντική πρόσβαση στο στρατηγικό πέρασμα της Ερυθράς Θάλασσας, μιας και η ακτογραμμή του φτάνει τα 853 χιλιόμετρα, ενώ παράλληλα γειτνιάζει με σημαντικές χώρες όπως η Αίγυπτος. Στο υπέδαφός του συγκεντρώνει μεγάλες ποσότητες χρυσού, ενώ διαθέτει και σημαντικά κοιτάσματα ουρανίου.

Το «ενδιαφέρον» των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων γενικά για την Αφρική εντάθηκε στις δύο πρώτες δεκαετίες του 21ου αιώνα: οι ΗΠΑ συστήνουν την Αφρικανική Διοίκηση (AFRICOM) το 2007, η Γαλλία μαζί με την Αγγλία, και στη συνέχεια οι ΗΠΑ, επεμβαίνουν και διαλύουν την Λιβύη, η Γαλλία προχωρά σε επέμβαση στο Μάλι (2013). Η Ρωσία προσπαθεί να ανακτήσει επιρροή από το 2018 και μετά, ενώ και η οικονομική διείσδυση της Κίνας αυξάνεται.

Όμως την τελευταία εφταετία, η ιμπεριαλιστική διαμάχη για τον έλεγχο της Αφρικής και ειδικότερα της Ζώνης του Σαχέλ επιταχύνεται και «απογειώνεται». Από το 2019, πραγματοποιούνται σε χώρες της Ζώνης του Σαχέλ έξι πραξικοπήματα, τα δύο από αυτά στο Σουδάν. Κάποια από τα πραξικοπήματα, όπως στο Μάλι και τον Νίγηρα, σηματοδοτούν την υποχώρηση της επιρροής του γαλλικού ιμπεριαλισμού και την άνοδο της επιρροής του ρωσικού, αλλά και του κινέζικου ιμπεριαλισμού.

Η περίπτωση του Σουδάν αντανακλά την προσπάθεια πολλών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, και κυρίως των ΗΠΑ, της Ρωσίας αλλά και της Κίνας και των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, να ελέγξουν την χώρα. Στην διαμάχη αυτή έχουν μπλεχτεί και μια σειρά τοπικά κράτη, που δυναμιτίζουν παραπέρα τη φρικτή κατάσταση που βιώνει ο λαός του Σουδάν. Όλοι τους, όπως και οι ντόπιες κλίκες και πολέμαρχοι, πατούν επάνω και διαιωνίζουν τις σοβαρές αντιθέσεις και τα κοινωνικά-εθνοτικά-πολιτιστικά ρήγματα που έχουν τις ρίζες τους στην περίοδο της αποικιοκρατίας.

Οι εξελίξεις στο Σουδάν μετά την απόσχιση του Νότιου Σουδάν

Το 2013, ο δικτάτορας αλ-Μπασίρ ανακοίνωσε ότι οι Τζαντζαουίντ, αραβικές πολιτοφυλακές που κατηγορούνται για την διάπραξη μεγάλων ωμοτήτων την δεκαετία του 2000, θα αναδιοργανώνονταν ως οι Δυνάμεις Ταχείας Υποστήριξης (RSF) και θα τίθονταν υπό τη διοίκηση του αρχηγού τους Χαμεντί. Οι RSF, με νόμο από το 2017, απέκτησαν το καθεστώς «ανεξάρτητης δύναμης ασφαλείας». Έτσι ο Μπασίρ χρησιμοποιούσε τις RSF για να αποτρέψει πραξικοπήματα από αξιωματούχους του στρατού.

Τον Δεκέμβριο του 2018 ξεκίνησαν διαδηλώσεις κατά του καθεστώτος αλ-Μπασίρ, σηματοδοτώντας την έναρξη μιας εξέγερσης. Τον Απρίλιο του 2019, οι πρώην συνεργάτες τού Μπασίρ, ο αρ-

Οι βαθιές ρίζες της κακοδαιμονίας του Σουδάν

Ένα μικρό ιστορικό-πολιτικό χρονικό

«Στα 1870-1880, οι ευρωπαϊκές δυνάμεις κατείχαν στην αφρικανική ήπειρο το 10,8% από την όλη έκτασή της. Μέσα σε λιγότερο από 30 χρόνια, γύρω στα 1900, οι κτήσεις των ευρωπαϊκών κρατών στην Αφρική ήταν το 90,4% από την όλη έκταση της ηπείρου. Το μοίρασμα της Αφρικής ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές ολοκληρώθηκε».

Παγκόσμια Ιστορία, Ακαδημία Επιστημών της ΕΣΣΔ, τόμος Ζ1, σελ.293

Από την αιγυπτιακή κυριαρχία στην αγγλική αποικιοκρατία

Η πορεία του Σουδάν, όπως και όλης της αφρικανικής ηπείρου, σφραγίστηκε από την αποικιακή και ιμπεριαλιστική κατάκτηση και λεηλασία και τα παρεπόμενά τους, όπως την αυθαίρετη χάραξη συνόρων, με ηθελημένη πολλές φορές αγνόηση εθνοτικών και πολιτισμικών πραγματικοτήτων, που έριχνε τους σπόρους για μελλοντικές εσωτερικές συγκρούσεις. Από τα ευρωπαϊκά κράτη που από το 1870-1880 είχαν αρχίσει να κατακτούν την Βορειοανατολική Αφρική, σε πλεονεκτικότερη θέση βρίσκονταν η Αγγλία.

Κατά τα τέλη του 19ου αιώνα, το Σουδάν βρισκόταν υπό την κυριαρχία του Χεδιβάτου της Αιγύπτου, το οποίο ήταν ονομαστικά αυτόνομο, αλλά υποτελές κράτος της παραπαίουσας Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Η Αίγυπτος του Μεχμέτ Αλή, μέσω της επέκτασής της στο Σουδάν, απέκτησε χιλιάδες μαύρους σκλάβους, ενώ στήριξε την κυριαρχία της σε αραβικές ή εξαραβισμένες φυλές μουσουλμάνων, που ασκούσαν δουλεμπόριο σε βάρος παγανιστικών μαύρων λαών των νότιων περιοχών.

Βέβαια, η ίδια η Αίγυπτος είχε γίνει αντικείμενο διαπάλης μεταξύ των δυνάμεων της Αγγλίας και της Γαλλίας. Διαπάλη που μετά το άνοιγμα της Διώρυγας του Σουέζ στα 1869 εντάθηκε πάρα πολύ. Στα 1875 η Αίγυπτος αναγκάζεται να πουλήσει στην Αγγλία σε εξευτελιστική τιμή τις μετοχές της εταιρείας που λειτουργούσε την Διώρυγα.

Πριν ακόμη κατακτήσει στρατιωτικά την Αίγυπτο και τη μετατρέψει σε αποικία (1882), η Αγγλία είχε προσπαθήσει παράλληλα να στερεωθεί στο Ανατολικό Σουδάν. Ο πραγματικός εξουσιαστής της χώρας ήταν ο άγγλος στρατηγός Γκόρντον (ή «Γκόρντον πασάς» όπως τον είχε αναγορεύσει η αιγυπτιακή κυβέρνηση).

Η αιγυπτιακή -και έμμεσα η αγγλική- κυριαρχία στο Σουδάν χαρακτηριζόταν από βαριά φορολογία, καταναγκαστική εργασία και εκτεταμένη διαφθορά, γεγονός που προκάλεσε σημαντική δυσαρέσκεια στον τοπικό πληθυσμό. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα τον Πόλεμο του Μαχντί, μια εξέγερση που διήρκησε από το 1882 έως το 1889, που τελικά καταστάληκε.

Τότε εγκαθιδρύθηκε στο Σουδάν το λεγόμενο καθεστώς της Αγγλο-Αιγυπτιακής συγκυριαρχίας (Anglo-Egyptian Condominium), ένα κοινό προτεκτοράτο στο οποίο το πάνω χέρι το εί-

χαν φυσικά οι Άγγλοι. Η αγγλική αποικιοκρατία, εφαρμόζοντας το «διαίρει και βασίλευε», πολλαπλασίασε τις διαιρέσεις μεταξύ των ντόπιων πληθυσμών. Άσκησε πολιτικές που ενίσχυσαν και εδραίωσαν τον χωρισμό μεταξύ του βόρειου -κυρίως αραβικού και μουσουλμανικού- και του νότιου -κυρίως αφρικανικού και χριστιανικού-ανιμιστικού- πληθυσμού. Έτσι διευκολυνόταν ο έλεγχος της τεράστιας και εθνοτικά πολύπλοκης χώρας. Οι Βρετανοί εκμεταλλεύονταν τους φυσικούς πόρους του Σουδάν, δημιουργώντας μια οικονομία που εξυπηρετούσε τα βρετανικά συμφέροντα. Η οικονομία του Σουδάν επικεντρώθηκε στην παραγωγή και εξαγωγή αγροτικών προϊόντων, όπως το βαμβάκι, προς όφελος της βρετανικής αγοράς.

Τυπική ανεξαρτησία της χώρας και εμφύλιοι πόλεμοι

Όντας μια χώρα τεχνητά φτιαγμένη από τους αποικιοκράτες, από την πρώτη στιγμή της τυπικής ανεξαρτησίας της από τη Βρετανική Αυτοκρατορία, το 1956, το Σουδάν σπαρασσόταν από πολυετείς και αιματηρούς εμφύλιους πολέμους (1964-1972 και 1983-2005) καθώς και από φοβερές εσωτερικές διαμάχες ανάμεσα στον βορρά και τον νότο. Από το 1956, που απέκτησε την τυπική ανεξαρτησία του, το Σουδάν έχει ζήσει περισσότερα από 15 στρατιωτικά πραξικοπήματα, με ελάχιστες μικρές περιόδους -ας πούμε καταχρηστικά- αστικής δημοκρατίας.

Πρώτος σουδανικός εμφύλιος (1964-1972)

Την περίοδο εκείνη έχουμε άνοδο του αραβικού εθνικισμού και του νασερικού κινήματος, ενώ εντείνεται στην Αφρική η διαμάχη μεταξύ του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και του σοβιετικού σοσιαλϊμπεριαλισμού. Η ανατροπή του στρατιωτικού καθεστώτος το 1964 δεν οδηγεί σε εξομάλυνση και οι δύο κυβερνήσεις συνασπισμού καταρρέουν λόγω ασυμφωνίας μεταξύ συντηρητικών κομμάτων και Μουσουλμανικής Αδελφότητας, από τη μία πλευρά, και φιλοσοβιετικών και φιλονασερικών, από την άλλη. Το 1965 άρχισαν οι εκθροπισίες μεταξύ κυβερνητικών στρατευμάτων και ανταρτών, με αποτέλεσμα βαριές απώλειες, λιμό και επιδημίες. Η διαμάχη έληξε τον Μάρτιο του 1972, με την Ειρηνευτική Συνθήκη της Αντίς Αμπέμπα, ενώ υπολογίζεται

πως στοίχισε τη ζωή σε περισσότερους από 500.000 ανθρώπους.

Δεύτερος σουδανικός εμφύλιος (1983-2005)

Το 1983 ξέσπασαν νέες διαμάχες μεταξύ του βόρειου και του νότιου τμήματος της χώρας. Οι διαμάχες μεταξύ του Στρατού της Κυβέρνησης του Σουδάν και του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού του Σουδάν (SPLA) κράτησαν μέχρι το 2005, όταν οι δυο πλευρές υπέγραψαν στην Κένυα, στις 9 Ιουλίου του 2005, τη Συνολική Ειρηνευτική Συμφωνία (CPA), γνωστή και ως Συμφωνία της Ναϊβάσα. Τα θύματα αυτού του δεύτερου πολέμου υπολογίζονται γύρω στα δύο εκατομμύρια, ενώ περίπου τέσσερα εκατομμύρια κάτοικοι της περιοχής υπολογίζεται πως αναγκάστηκαν να την εγκαταλείψουν. Η σύρραξη αυτή ήταν ο εμφύλιος πόλεμος με τη μεγαλύτερη διάρκεια στην αφρικανική Ιστορία.

Η αιματηρή σύγκρουση στο Νταρφούρ και η απόσχιση του Νότιου Σουδάν

Από το 2003 είχε ξεσπάσει σύγκρουση στη δυτική περιοχή του Νταρφούρ, όταν η κυβέρνηση του Σουδάν, επιτρέποντας μεγάλο αριθμό νομάδων του βορρά να μετακινηθούν στον νότο, λόγω της μείωσης των εδαφών των βοσκότοπων στις βόρειες περιοχές, εκτόπισαν τους ντόπιους. Στην αιματηρή αυτή σύγκρουση, οι σημερινοί πολέμαρχοι, ο Αλ Μπουρχάν ως επικεφαλής του στρατού και ο Ντάγκλο (ευρύτερα γνωστός ως Χαμεντί), επικεφαλής παραστρατιωτικών δυνάμεων γνωστών ως πολιτοφυλακές Τζαντζαουίντ (Janjaweed) «διακρίθηκαν» στις σφαγές και σε κάθε είδους θηριωδίες. Στην σύγκρουση αυτή, στην οποία μπλέχτηκαν και γύρω χώρες (Τσαντ) και η οποία συνεχίστηκε μέχρι το 2009, έχασαν τη ζωή τους περισσότεροι από 300.000 άνθρωποι και εκτοπίστηκαν δύο εκατομμύρια.

Εν τω μεταξύ, με βάση τη Συμφωνία της Ναϊβάσα (2005), τον Ιανουάριο του 2011 διενεργήθηκε δημοψήφισμα με το οποίο οι πολίτες του νότιου Σουδάν αποφάσισαν την ανεξαρτητοποίησή τους από τη Δημοκρατία του Σουδάν. Στις 9 Ιουλίου 2011, το Νότιο Σουδάν αποσπάστηκε και έγινε «ανεξάρτητη» χώρα που εξαρτήθηκε από τις ΗΠΑ-Δύση, ενώ το βόρειο τμήμα εξακολουθεί να λέγεται Σουδάν.

χηγός του στρατού (SAF) Μπουρχάν και ο αρχηγός των RSF Χαμεντί προχωρούν σε πραξικόπημα για να εκτονώσουν τη λαϊκή οργή. Τον Αύγουστο του 2019, υπό διεθνή πίεση, ο στρατός συμφωνεί να μοιραστεί την εξουσία σε μια προσωρινή κυβέρνηση ενότητας πολιτικών-στρατιωτικών, το Μεταβατικό Κυρίαρχο Συμβούλιο, με επικεφαλής τον πρωθυπουργό Αμπντάλα Χάμντοκ και με στόχο να διεξαχθούν εκλογές το 2023.

Όμως τον Οκτώβριο του 2021, ο SAF μαζί με τις RSF πραγματοποιούν ένα ακόμη πραξικόπημα. Η νέα χούντα συμφώνησε κι αυτή να παραδώσει την εξουσία σε πολιτικά πρόσωπα, ωστόσο με αφορμή τους όρους ενσωμάτωσης των RSF στον επίσημο στρατό (SAF) ξεσπάει τον Απρίλιο του 2023 διαμάχη μεταξύ των άλλοτε συμμάχων, που συνεχίζεται μέχρι και σήμερα με δεκάδες χιλιάδες νεκρούς και εκατομμύρια εκτοπισμένους.

Οι κινήσεις των ιμπεριαλιστών και των γύρω χωρών

Οι ΗΠΑ, που ήδη έλεγχαν το αποσχισμένο Νότιο Σουδάν, τον Δεκέμβρη του 2020 υπογράφουν με το Μεταβατικό Συμβούλιο, τις «Συμφωνίες του Αβραάμ» για να στηρίξουν το σιωνιστικό Ισραήλ και να προωθήσουν το αντιιρανικό μέτωπο. Ένα μήνα πριν, τον Νοέμβρη του 2020, το Μεταβατικό Συμβούλιο υπογράφει συμφωνία με τη Ρωσία για τη δημιουργία ρωσικής ναυτικής βάσης στην Ερυθρά Θάλασσα. Και οι δύο συμφωνίες, τόσο αυτή με τις ΗΠΑ, όσο και αυτή με τη Ρωσία μετά το πραξικόπημα του 2021 και μέχρι σήμερα, «μένουν στα χαρτιά».

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός, από την προηγούμενη δεκαετία, προσπαθεί να διεισδύσει στη χώρα και να αυξήσει την επιρροή του, χρησιμοποιώντας δεσμούς και σχέσεις που είχε από την εποχή που ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός παρέμβαινε στην περιοχή. Και το κάνει σε πολλά επίπεδα. Από το 2011 ακόμα, μέσω εταιρειών της διαβόητης Wagner, συνεργάστηκε με το καθεστώς του αλ-Μπασίρ με σκοπό την εκμετάλλευση του χρυσού. Σήμερα στη Ρωσία φτάνει, μέσω Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, το 40% του χρυσού που εξορύσσεται στο Σουδάν. Η Μόσχα χρησιμοποιεί επίσης τη Wagner ώστε να δίνει «τεχνογνωσία» στον πολέμαρχο Μπουρχάν, ενώ συνεχίζει να διαπραγματεύεται μαζί του το προχώρημα της συμφωνίας για τη ναυτική βάση στην Ερυθρά. Η Ρωσία, μετά και τα πρόσφατα γεγονότα στη Συρία και με το μέλλον της ναυτικής βάσης στη Λατάκκεια να είναι αβέβαιο, επείγεται και πιέζει να οριστικοποιηθεί η συμφωνία.

Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές (Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία), με πρωτεργάτη την Αγγλία, προσπαθούν να χωθούν μέσω της διοργάνωσης διεθνών διασκέψεων, όπως αυτή τον περασμένο Απρίλη που πραγματοποιήσαν από κοινού με την Αφρικανική Ένωση.

Στη διαμάχη των δύο πολέμαρχων μπαίνουν, παίρνουν θέση και δίνουν στήριξη μια σειρά χώρες της περιοχής. Η Αίγυπτος και η Τουρκία στηρίζουν τον Μπουρχάν του επίσημου στρατού (SAF), ενώ ο γνωστός στρατάρχης Χαφτάρ της Ανατολικής Λιβύης, όπως και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα στηρίζουν τον Χαμεντί των RSF. Μάλιστα η «κυβέρνηση» του Μπουρχάν κατηγορήσε το καλοκαίρι τα ΗΑΕ για χτύπημα του αστικού κέντρου και λιμανιού στρατηγικής σημασίας για τη χώρα, του Πορτ Σουδάν, με drones. Αντίστοιχα η Τουρκία παρέδιδε το προηγούμενο διάστημα συνεχώς drones Μπαιρακτάρ στον SAF, σε μια προσπάθεια να βοηθήσει τον «κυβερνητικό στρατό» να ανακαταλάβει εδάφη από τις RSF.



ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος



Μελέτη από το ερευνητικό εργαστήριο AidData, που έχει την έδρα του στη Βιρτζίνια των ΗΠΑ και πραγματοποιήθηκε σε 246.000 οικονομικές «πηγές» σε πάνω από 100 χώρες, απέδειξε το... αδιανόητο:

Η Κίνα είναι ο μεγαλύτερος αποδέκτης αιτήσεων και παροχών για δάνεια παγκόσμια. Ο μεγαλύτερος διεθνώς πιστωτής «τελευταίας καταφυγής», όπως λέγεται.

Το δεύτερο συμπέρασμα είναι ότι η Κίνα δανείζει περισσότερο χώρες «υψηλού εισοδήματος». Από 18% των κινέζικων διασυννοριακών δανείων το 2017, οι «χώρες υψηλού εισοδήματος» έφτασαν να απορροφούν το 76% το 2025!

Πάνε οι εποχές ενίσχυσης του «Παγκόσμιου Νότου» και της «Μίας Ζώνης Ένας Δρόμος», όπου η Κίνα παρείχε δάνεια στις χώρες της παγκόσμιας περιφέρειας.

88% μείωση σημείωσαν οι κινέζικες διασυννοριακές δανειοδοτήσεις σε αυτές τις χώρες από το 2018.

«Το Πεκίνο δεν επιδιώκει να καλλιεργήσει την εικόνα του “παγκόσμιου ευεργέτη”», είπε η Μπρουκ Εσκουμπάρ, μία εκ των συγγραφέων της έκθεσης του AidData. «Επικεντρώνεται στο να παγιώσει τη θέση του ως διεθνούς πιστωτή πρώτης -και τελευταίας- καταφυγής, τον οποίο κανείς δεν μπορεί να αντέξει να αποξενώσει ή να προκαλέσει».

Το τρίτο συμπέρασμα είναι πιο... γαργαλιστικό: Ποια μεγάλη και ισχυρή χώρα φαίνεται να έχει τα πρωτεία και να είναι ο μεγαλύτερος χρεώστης στον κινέζικο διασυννοριακό δανεισμό;

Αυτή η χώρα που... σκεφτήκατε (με τη μικρή βοήθεια του τίτλου)!

Όπως έγραψε η ναυαρχίδα τους αμερικάνικου αστικού κατεστημένου Washington Post: «κινέζικες οντότητες κρατικής ιδιοκτησίας έχουν δανειοδοτήσει 2.500 επιχειρήσεις ύψους τουλάχιστον 200 δισ. δολαρίων εντός ΗΠΑ»!

Αυτή δεν είναι μία διαδικασία που προέκυψε ξαφνικά, φυσικά, αλλά μεθοδεύτηκε μέσα στον χρονικό ορίζοντα της τελευταίας 25ετίας.

Η εκδίκηση της πρόσφατης ιστορίας βρίσκεται στο γεγονός ότι το μεγάλο άλμα πραγματοποιήθηκε την πρώτη περίοδο διακυβέρνησης Τραμπ και συνεχίζεται σε πείσμα της σινοαμερικανικής εμπορικής αντιπαράθεσης και στη δεύτερη θητεία του!

Χαρακτηριστικό είναι ότι τα δάνεια παρέχονται ως «συνδυσαστικά», δηλαδή από ομάδες κινέζικων πιστωτικών ιδρυμάτων υπό τη σκέπη και την εγγύηση, φυσικά, του κινέζικου κράτους.

Τα επιδιωκόμενα κέρδη δεν είναι, βέβαια, μόνο τραπεζικής φύσης. Κάθε άλλο...

«Μεγάλο μέρος του δανεισμού σε εύπορες χώρες επικεντρώνεται σε κρίσιμες υποδομές, κρίσιμα μεταλλεύματα και την απόκτηση περιουσιακών στοιχείων υψηλής τεχνολογίας, όπως εταιρείες ημιαγωγών», λέει ο επικεφαλής των συντακτών της μελέτης Μπραντ Παρκς, εκτελεστικός διευθυντής του AidData.

Κινεζικές οντότητες κρατικής ιδιοκτησίας «δραστηριοποιούνται σε κάθε γωνιά και τομέα των ΗΠΑ», χρηματοδοτώντας την κατασκευή διαφόρων εγκαταστάσεων, αναφέρει το AidData.

Το Πεκίνο έχει χρηματοδοτήσει την εξαγορά εταιρειών υψηλής τεχνολογίας, ενώ κινεζικά κρατικά πιστωτικά ιδρύματα έχουν παράσχει πιστωτικές διευκολύνσεις σε πολλές εταιρείες του Fortune 500, αναφέρεται στην έκθεση.

Ο ίδιος εκτελεστικός διευθυντής του προγράμματος δήλωσε ακόμα πως «η τραγική ειρωνεία είναι κραυγαλέα» και συνέχισε λέγοντας ότι «η Ουάσιγκτον προειδοποιεί άλλες χώρες για την έκθεσή τους σε χρέος προς την Κίνα, [αλλά] υπάρχει στην πραγματικότητα αρκετός εισερχόμενος δανεισμός από Κινέζους κρατικούς πιστωτές προς δανειολήπτες στις ΗΠΑ».

Χαρακτηριστικά παράλληλες ως προς το θέμα που εξετάζουμε και για τις επιδιώξεις της κινέζικης κρατικής (αλλά όχι μόνο) αστικής τάξης είναι άλλες δύο περιπτώσεις:

Διαβάζουμε από την ηλεκτρονική σελίδα του Βήματος στις 29/10/25 και αφορά στο πώς κινέζικες κρατικές και όχι μόνο εταιρείες έβαλαν στο χέρι ένα μεγάλο μέρος παραγωγής αμερικάνικων σπάνιων γαιών:

«Η MolyCorp, εταιρεία εξόρυξης και επεξεργασίας σπάνιων γαιών, χρεοκόπησε καθώς οι τιμές των σπάνιων γαιών στις Ηνωμένες Πολιτείες κατέρρευσαν. Για δεύτερη φορά μέσα σε δέκα χρόνια περίπου, οι χαμηλές κινεζικές τιμές συνέβαλαν στο κλείσιμο του μοναδικού ορυχείου σπάνιων γαιών της Αμερικής. Το ορυχείο του Mountain Pass πέρασε τελικά στην MP Materials, μια αμερικανική εταιρεία, που όμως, για να μπορέσει να πάρει το ορυχείο και να το λειτουργήσει, έλαβε οικονομική ενίσχυση από τον κινεζικό όμιλο παραγωγής σπάνιων γαιών Shenghe Resources. Η Shenghe έδωσε τη χρηματοδότηση και απέκτησε ένα μικρό μερίδιο στην MP Materials. Ο κινεζικός όμιλος ανέλαβε τη διαγωγή των σπάνιων γαιών σε αγοραστές στην Κίνα, οι οποίοι τις χρησιμοποιούσαν για την κατασκευή μαγνητών.

Η Κίνα, ο μεγαλύτερος πιστωτής των... ΗΠΑ!

Το 1995, κινεζικές κρατικές εταιρείες εξασφάλισαν την έγκριση των ΗΠΑ για να αγοράσουν τη Magnaquench, την επιχείρηση σπάνιων γαιών και μαγνητών που είχε ιδρύσει η General Motors. Τα επόμενα χρόνια, οι νέοι ιδιοκτήτες έκλεισαν όλα τα εργοστάσια στις ΗΠΑ και μετέφεραν τον εξοπλισμό στην Κίνα. Προσφέρθηκαν επαγγελματικές ευκαιρίες σε κορυφαίους Αμερικανούς μηχανικούς, οι οποίοι προσκλήθηκαν να μεταβούν εκεί και να στήσουν νέα εργοστάσια...

Ο Μίτσελ Σπένσερ, πρώην μηχανικός της Magnaquench, λέει ότι συμφώνησε να στήσει ένα εργοστάσιο στην κινεζική πόλη Τσιαντζίν, το οποίο θα ήταν αδελφό εργοστάσιο με το εργοστάσιο που υπήρχε στην περιοχή του, στην Ιντιάνα. Απόρησε όταν έλαβε ένα τηλεφώνημα που του ζητούσε να διπλασιάσει την παραγωγική ικανότητα του εργοστασίου που θα στηνόταν στην Τσιαντζίν.

Λίγο καιρό αφότου επέστρεψε στο σπίτι του, έμαθε ότι το εργοστάσιο στην Ιντιάνα έκλεινε».

Μία δεύτερη περίπτωση είναι το «σκάνδαλο» συμμετοχής Βρετανικών εταιρειών υψηλής τεχνολογίας σε προγράμματα επενδύσεων των «Επτά γιγών της Κίνας», οικονομικών ιδρυμάτων που από πίσω τους βρίσκεται το κινέζικο Υπουργείο Άμυνας και συμβάλλουν στην ενσωμάτωση των νέων τεχνολογιών και της AI στα πολεμικά προγράμματα του κινέζικου στρατού και στην ενοποίηση οικονομίας-πολιτικής-στρατηγικής, σύμφωνα με το νέο «αμυντικό» κινέζικο δόγμα.

Και αυτά δεν συμβαίνουν στο μακρινό -πια- '90, αλλά σε μία περίοδο έντονης γεωστρατηγικής αντιπαράθεσης των «παλαιών» δυτικών ιμπεριαλιστών με τους νεοϊμπεριαλιστές της Ανατολής.

Είναι, τελικά, οι Κινέζοι νεοαστοί τόσο πανούργοι;

Στην πραγματικότητα, εκμεταλλεύονται τη διττή φύση του κεφαλαίου, να έχει και να μην... έχει πατρίδα ανάλογα με τις περιστάσεις και σίγουρα από εδώ και πέρα, η στρατηγική θα προηγείται της οικονομίας και δεν θα είναι τόσο εύκολες οι κινέζικες διεισδύσεις.

Διόλου, όμως, εύκολη φαίνεται να μην είναι και η πολιτική της αποσύνδεσης -όπως ονομάστηκε χαρακτηριστικά- μιλώντας τουλάχιστον στο οικονομικό επίπεδο.

Ε, δεν βομβαρδίζεται με την ίδια ευκολία που βομβαρδίστηκε η Τρίπολη για να διωχτούν (εκτός όλων των άλλων) οι Κινέζοι τεχνικοί, το... Τέξας ή το Λονδίνο!

Gen Z

Η γενιά της ανασφάλειας και της αμφισβήτησης

Δεκάδες άρθρα έχουν γραφτεί και άλλες τόσες έρευνες έχουν πραγματοποιηθεί τα τελευταία χρόνια σχετικά με τους προβληματισμούς, τις σκέψεις, τις συνθήκες που ζει κι εργάζεται η Gen Z, η γενιά των νέων που γεννήθηκαν απ' τα τέλη της δεκαετίας του '90 ως το 2012. Μια γενιά που, παρά την υψηλή της εκπαίδευση, την καλή επαφή που έχει με την τεχνολογία και τις πολλές ώρες εργασίας, αμείβεται λίγο, χωρίς ασφάλεια και χωρίς προοπτική, ενώ παράλληλα φέρνει μαζί της νέα χαρακτηριστικά στις σύγχρονες βάρβαρες συνθήκες δουλειάς.

Σ' αυτό το πλαίσιο βρίσκονται και τα αποτελέσματα απ' την έρευνα του INE/GSEE και της Alco που πραγματοποιήθηκε πανελλαδικά τον Οκτώβρη σε εργαζόμενους κάτω των 30. Σύμφωνα με τα στοιχεία, μονάχα το 20% των νέων ζουν μόνοι τους, ενώ το 45% εξακολουθεί να διαμένει με την οικογένειά του. Το 70% δηλώνει πως το εισόδημά του δεν επαρκεί για τις βασικές ανάγκες, ενώ το 62% παραδέχεται ότι εξαρτάται οικονομικά απ' τους γονείς του. Σχετικά με τις εργασιακές συνθήκες, το 62% δηλώνει ότι η εργασία επηρεάζει αρνητικά την προσωπική του ζωή και το 60% βιώνει εξουθένωση.

Τα παραπάνω στοιχεία δεν είναι «προνόμιο» των νέων βέβαια, αγγίζουν το σύνολο των εργαζομένων και μαρτυρούν την εξαθλίωση που βιώνει ο κόσμος της δουλειάς σε όλα τα επίπεδα, με την ακρίβεια να τσακίζει το λαϊκό εισόδημα, τις απλησίαστες τιμές στα σούπερ μάρκετ και το πρωτοφανές κόστος στέγασης. Πλάι σ' αυτά, οι εργαζόμενοι έρχονται αντιμέτωποι με συνθήκες γαλέρας στο εργασιακό τους περιβάλλον, όπου οι υπερωρίες (πολλές φορές απλήρωτες), η εντατικοποίηση και τα

εργοδοτικά εγκλήματα είναι ο κανόνας. Δεν είναι τυχαίο πως, παρ' όλο που ο μισθός δεν φτάνει ούτε για τα απαραίτητα, το 70% των νέων βάζει την ψυχική υγεία πάνω απ' την οικονομική ασφάλεια, κάτι που αποδεικνύει τους άθλιους όρους που επικρατούν στους χώρους δουλειάς και καθιστούν την ίδια την εργασία ανυπόφορη.

Εκτός από αυτά που πλέον αποτελούν λίγο-πολύ βίωμα για κάθε εργαζόμενο, η έρευνα παρουσιάζει και κάποια άλλα στοιχεία, με το δικό τους ενδιαφέρον. Μόλις το 15% των νέων εργαζομένων δηλώνουν εμπιστοσύνη στους κρατικούς θεσμούς και μηχανισμούς, ενώ 65% εκφράζουν δυσπιστία. Την ίδια στιγμή το 67% δηλώνει ότι θα συμμετείχε σε απεργία ή συλλογική κινητοποίηση αν θεωρούσε δίκαιο το αίτημα και 36% έχει συμμετάσχει σε κάποια μορφή συλλογικής κινητοποίησης.

Καθόλου τυχαία λοιπόν που αυτή η γενιά έχει στοχοποιηθεί απ' το σύστημα και τα ΜΜΕ, με πλήθος τοποθετήσεων να κάνουν λόγο για «τεμπέληδες, που δεν ξέρουν να δουλεύουν και δεν αντέχουν στην πίεση». Αυτό που ισχύει στην πραγματικότητα είναι πως η νεολαία δεν μπορεί να χωρέσει στο καλούπι που της έχουν ετοιμάσει. Η πολιτιστική υποκουλτούρα, ο εργασιακός μεσαίωνας, η φτώχεια και ένα ενδεχόμενο αιματοκύλισμα στους πολέμους των ιμπεριαλιστών είναι το ζοφερό μέλλον που έχει να τάξει το σύστημα. Η υποταγή στα ξένα συμφέροντα φαίνεται πως δεν καλύπτει την Gen Z, η οποία αμφισβητεί, αντιστέκεται και δεν σκύβει πειθήνια το κεφάλι. Η λεγόμενη «μεγάλη παραίτηση» τα προηγούμενα χρόνια, αλλά και οι χιλιάδες κενές θέσεις εργασίας στα κάτεργα του τουρισμού το καλοκαίρι δείχνουν πως η νεολαία αντιστέκεται σε εκβιασμούς και

αναπτύσσει τα δικά της αντανakλαστικά κόντρα στην εργασιακή βαρβαρότητα.

Είναι η γενιά που δεν έζησε τα αφηγήματα της «μεγάλης Ελλάδας», των Ολυμπιακών Αγώνων και της επίπλαστης ευημερίας, ούτε καν τα απομεινάρια τους. Μεγάλωσε μέσα στην κρίση και τα μνημόνια, δεν γνώρισε δικαιώματα και νικηφόρους αγώνες και ένιωσε στο πετσί της με κάθε τρόπο την καταστολή και τη φασιστικοποίηση (συμπεριλαμβανομένης της καραντίνας). Δεν έζησε την περίοδο

των καταρρέουσων και της ήττας, αλλά μεγάλωσε στο έδαφος που διαμόρφωσαν. Σήμερα, η ίδια η πραγματικότητα την υποχρεώνει ν' ανακαλύψει τα εργαλεία της συλλογικής πάλης, ν' αναζητήσει την οργάνωση, να διαμορφώσει όρους για την υπεράσπιση των εργασιακών, κοινωνικών, δημοκρατικών, όλων των δικαιωμάτων. Η αυθόρμητη αμφισβήτηση πρέπει και μπορεί να βρει διέξοδο στο κίνημα, στον αγώνα, στην αντίσταση και στη διεκδίκηση.



Σφεντόνα

Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπαρουσίαση: *Παρεμποδίζοντας την Αποστασία - Ιουλιανό 1965: Κοινωνική διαμαρτυρία και Αριστερά*, Κων. Λαμπράκης, εκδόσεις Τόπος

Σάββατο 29/11, 19:00



Ομιλητές:

Γιάννης Χατζής, μέλος της προδικτατορικής ΠΠΣΠ

Δημήτρης Παυλίδης, οικονομολόγος

Ο συγγραφέας

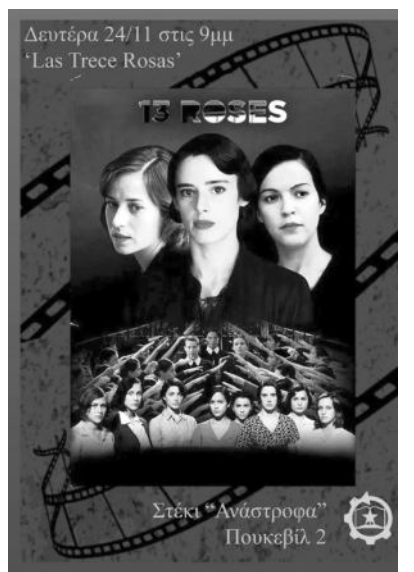
Στο βιβλίο, με βασικά εργαλεία το εννοιολογικό και μεθοδολογικό οπλοστάσιο του πεδίου της πολιτικής κοινωνιολογίας και την ιστορική έρευνα σε, ανεκμετάλλευτες μέχρι σήμερα, πρωτογενείς και αρχειακές πηγές, αποδι-

δετα η συνολική ακτινογράφηση των Ιουλιανών και τα πολιτικά τους αποτελέσματα στον χώρο της ελληνικής Αριστεράς.

Ανάστροφα

Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Ακόμα μια προβολή στη σειρά *Προβολές στο στέκι Ανάστροφα* έγινε στις 24/11 με την ταινία *Las Trece Rosas*.



Μετά τη νίκη των φρανκικών στρατευμάτων το 1939 στον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο, ο Φράνκο υπόσχεται ότι θα τιμωρηθούν μόνο όσοι από τους αντιπάλους έχουν «ματωμένα χέρια». Δεκατρείς γυναίκες μεταξύ 18 και 29 ετών, οι οποίες δεν είχαν διαπράξει κανένα έγκλημα, συλλαμβάνονται με την κατηγορία της ανταρσίας και καταδικάζονται σε θάνατο.



Αθήνα	Αθήνα	Θεσσαλονίκη	Γιάννενα	Εάνθη	Πάτρα
ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ	ΣΤΕΚΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ	ΣΦΕΝΤΟΝΑ	ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΣΤΕΚΙ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΚΟΥΤΣΙΟΥ 23	ΩΓΙΜ	Ανάστροφα
Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια ektostonteixon.gr	Μιλτιάδου 3, Δάφνη	Συγγρού 24, 2ος όροφος steki-sfentona.blogspot.com	Κουγκίου 23	Μ.Βόγδου 20 rogmixanthi.blogspot.com	Πουκεβίλ 2 Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Ένας Πάνθηρας στον Ασπροπόταμο

Η περιοχή του Ασπροποτάμου Τρικάλων είναι ορεινή, στη νότια Πίνδο, που συνορεύει βόρεια με το Μέτσοβο, δυτικά με τα Τζουμέρκα και νότια με το Περτούλι. Η ομορφιά της είναι γνωστή και προσελκύει πολλούς επισκέπτες κυρίως το καλοκαίρι, αλλά και το χειμώνα. Ονομάζεται Ασπροπόταμος γιατί εκεί σχηματίζεται το ομώνυμο ποτάμι που κατηφορίζει νότια και είναι πιο γνωστό ως Αχελώος. Τα χωριά του έχουν πλούσια ιστορία από τα οθωμανικά χρόνια, με τους κατοίκους να ασχολούνται κυρίως με κτηνοτροφία και υλοτομία, κάνοντας αρκετά πλούσιο τον τόπο.

Και ιστορικά όμως έχουμε αρκετούς αρματολούς και κλέφτες να δρουν σε αυτά, ενώ δεν λείπουν και όμορφα μνημεία, όπως η εκκλησία των Δολιανών, με τους 13 τρούλους της. Το πιο σημαντικό χωριό της περιοχής, η Κρανιά, ήταν ο δεύτερος μεγαλύτερος οικισμός της περιοχής μετά την πόλη των Τρικάλων το 1881, όταν η περιοχή πέρασε στην ελληνική επικράτεια, ενώ έχει να υπερηφανεύεται ότι ο Κώστας Βίρβος κατάγεται από εκεί.

Αν και η πανίδα του είναι πλούσια σε άγρια ζώα, όπως αρκούδες και λύκους, δεν κατοικούν πάνθηρες στην περιοχή. Κι όμως, ένας πάνθηρας το φθινόπωρο του 1943 προκάλεσε ανυπολόγιστες ζημιές. Έτσι ονόμασαν οι Γερμανοί την αντανάρτικη εκστρατεία τους, προκειμένου να κρατήσουν ανοικτό το δρόμο Τρικάλων-Ιωαννίνων, αλλά και να εξοντώσουν τους αντάρτες στη συγκεκριμένη περιοχή του ΕΛΑΣ, που είχαν στην κατοχή τους ολόκληρο τον ορεινό όγκο. Χαρακτηριστικό της κυριαρχίας του ΕΛΑΣ στην περιοχή είναι ότι σε ένα άλλο χωριό, στην Καστανιά, πραγματοποιήθηκε το πανθεσσαλικό συνέδριο του ΕΑΜ, με τη συμμετοχή Βρετανών, Αλβανών και Γιουγκοσλάβων. Βρισκόμαστε λίγο μετά τη συνθηκολόγηση των Ιταλών και οι Γερμανοί θέλουν να τακτοποιήσουν τις εκκρεμότητές τους.

Για το λόγο αυτόν, συγκέντρωσαν επίλεκτες δυνάμεις από άλλες περιοχές, όπως τη μεραρχία «Εντελβαίς», η οποία είχε διαπρέψει σε Ουκρανία και Σερβία σε παρόμοιες επιχειρήσεις. Η εν λόγω μεραρχία ήταν τόσο σκληρή, που ο Χέρμαν Μάγιερ, γράφοντας για τη δράση της, την αποκάλεσε «το αιματοβαμμένο εντελβαίς» και πήρε το όνομά της γιατί οι στρατιώτες έφεραν στη στολή τους το ομώνυμο λουλουδι. Παρομοίως, συγκεντρώθηκαν μεραρχίες «ορεινών κυνηγών». Μερικές μονάδες από αυτές είχαν πραγματοποιήσει τη σφαγή των Ιταλών στην Κεφαλονιά, είχαν λοιπόν αρκετή εμπειρία.

Το σχέδιο προέβλεπε επίθεση από τρεις πλευρές, από την Κόνιτσα βόρεια, από τα Γιάννενα δυτικά και από την Καλαμπάκα ανατολικά. Όσο δε αφορά τους στόχους του, αυτοί είναι εύγλωστοι, όπως τους μετέφρασε ο Δημήτρης Κωνσταντινίδης που ασχολήθηκε ιδιαίτερα με το θέμα και έγραψε βιβλίο με τίτλο «Επιχείρηση Πάνθηρας, οι Γερμανοί εισβάλλουν και πυρπολούν την Πίνδο»: Το 22ο Ορεινό Σώμα Στρατού (όπως είχε ονομαστεί η ομάδα μεραρχιών που συγκεντρώθηκαν) κατά την ημέρα Χ εξορμά αιφνιδιαστικά σε 3 ομάδες μάχης ομόκεντρες εναντίον της κύριας περιοχής των ανταρτοομάδων στο πέρασμα Μετσόβου, εξουδετερώνει τις ανταρτοομάδες που βρίσκονται εκεί, συντρίβει την οργάνωσή τους και καταλαμβάνει τα καταφύγιά τους, τις αποθήκες τους και τα στρατόπεδά τους.



Όλα τα χωριά στις αντάρτικες περιοχές, στα οποία συναντάται αντίσταση, να καταστρέφονται εκτός από λίγα σπίτια για τα γυναικόπαιδα. Όλα τα ζώα να διώχνονται για να αφαιρεθούν από τις ανταρτοομάδες οι βάσεις για τη διατροφή τους. Στο βαθμό που αυτό δεν είναι δυνατό, να προσκομίζονται επί τόπου για τη διατροφή των στρατιωτών.

Η επιχείρηση ξεκίνησε στις 18 Οκτωβρίου και από την πρώτη ημέρα ο Πάνθηρας έδειξε τα νύχια του: Η Καλαμπάκα, στην οποία καμία αντίσταση δεν παρατηρήθηκε, κήκη ολόκληρη και εγκαταλείφθηκε από τους κατοίκους της για έναν ολόκληρο χρόνο, μέχρι την απελευθέρωση του 1944. Οι κάτοικοι, προειδοποιημένοι από το ΕΑΜ, έφυγαν από τα χωριά τους προκειμένου να γλιτώσουν. Όσοι όμως δεν κατάφεραν να φύγουν εκτελέστηκαν εν ψυχρώ από τους κατακτητές.

Η πιο φρικτή ιστορία εξελίχθηκε στην Καστανιά, όταν μία μητέρα έφυγε προς το δάσος με τα δύο της μωρά για να ξεφύγει. Τη βρήκαν σκοτωμένη λίγο αργότερα, με τα μωρά να βυζαίνουν το στήθος της. Συνολικά, μόνο στην περιοχή του Ασπροποτάμου κήκκαν σε 17 χωριά 1.624 σπίτια, 780 αχυρώνες και στάβλοι και 13 εκκλησίες. Οι ανθρώπινες απώλειες ανήλθαν σε 121 άτομα, αριθμός σχετικά μικρός συγκρινόμενος με τον πληθυσμό των χωριών. Πολύ μεγάλες ήταν και οι απώλειες των ζώων, κυρίως αιγοπροβάτων και μουλαριών, που ήταν απαραίτητα για την επιβίωση των χωρικών. Για το λόγο αυτό, αρκετά από τα χωριά αυτά ονομάστηκαν μαρτυρικά.

Ο ΕΛΑΣ βρέθηκε σε αρκετά δύσκολη θέση, καθώς είχε να αντιμετωπίσει όχι μόνο σημαντικές και έμπειρες γερμανικές δυνάμεις, αλλά και τον ΕΔΕΣ, με τον οποίο είχαν αρχίσει ένοπλες συγκρούσεις ήδη από τις αρχές Οκτωβρίου. Παρόλα αυτά, έδωσε αρκετές μάχες προσπαθώντας να σταματήσει ή να καθυστερήσει τους κατακτητές, όπως στο Περιβόλι Γρεβενών, στο Περτούλι και την Τύρνα (σημερινή Ελάτη), τα οποία κατόρθωσε να γλιτώσει από τη μαζία των Γερμανών. Σε γενικές γραμμές, θα μπορούσαμε να πούμε ότι έχασε τη μάχη, καθώς δεν μπόρεσε να αποκρούσει τις δυνάμεις του Πάνθηρα, κέρδισε όμως τον πόλεμο, διατηρώντας σε μεγάλο βαθμό τις δυνάμεις του, διασώζοντας τους χωρικούς, όπως και το έδαφος, καθώς μετά την αποχώρη-

ση των γερμανικών μεραρχιών δεν ξαναπάτησε ναζιστικό πόδι στα βουνά, εκτός από τον κεντρικό δρόμο Τρικάλων-Ιωαννίνων.

Οι κάτοικοι, με τη βοήθεια και του ΕΑΜ, έφτιαξαν πάλι τα σπίτια τους και συνέχισαν τις ζωές τους, προσμένοντας καλύτερες μέρες μετά την απελευθέρωση. Όμως ο εμφύλιος και η αναγκαστική μετακίνηση στις πόλεις, η σχεδόν βίαιη αστικοποίηση των επόμενων δεκαετιών, η πλήρης αδιαφορία του κράτους και η παντελής έλλειψη σχεδιασμού οδήγησαν στην ερήμωση σχεδόν των χωριών αυτών. Δεν λειτουργεί κανένα σχολείο εδώ και δεκαετίες και χρησιμεύουν ως θέρετρα κυρίως το καλοκαίρι, ειδικά τον Αύγουστο βουλιάζουν από όσους κατάγονται από την περιοχή, αλλά και ως μέρη περιπατητών και ορειβατών ολόκληρο το χρόνο.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, η περιοχή χτυπήθηκε πολύ άσχημα το 2023

από τον Daniel, όταν κατέρρευσαν οι περισσότερες υποδομές, ακόμα και το οδικό δίκτυο. Παρά τις υποσχέσεις, στην ουσία δεν έγινε καμία σοβαρή αποκατάσταση, ενώ από την άλλη ξεπροβάλλουν διάφοροι «επενδυτές» που θέλουν να εγκαταστήσουν ανεμογεννήτριες και υδροηλεκτρικά έργα που όχι μόνο δεν βοηθούν την περιοχή, αντίθετα καταστρέφουν έναν υπέροχο φυσικό βιότοπο. Όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα, κάθε φορά που μαζεύονται σύννεφα και αρχίζει να βρέχει, οι κάτοικοι να κοιτούν με αγωνία τον ουρανό και να εύχονται να μη γίνουν κι άλλες ζημιές, όπως συνέβη πριν από μερικές ημέρες.

Το 1943, ενάντια στον Πάνθηρα, λαός και οργανωμένη αντίσταση όρθωσαν το ανάστημά τους και κατόρθωσαν να βγουν νικητές. Το 2025, μόνο ένα οργανωμένο λαϊκό κίνημα μπορεί να διατηρήσει αυτήν την περιοχή ζωντανή, ενάντια στα σχέδια κυβέρνησης-ΕΕ-κεφαλαίου.

Κυκλοφόρησε η ατζέντα τσέπης των εκδόσεων Εκτός των Τειχών για το 2026



Στις σελίδες της ατζέντας ζωντανεύουν έργα τέχνης - μουσική, ζωγραφική, κινηματογράφος, θέατρο, κόμικ, χορός, λογοτεχνία, φωτογραφία, χαρακτική, ποίηση, γλυπτική, θέατρο σκιών- που επηρεάστηκαν και επηρέασαν τους λαούς και τους αγώνες τους.

Μία συνομιλία της τέχνης, παλαιότερης και σύγχρονης, με τα βάσανα των καταπιεσμένων, αλλά και με την προοπτική των λαών του κόσμου που ονειρεύονται και παλεύουν για μια καλύτερη ζωή.

Μία ατζέντα για να μας υπενθυμίζει, στην κατά τ' άλλα σκληρή και βάνανση καθημερινότητά μας, τις φωτεινές στιγμές της ιστορίας των «από κάτω». Που μπορούν να δείξουν το δρόμο για το μόνο δικαιο μέλλον της ανθρωπότητας.

Μπορείτε να τη βρείτε στα στέκια μας σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Γιάννενα και Ξάνθη.

σχολία



Υπερωρίες

Ο Εμανουέλ Μακρόν ανακοίνωσε την επαναφορά της στρατιωτικής θητείας στη Γαλλία.

Σύμφωνα με τον ίδιο, «Η θητεία θα αφορά μόνο εθελοντές και ο πυρήνας της θα είναι νέοι ηλικίας 18 και 19 ετών». Θα είναι 13μηνη.

Εθελοντικά

«Οι νέοι μας, το λέω ξεκάθαρα, θα υπηρετούν σε εθνικό έδαφος και μόνο, δηλαδή, στη μητροπολιτική Γαλλία και στα υπερπόντια εδάφη μας. Η εθνική υπηρεσία αφορά το εθνικό έδαφος». Υποχρεωτική θα γίνει για τα διεθνή εδάφη.

Νοσηλεία

Συνεργασία του Εθνικού Συστήματος Υγείας και του αρμόδιου υπουργείου με μεγάλη αμερικανική εταιρεία ανακοίνωσε ο Άδωνις Γεωργιάδης σε συνέντευξη Τύπου για τον Ψηφιακό Βοηθό, παρουσία της Αμερικανίδας πρέσβειρας, Κίμπερλι Γκίλφοϊλ. Η αρχή θα γίνει από το νοσοκομείο της Ελευσίνας.

Προετοιμασία

Μιλώντας σε ετήσια συνάντηση γάλλων δημάρχων στο Παρίσι, ο στρατηγός Μαντόν πρόετρεψε τους τοπικούς αξιωματούχους να προετοιμάσουν τους πολίτες ότι μπορεί να χρειαστεί «να αποδεχτούν τα βάσανα για να προστατεύσουν αυτό που είμαστε». Μια δράκα πολεμοκάπηλων ιμπεριαλιστών.

Μεταφορές

Η Κομισιόν προχωρά στη διαμόρφωση μίας «στρατιωτικής Ζώνης Σένγκεν», με στόχο την ταχύτερη μεταφορά στρατευμάτων, οπλισμού και στρατιωτικού εξοπλισμού μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Σημειώνεται ότι, σύμφωνα με την Κομισιόν, αρκετοί δρόμοι, γέφυρες, σιδηροδρομικές γραμμές, τούνελ, αεροδιάδρομοι και γέφυρες, δεν είναι κατάλληλα σχεδιασμέ-

νοι για να ανταπεξέλθουν στην ταχεία μεταφορά στρατιωτικού υλικού. Ούτε και νεκρών.

Επιγραφή I

Μια πλάκα με την επιγραφή «υπουργείο Πολέμου» τοποθέτησε στην είσοδο του Πενταγώνου ο υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ, Πιτ Χέγκσεθ, ανεβάζοντας μάλιστα και το σχετικό βίντεο στα social media, αναγγέλλοντας επισήμως τη νέα εποχή του υπουργείου Άμυνας. Άφησε και χώρο για τη λέξη πυρηνικό.

Επιγραφή II

Ο Χέγκσεθ ανέφερε ότι ο στόχος του υπουργείου Πολέμου «είναι να αποτρέψουμε τους πολέμους εξ αρχής και να εγκαθιδρύσουμε την ειρήνη». Ευτυχώς δεν μετονομάστηκε σε υπουργείο Ειρήνης.

Ακρίβεια

Ο Βουλευτής της ΝΔ Δημήτρης Κυριαζίδης διαμαρτυρήθηκε πως δεν «βγαίνει» με τη βουλευτική αποζημίωση. «Έχω πολιτικό γραφείο στη Δράμα, δηλαδή νοίκια, ρεύμα, θέρμανση... Αυτή είναι μία σκληρή πραγματικότητα. Ευτυχώς η σύζυγός μου δουλεύει». Στη Βουλή.

Ιστορία

Η Πρεσβεία της Παλαιστίνης στην Ελλάδα ανακοίνωσε ότι οι ισραηλινές δυνάμεις κατοχής (IDF) έκλεψαν πάνω από 17.000 αρχαιολογικά αντικείμενα από το ιστορικό Μουσείο Παλατιού Αλ-Μπάσα στην πόλη της Γάζας, κατά τη διάρκεια των δύο ετών της επιθετικής δράσης τους στην περιοχή. Με χρονολογία πριν το 1948.

Νεανική επιχειρηματικότητα... τυλιγμένη με σημαία

Όσο μεγαλύτερη η ανοησία, τόσο πιο σπουδαίο ύψος απαιτείται. Αυτή τη μέθοδο φαίνεται να ακολούθησε, για άλλη μια φορά, ο Κυρ. Μητσοτάκης, στην εκδήλωση «Forbes 30 Under 30» (του περιοδικού Forbes που καταγράφει δισεκατομμυριούχους, σημαντικούς ηγέτες και άλλα σπουδαία... καθάρματα), προαναγγέλλοντας την εκμάθησης της επιχειρηματικότητας από τα πρώτα χρόνια του σχολείου και την ενσωμάτωσή της στα προγράμματα σπουδών και τις σχολικές δραστηριότητες. Η ανοησία, βέβαια, εντοπίζεται στους διακηρυγμένους στόχους: Ότι τάχα η νεανική επιχειρηματικότητα (γι' αυτό, εξάλλου, τρέχουμε να κάνουμε δύο-τρείς). Χρειάζεται, επομένως, και εδώ αλλαγή νοοτροπίας έναντι της επιχειρηματικότητας (όπως, άλλωστε, το είπε και ο Δένδιας, με κάτι φέρετρα με σημαία), ώστε να περάσουμε από την καχυποψία στην αναγνώριση της «δημιουργικότητας και των ευκαιριών» εκμετάλλευσης, μέχρι τελικής πτώσης.

Φιλοδοξίες εξέφρασε ο πρωθυπουργός και για τον ρόλο της Ελλάδας στην τεχνητή νοημοσύνη. Εννοώντας μάλλον ότι το GPT θα μπορούσε κάλλιστα να σημαίνει... Greek Pre-trained Transformer, με τις πολλές ελληνικές start-ups σε τομείς, όπως η άμυνα, όπου η χώρα μπορεί να δίνει τα πρώτα συμβόλαια (οσονούπω θα έχουμε και ελληνικά F 35). Μη ξεχνάτε ότι η κυβέρνηση ήδη χρησιμοποιεί την τεχνητή νοημοσύνη. Ίσως γι' αυτό να ακούμε και τόσες κυβερνητικές ανοησίες.

Απαιτούνται, λοιπόν, «πρότυπα και παραδείγματα επιτυχίας, που θα εμπνέουν τις νέες γενιές». Κι εδώ περνάμε στην ουσία και τα σοβαρά. Αφήνοντας τις κυβερνητικές ανοησίες περί εντυπωσιακής ανάπτυξης σε ένα περιβάλλον αποβιομη-

χάνισης και δομικής καπιταλιστικής κρίσης. Γιατί πίσω από αυτό το αφήγημα «επιτυχίας», με ουδέτερο και τεχνοκρατικό μανδύα κρύβεται μια βαθιά ιδεολογικοπολιτική στόχευση: η εμπέδωση των καπιταλιστικών αξιών από πολύ νεαρή ηλικία και η ιδεολογική αναπαραγωγή της κοινωνικής ανισότητας ως φυσικής και αναπόφευκτης. Η προετοιμασία των μαθητών για μια αγορά εργασίας σκληροπάρζαρο. Πρόκειται για ένα πολιτικό σχέδιο που «εκπαιδεύει» συνειδήσεις στο ότι οι πλούσιοι αξίζουν τον πλούτο τους και οι φτωχοί τη φτώχεια τους. Εξάλλου, ο σημερινός πρωθυπουργός δεν είχε ποτέ, όπως καμαρώνει, αυταπάτες ότι οι ανισότητες μπορούν να ξεπεραστούν. Τώρα μαθαίνουμε ότι είχε πάντα εμπιστοσύνη στην επιχειρηματικότητα κι ας έγινε πρωθυπουργός.

Η «επιχειρηματικότητα», φυσικά, δεν είναι μια έννοια ουδέτερη. Είναι ο πυρήνας μιας πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής λογικής και πρακτικής που προτάσσει τον ανταγωνισμό έναντι της συνεργασίας, το κέρδος έναντι των κοινωνικών δικαιωμάτων και αναγκών, την ατομική πρωτοβουλία έναντι της συλλογικής προσπάθειας. Κι αυτή η λογική επιχειρείται να εισαχθεί στο σχολείο. Δεν πρόκειται, επομένως, για απλή διδασκαλία τεχνικών δεξιοτήτων. Πρόκειται για μια διαδικασία ιδεολογικής διαπαιδαγώγησης και πειθάρχησης. Με τη ψευδαίσθηση ότι όλοι μπορούν να «γίνουν επιχειρηματίες» και όσοι δεν μπορούν (οι συντριπτικά περισσότεροι) απλά δουλεύουν για τους επιχειρηματίες, με τον καπιταλισμό να αποτελεί τον μόνο υπαρκτό και «λειτουργικό» τρόπο ζωής. Κάποιοι γεννήθηκαν για να ηγούνται και άλλοι για να εργάζονται γι' αυτούς. Με όλα να υπάγονται στο κεφάλαιο και με μόνο εμπόδιο τις λαϊκές αντιστάσεις και διεκδικήσεις, τις απεργίες και τον μαχητικό συνδικαλισμό, που πρέπει να εξοβελιστεί.

Ένα μοντέλο που παράγει φτώχεια, εκμετάλλευση, ανασφάλεια και πολέμους είναι φυσικό να εκθρεφεται την πραγματική δημιουργικότητα, την πραγματική καινοτομία και τη συνεργασία. Όλα

πουλιούνται και αγοράζονται. Η εργατική τάξη, βέβαια, γνωρίζει από ένστικτο ότι προορίζεται να πουλήσει την εργατική της δύναμη, δηλαδή τον εαυτό της. Και ήταν η ταξική πολιτική συνειδητοποίησή της που την έκανε να αμφισβητεί αυτή τη συνθήκη, μέσα από τους εργατικούς, λαϊκούς και κοινωνικούς αγώνες. Γι' αυτό, άλλωστε, τα σχέδια «επανεγγραφής της συνειδησης» είναι μακροπρόθεσμα καταδικασμένα να αποτύχουν. Γιατί το είναι της ζωής είναι που καθορίζει. Πρόκειται, επομένως, για ένα «παιχνίδι» που επιδιώκει ο αντίπαλος να κερδηθεί στις καθυστερήσεις. Να καθυστερήσει όσο μπορεί τη δυνατότητα εκ νέου συγκρότησης της εργατικής τάξης σε δύναμη ανατροπής και μιας νεολαίας που αμφισβητεί το υπάρχον και διεκδικεί το μέλλον που της ανήκει.

Μπορεί τα παιδιά των ανώτερων τάξεων να βρίσκουν στο μάθημα επιχειρηματικότητας έναν χώρο επιβεβαίωσης της ταξικής τους υπεροχής, στον βαθμό που δεν αποδειχθούν... προδότες της τάξης τους (όπως αρκετές φορές συνέβη στο παρελθόν), αξιοποιώντας τα «χαρίσματα» της τάξης τους προς όφελος των καταπιεσμένων. Μπορεί τα παιδιά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων να μαθαίνουν να αποδέχονται την κοινωνική τους θέση ως υποδεέστερα, αλλά και να την αναγνωρίσουν και να αντιδρούν σε αυτήν, να επαναστατούν ή να αποδειχθούν προδότες της δικής τους τάξης. Ωστόσο, όλα αυτά θα τα ενισχύει η παγκόσμια ιμπεριαλιστική συνθήκη. Η σχεδόν ανοιχτά διακηρυγμένη από το σύστημα «διέξοδος» του πολέμου. Να θυσιάζουμε μισθούς για να τραφούν οι πολεμικές βιομηχανίες, να θυσιάζουμε δικαιώματα και ελευθερίες για κοινωνίες έτοιμες να πολεμήσουν, να θυσιάζουμε τη ζωή μας για τα συμφέροντά τους.

Φυσικά, ο κυνισμός, η βαρβαρότητα και η ανοησία δεν είναι «προνόμια» της σημερινής κυβέρνησης και του σημερινού πρωθυπουργού. Κάποιοι, μάλιστα, τα κάνουν βιβλίο και ονειρεύονται πολιτική επαναφορά ή ακόμη και νέο πρωθυπουργικό!

προσεγγίσεις